

فن شپ، اوپن کی ٹوپی

لیکوال : کورس (بابائی)

ژبان : سید نظیم (سیدی)

ليکوال: کورس (بابايي)
ژباړن: سيد تنظيم (سيدي)

د کتاب ځانگړنې:

د کتاب نوم: نن شپه اوښکې توييږي

ليکوال: کورس بابايي

ژباړن: سيد تنظيم (سيدي)

خپرندوی: صميم ادبي ټولنه

لړ: (۲)

چاپ شمېر: زرتوکه

چاپ نېټه: ۱۳۸۶ لېږديز-لمريز

کمپوزگر: امان الله (عابر)

www.khost-web.net

چاپ ځای: دنورمطبعه

ڊالی

خپلي ډبرې درنې مور او ډېردرانه پلار ته يې په ټوله
کولتوري او فرهنگي مينه ډالی کوم چې په شپږ کلنۍ کې
يې د قلم او کتاب سره اشنا کړم.

(سيدي)

سریزه

دانړې او ځمکه هغه خوړونکې هدیره ده چې تل یې د انسانانو مړو ته خوله خلاصه نیولې وي او تل یې د ځمکې پرمخ نېک او شریف انسانان خوړلي دي. د دې نړۍ رڼا هم نوره پیکه او تته شوې ده چې پس له دې به د ژوندون ځمار غځونو ته پرې نږدي.

نننی انساني قانون هم هغه ږنده او کنه محکمه ده چې د بډایه او ظالم په غاړه او لاسونو کې یې د گلونو هارونه او گېډۍ ورکړي او د مظلوم په غاړه او لاسونو کې د دار کړۍ او ولچکې.

د اوسني ډېری انسانانو د تربیت او تهذیب ولکې د هغه بې قبزې آس په لاس کې ورلوېدلي چې تر دې دمه یې بې وسه او بې کسه انسانان ترپښو لاندې کړي او د زمانې د تاراکونو په نامه یې دل او دُل کړي دي.

په دې نړۍ کې د انسانانو د پیداېښت نېټه له نېټه لیک (تاریخ) څخه رانیولې بیا تر نن پورې هېڅ کله داسې انسانان پیدا نشول چې حتی په سلو کې دوه سلنه یې هم دخدای (ج) قانون په اړه توگه پلې کړي او په واقعیتونو سترگې پټې نکړي ، ځکه دایوه زبات شوې خبره ده چې د درد نغمه ، دناچاری او بې کسۍ سندره ، د زندانونو غروبونه او ټول هغه وچ او سپور او اوزونه چې سل ډول څړیکې او دردونه په کې نغښتي دي په احساس لرونکي او درد لرونکي زړه باندې اغېزه وښندي.

د نړۍ په ټولو انسانانو کې به داسې څوک پیدا نشي چې تراوسه پورې یې د درد ځکه نه وي کړي او د زمانې په پنځو کې نه وي رابښکېل شوی.

که انسان هرڅومره لوی شي او هرڅومره د خدای یې دعوه وکړي ، بیا به هم غم او درد ورباندې راځي او هر و مړوبه د مرگ ترخه زهر ترستوني تېروي.

دا دې څوک نه وايې چې مهال به تل د ده په واک کې وي او تل به د دغه عېش او عشرت څخه خوند اخلي. د خدای (ج) غونډال (نظام) ډېر ټينگ او تل پاتې دی ، د خدای (وېش) او ورکړه په يو ډول او مساوي توگه ده ، هېڅ کله به څوک د خدای (ج) په قانون کې تېری او ظلم پيدا نکړي ، هر ډول تېری او گډوډی انساني قانون کې دي او د هر ډول ستونزو زېږېدونکي په خپله انسانان دي ، ځکه که چېرې د خدای (ج) په غونډال کې د مال او دولت له پلوه او چتوالی او برتریت وای نو نن به ټول پاچايان او پانگوال د سرو زرو په کفنونو او تابوتونو سره خاورو ته سپارل کېدل او تل به يې په قبرونو پيرې کېدلې . هېڅکله داسې ونه شول او حتی کفارو هم دا کار ونکړ ، ځکه څو څو ځلې يې دا کارونه تجربه کړل او ...

سره ددې چې د هر ډول ستونزو او فسادونو زېږنده انسانان دي ، خوبيا هم يو ډول انساني عاطفه او مينه په کې ژوندي ده چې کله ناکله د انسانانو ولکې تخنوي او د نيلى آس څخه يې را کښېبايي .

انسان اړ دی چې د ټولنې رنگينۍ او بنايست لپاره مينه هم وکړي او د دې مينې مراندې دومره وغځوي چې په کې ورک شي او ټول مينه مينه شي ، نو که هرکله يو انسان د مينې په ارزښت پوه شي او په رېښتيني توگه مينه وکړي ، نو ټولنه جوړه ده او د هېڅ ډول تشنج زمينه به برابره نشي .

په هر حال خبره نه اوږدوم او دلنډېدو درشل ته يې ځم ، دغه ناول هم د يوې رېښتيني مينې زېږنده دی چې د دوه زره بابللو د ژوند او د زره د مراندو د کلکوالي او نږدېوالي استازي کوي او ...

زه نه غواړم چې د ناول د سکالو او منځپانگې په اړه وغږېږم او يا پرې قضاوت وکړم ، خو دومره ضرور ويلای شم چې ډېر څه په کې شته او همدغې شيانو اړ کړم چې ويې ژباړم او ستاسې درنو مخې ته يې کېږدم ، څوپه خپله پرې قضاوت وکړئ او سمه گڼته ترې پورته کړئ .

په پای کې د دوو خبرو يادونه اړينه بولم او هغه دا چې لومړی د ډېر لوی او متعال خدای (ج) شکر پر ځای کوم چې دومره وخت يې راکړ دا ناول وژباړم او گرانو مينه والو ته يې وړاندې کړم او دويم دا چې د غزني ډېر محترم او په کولتور مين والي بناغلي معراج الدين پټان څخه مننه چې زما ددې کتاب د چاپ چارو مالي لگښت يې په خپله غاړه واخيست .

دغه راز دگران ليكوال او شاعر عطا الله حيران څخه هم يوه نړۍ مننه چې زما د ډېر ډېر گران استاد څېړونكي ، ليكوال ، شاعر ، اديب ، ناقد او ... استاد محمداصف

(صميم) په نامه يې ټولنه جوړه كړه او بيا يې ماته دا وياړ راوېخښه چې د درانه استاد د ټولني له خوا يې راته دا كتاب چاپ كړ چې زه يې د احسان او مينې ځان پوروي او مندوي بولم .
خداى (ج) دې حيران صاحب ته ټولنه بريالى او قلم تېره لري .

په درنښت

سيد تنظيم سيدي

كابل پل آرتل

۲۲/۱۲/۱۳۸۵

لومړۍ څپرکي

كله چې له ما جلا شوه ويې ويل : زما بنايسته گلله ، كه سل كاله وروسته مې قبر وسپړې او وزره مې شته وي نو وبه گورې چې پرې ليكلي وي يوازې له تا سره مينه كوم .
د شپې وروستۍ شيبې وې چې چا تليفون كې راته وويل : د سپند په واټ كې مړى شوى اوبې له دې چې نور جزيات راته ووايي ، غوړۍ يې كېښود .
خومخكې له دې چې غوړۍ كېږدي سمدستي مې ترې وپوښتل : آيا د پولسيو مامورينو د وژنې خبر تائيد كړى دى ، نوموړي د هو ځواب راكړ ، بې له ځنډه دخپلې

ورځپاڼې د عكاس او موټر سره د پېښې ځای ته ورغلم ، سره د دې چې لا سهار نه و را دېره شوی ، خوبيا هم ډيری خلك چې تازه له خوبه راپاڅېدلي وو له هغې كور سره يې (چې مړی پكې شوی و) گڼه گونډه جوړه كړې وه ، او د پېښې په اړه يې خبرې كولې ، د سيمې ديوه اوسيدونكي له خولې خبر شوم چې يو سړي خپله مېرمن وژلې او په خپله تښتېدلې دی ، په دې وخت كې دولتي امبولانس چې ډاكټران په كې ناست ول ، د پېښې ځای ته راغلل او ورپسې د جنازې پوليسو موټر هم ښكاره شو چې جنايي كسان په كې ناست وو ، ډاكټران ، جنايي پوليس او نور عادي پوليس ټول په بېره دمړي كورته ورننوتل ، ترلږ ځنډ وروسته زه هم كور ته ورپسې د خبر چمتو كولو لپاره ورننوتم ، كور ډېر ښكلی نه ؤ ، د كور په غولي كې يوه مړه ښځه په څنگ پرته وه ، چې په غاړه او د بدن په نورو ځايونو يې شنې چاپې له ورايه معلومېدې ، ترلږ ځنډ او خاموشۍ وروسته ډاكټرانو دمړي په كتلو پيل وكړ او دا يې مالومه كړه چې هغه تر داوو او دنكلو وروسته زندۍ شوې ده وژونكي (قاتل) دهغې دژوندۍ پاتې كېدو ټولې هيلې په خاورو لرلې وې ، د ډاكټرانو له كتنو معلومه شوه چې مقتوله نشه او مسته وه او دخولې څخه يې د شرابو بوي راتلو ، د ډاكټرانو ترڅېړنو وروسته سمدستي جنايي مامورينو خپلې پلټنې پيل كړې ، دا چې قاتل تښتېدلی و ، نو پوليسو د گاونډيانو څخه پوښتنې او گروېړنې پيل كړې ، څو گاونډيانو يې پوليسو ته وويل دمقتولې نوم (شهلا) دی او په دې كور كې يې له خپل يوه زوی او مېړه سره گډ ژوند كاوه ، دنوموړې ښځې دمړينې څخه څو ورځې دمخه يې زوی د كور په حوض كې دلويدلو له كبله په حوض كې مړ شوی و ، په داسې حال كې چې دشهلا مېړه هم په مسافرت كې شپې سبا كولې ، مگر يوې ښځې چې د دې گاونډۍ او ديوال شريكه وه جنايي پوليسو ته وويل : تېره شپه ((بهمن)) چې دمقتولې مېړه دی له مسافرته راغلی و او تر وژنې څو دقيقې تر مخه مې دهغوی شور او زوږ واوريده ، نوموړې ښځې زياته كړه له كومې ورځې چې دغه خلك دې سيمې ته راغلي دي تل يې په كور كې شوراو زوږ او رېدل كېده ، او په غالب گومان بهمن هم د همدې شخړو له امله خپله ښځه وژلې ده ، په همدې شېبو كې چې جنايي مامورينو څېړنې پای ته رسولې پوليسو خبر ورکړ چې وژونكي خپل ځان د پوليسو حوزې ته تسليم كړی دی او اعتراف يې كړی دی چې خپله مېرمن شهلا يې زندۍ كړې ده . خو دمړينې لامل يې نه دی ښودلی ، د دې خبرې په اورېدو سره جنايي مامورينو وويل مړی د طبي څېړنو لپاره عدليې روغتون ته يو سئ ، څو دقيقې وروسته يې دشهلا مړی دخلكو دگڼې گونې او ها ها څخه راوويست او

دروغتون پر لور يې بوت ، پوليسو دخلکو گڼه گونه خوره کړه او دشهلا دوژني دخپرنې په موخه دجنایي خانگې پر لور روان شول، دساتونکي دخونې په يوه کونج کې دلرگينې خوکی پرسريو بنبايسته خون چې په خپره کې يې له ورايه دخپگان او ناکراري نښې ښکارېدې او په لاسونو کې يې زولنې پرتې وې ناست و ، دجنایي افسر درانتوتلو سره سم دنوموړي ددرناوي لپاره له خپله ځايه پاڅېده او بې له دې چې څه ووايي په خپل ځای کې کښيناست ساتونکي افسر جنایي پلټونکي ته دنوموړي دوسيې د ورکولو په ترڅ کې وويل : چې قاتل دخپلې مېرمنې دوژني په جرم اعتراف کړی دی خو تر اوسه يې دوژلو د لامل په توگه څه نه دي ويلي او دتحقيق په ټولو پړاونو کې يې خو له چوپه وه ، جنایي پلټونکي سمدستي دساتونکي له خونې ووت او بلې خونې ته ولاړ او امر يې وکړ چې بهمن راولی .

نږدې يو ساعت نوموړي له بهمن څخه پوښتنې اوگروېږنې وکړې خو نوموړي تورن يوازي يوه خبره کوله چې ما خپله ماندينه وژلې ده او نور څه په دې اړه نلرم چې تاسې ته يې ووايم ، جنایي پوليس فکر وکړ چې وژونکی رښتيا نه وایي نو امر يې وکړ چې بهمن دمحمکې زندان ته بوځي ، جنایي مامور دخپرنو له خونې راووت او پوليسو بهمن په داسې حال کې چې په لاسونو کې يې زولنې پرقېدې دمحمکې دزندان پر لور روان کړ . زه دقتل دخبرا و تصوير تر لاسه کولو وروسته دورځپانې دفتر ته لاړم او په داسې حال کې چې تر دې دمه مې ددې پېښې په اړه فکر او سوچ کاوه خبر چمتو او دورځپانې مسوول مدير ته دچاپ لپاره و سپاره او پېښه له ټولو جزیاتو سره چې دپوليسو پوښتنې او دبهمن يا قاتل چوپتيا ، دکليوالو شور او غوغا راپور مې مسوول مدير ته و سپارل او ددې ورځې په مازيگر ورځپانې کې چاپ شول ، ددې مينه وال وم چې دالړی او پېښه وڅارم ځکه تر اوسه داسې پېښو سابقه نه درلوده چې يو څوک دې لومړی قتل وکړي او بيا دې په داسې ساده گۍ اقرار هم وکړي له جنایي مامور نه مې په ټيليفون کې څوڅو واري وپوښتل چې تورن څه ويلي او که نه؟ خو هغه راته وويل څوڅو ځله مې خپرنې ځنې وکړې خو هغه بد بخته هماغه يوه خبره کوي او دقتل لامل نه په گوته کوي او يوازي دگاوندیانو څرگندونې يې دي چې په دوسيه کې ليکل شوې دي

ددې لپاره چې دپېښې موضوع ښه روښانه شي نوموړې دوسيه سترې محکمې ته وړاندې کېږي .

د پېښې څخه څو میاشتې تېرې شوې وې چې دمعمول سره سم دورځپانې دفتر ته لارم مسوول مدیر راته وویل ټاکل شوې چې د بهمن محاکمه په دې نږدې ورځو کې ترسره شي او ته بویه هغه څه چې په محکمه کې تېرېږي کټ مټ ورځپانې ته ولیکې نو ورته مې وویل سمه ده ، زما هم د دې پېښې روښانتیا ته نوره تنده زیاته شوې وه او ځیروم چې د بهمن محاکمه به څه وخت پیلېږي ، خبر شوم چې دراتلونکې اونۍ په خالی (شنبه) ورځ به دمحاكموله تالارنو څخه په یوه تالار کې محکمه کیږي .

د خالي په ورځ محاکمه پیل شوه او د پیل نه خلک خورازیات راغلي ول ، خونوموړي په ټولو پړاونو کې چوپتیا غوره کړې وه ترڅو محکمې اعلان وکړ چې سبا محکمه خپله پریکړه اعلانوي او د تورن په اړه به نهایی تصمیم نیسي ، سبا خبر شوم چې وروستی غونډه ده او دخلکو به هم گڼه گڼه ډیره وي نو ترنورو ورځو لږ څه دمخه دورځپانې دفتر ته لارم له مسوول مدیر او یو څو تنو نورو کارکوونکو څخه پرته نور څوک نه وو راغلي ، جریان مې مسوول مدیر ته ووايه اوله عکاس او ډیریور سره یوځای دمحمکې پر لور روان شوم کله چې د جنایې سالون مخې ته ورسېدم ، نو دخلکو گڼه گڼه مې ترسترگو شوه ، داسې ښکارېدل چې دخلکو د زیادت له امله خلک د دروازو تر شا ولاړ دي ، زه له عکاس سره یوځای دخبریالانو په ځانگړیو څوکیو کښېنا ستو ، پولیس هم د دروازې ترڅنگ ولاړ ول چې د زیاتو دخلکو دراننو ټولو مخه ونیسي ، شاید د جنایې پېښوپه محاکمه کې دخلکو دا ډول اله گوله بې سارې وه ، د وره تر شا خلک به هرو مرو پښېمانه ول چې ولې وختي نه راتلل چې څوکی یې نیولای وای خوبله چاره نه وه باید دمحمکې ترپایه همداسې دوره تر شا پاتې وای .

دا داسې محاکمه وه چې یو تورن دوژنې په تور محاکمه کېده او برخلیک یې ورتاکل کېده زه هم په یوه کونج کې دخلکو ترمنځ منتظرناست وم ، مخامخ راته قاضي ناست و چې په رسمي کالیو کې دریاست پرگدی ناست دی او ټول دده د امر انتظار باسي . تر لږ څنډه وروسته د قاضي د خټک وچ غږ دخلکو په منځ کې انگازې جوړې کړې او خلک یې اړوېستل چې چوپ شي ، ټول خلک منتظروو چې د داسې یو چا محاکمه ده چې په ټولو تحقیقاتو کې یوازې په قتل اعتراف کاوه او نور څه یې نه ویل نن یې برخلیک ته ډیر خلک په تمه وو .

وروستي ځل لپاره د قاضي د خټک غږ دخلکوساگانې په مری کې زندگی کړې او یوې غلې چوپتیا دمحمکې فضا محاصره کړه او غږ غوږ ورک شو ، دمحمکې ریس په جگ

اواز وويل: (د ۴۴۹ نمبرقيدي) يو جگ سړی دخپلو جرورپروينستانو سره د تورنو له ځايه راجگ شو او دويم ځل لپاره بيرته بې له دې چې څه ووايي کښېناسته، يوه عجيبه هاها دخلکوپه منځ کې تاوه راتاوه شوه ، بنځواونجونوبه ويل چې غريب ته وگورئ له څېرې خويې نه معلومېږي چې قاتل وي په دې وخت کې قاضي خلکوته گواښ وکړ چې شوربند کړي او بيا يې مخ دمجرم پرلورواړاوه او ويې ويل : ددوسيې داسنادو او شواهدو ستادگانوديانودشهادت اوستا دخپل اعتراف له مخې ته مجرم يې ځکه څه موده وړاندې دې خپله بډايه اومالداره مېرمن وژلې ده ، آيا ته په خپلو خبرومعترف يې ؟

قيدي دقاضي دخبرو پر وړاندې لاخلپل غبرگون نه ووبنودلی چې مدافع وکیل له خپله ځايه راجگ شو ويې ويل : دمحکمې بناغلی ريس صاحب ددې خبرې په پام کې نيولو سره چې نن دمجرم دمحاکمې وروستی غونډه ده اجازه غواړم يوڅو خبرې عرض کړم . په داسې حال کې چې دروند اولرزيدلي اوازي يې انگازې کولې داسې وويل : څرنگه چې تاسې پخوا لاخبر شوي وئ چې څوک په قصدي توگه څوک ووژنې دقانون له مخې اعدامېږي ، نو د ټولني نظام ايجابوي چې قانون دمجرم په اړه خورا په جدي توگه پلې شي ترڅو د نورو لپاره عبرت وگرځي چې له داسې جنايتونو څخه ځان وساتي ، له دې امله بناغلي قاضي صاحب څخه هيله کوم چې قانون په سمه توگه پلې کړي ، ځکه داکوم قاتل چې په ډېرې بې رحمۍ اوشقاوت سره يې خپله ځوانه اومعصومه مېرمن وژلې ده نوموړي دمحاکموپه ټولو غونډوکې په خوله مهرلگولی واوچوپتيا يې غوره کړي وه او د وژنې په اړه يې هيڅ هم نه دي ويلي .

ټول پوهيږي چې دمجرم چوپتيا ټولو محکمو کې دنباغلي قاضي صاحب حوصله تنگه کړې ده اوزه يقين لرم چې نوموړی غواړي چې قاضي ته وبنايې چې گواکې هغه ليونی دی او دليونتوب له امله يې چوپتيا غوره کړې ده مور دمحاکمو ددوسيو په ترڅ کې ډېر مجرمان وليدل چې دځان ژغورنې په موخه داسې کارونه کوي او بهمن هم دغه لاره غوره کړېده او بنکاره ده چې دا ځل به هم خپله چوپتيا ماته نکړي وړانديزکوم چې دنباغلی قاضي صاحب دې قانون سم پلې کول په پام کې ونيسي اودټولني داصلاح لپاره دې امر صادر کړي او په ضمن کې دې پاملرنه وشي چې مجرم باندي دقانون عمومي مجازاتو له مخې داعدام حکم صادر شوی دی مدافع وکیل چوپ شو او په خپل ځای بيرته کښېناست ، دټولو گډونوالو سترگې دمجرم پر لور ورواوبنتې څرنگه چې دمجرم مسلسل غمونو په زړه کې خپې وهلې ، يوه عادي اوله ملنډو ډکه موسکا يې پر شنډو خوره شوه پدې

وخت کې چې غم خپلې سترگې يې دقاضي په وجود کې ښخې کړې وې په ارامۍ سره له ځايه راپاڅېد او مطلقې چوپتيا فضا نيولې وه ، تورن په داسې حال کې چې په لړزېدلې اواز يې خوبې جاجه غونډلې (بې مفهومه کليمې) د شونډو لاندې د ژبې پرسر راوړې ، شونډې يې په ژبه لمدې کړې او بيا يې په کراره او شمارلي غږ په خبرو پيل وکړ : (ښاغلی ، رئيس صيب ، قاضي صاحبانو ، زه يو ځوان يم دهغې ټولني ځوان چې تاسې ښاغلي قاضي صاحبان او گډونوال يې هم يوه برخه او غږي ياست ، زه اوس مهال دوژني په تور د عدالت پروړاندې ولاړيم او د عدالت د پربنستي د سروزو وزرې په خپلو سترگو وينم چې ماته گواهي اوزيری راکوي ، عدالت تل ژوندی دی . عدالت !

هو کې عدالت ژوندی دی او زه هم له هغو کسانو څخه چې د قانون او عدالت دروند پيټی يې په اوږو دی غواړم چې خبرو ته مې غوږونيسي او پاملرنه ورته وکړي وروسته بيا خپله پرېکړه (فيصله) وکړئ او عدالت وچلوئ .

زه سوادنه لرم ، البته دا په دې مانا نده چې گواکې ماهېش درس ندی ویلی ، نه داسې نده ، بلکې زه غواړم ووايم چې زما زده کړې ستاسې په پرتله چې حکم صادر وئ په هغه کچه ندي ، حق هم لرم ، ځکه چې ښوونځی مې په نيمايي کې پرېښود ، خو همدې زده کړو په وسيله مې هم په اجباري توگه خپله دفاع په خپله کوم او د محکمې په وروستی غونډه کې خپلې خبرې او دفاع کوم .

زه له خلکو شرمېدم او خجالت مې ويستو چې حقايق راوسپرم خو اوس احساس کوم چې دا هرڅه اشتباه وه ځکه خلک هم د همدې ټولني جز دي ، دهغې ټولني چې په ډير لږ وخت کې يې زه له ښوونځي څخه په تېښته کړم او زما ټولگپوال يې په کراتو کراتو له ما څخه پورته پورېوته ورسول ، او که رښتيا ووايم نو دا دهغوی حق هم دی ځکه هغوی درس ویلی او مانه دی ویلی ، او بويه (بايد) چې خپله سزا ووينم .

ما وروسته تر مدرسې خپلې زده کړې په همدې ټولنه کې چې تاسې تشکيله کړې ده ترسره کړې او همداتولنه وه چې زما ملايې راماته کړه او زه يې په خپلو پولادينو پنجو کې ورک (نابود) کړم .

ما په همدې ټولنه کې دبې وزلو او بې گناه خلکو غږونه واوريدل او دهغوی سره هم غږی شوم ، هوډ مې وکړ چې دهغوی ټولگيوال شم او ورسره يو ځای درس ووايم . مگر دا درس داسې درس نه و چې ښوونکي او يا ښوونځي ته اړتيا ولري ځکه ستر ښوونکی يې پخپله ټولنه ده .

زه او ټولگيوال چې په ټولنه کې مې پيدا کړي ول ټولو يوه موخه درلوده چې د ځوانۍ رنگين او پسول شوی مرغه ته حقيقت بخښل ول. زموږ زړه هم غوښتل چې د بډايه او مېړه لرونکو خلکو غوندې د ژوند ټولو لذتونو (خوندونو) څخه برخمن شو.

موږ هم غوښتل چې موټر، پيسې او ټولې اسانتياوې چې بډايه خلک يې لري ولرو. خو افسوس چې موږ گناهکاران وو او گناه مودپيسو او ميلمستياوو نه درلودل ول. په غالب گومان که ما دغه څيز درلودای نن به زما ځای د تورنو په کتار کې نه و.

او د سرو زرو هيلې او ارمانونه به مې نن نه خاورې کېدل. ځينې په دې گروهه دي چې په ژوند کې برخليک وجود نلري او انسان چې هرڅه کوي پخپله يې خپل ځان ته کوي، خو که د اتريوې کچې سمه وي نو سل په سلو کې سمه نه ده، مېړې چې د شل ځله بنکته او پورته راتللو څخه وروسته غنم خپلې ځالې ته وړي او نه سترې کيدونکې هلې ځلې کوي خو چې بريالی شي، خو که همدا مېړې په يو ډېر بد او ټوفانې حالت کې رابنکيل شي څه کولای شي؟

بنکاره ده چې هېڅ يې له لاسه نه کيږي!

زه هم اوس په يوه داسې اکر کې رابنکيل يم چې يوه خوا شينونکي توپان راپه مخه کړي يم او هېڅ هيله مې د ژوندي پاتې کيدو نشته، زما ژوندي پاتې کيدل، دمېړي د ژوند په څېر دی چې په يو توپاني اکر کې د تصادف له مخې دکومې تختې پورې نښلې اوله مرگ نه بچ کېږي.

ما هم د ټولني له سين يا توپان څخه د مرگ نه خلاصون موندلای دی، خو لکه څنگه چې گوري نن د يو وژونکي په توگه محاکمه کېږم.

له تاسې څخه غوښتنه وشوه چې خپله قطعي رايه صادره کړئ او ما محکوم کړئ، ولې؟ ځکه ما چوپتيا غوره کړې، آيا که څوک ونه توانېږي چې خبره وکړي بايد سمدستي يې د اعدام حکم صادر کړئ؟

تاسې ماته وواياست، آيا دهرچا چې ژبه بنده شوه او دخپلې ابرو او عزت دخوندې ساتلو لپاره له ځانه څخه دفاع ونکړه نو بايد د ځمکې په تل کې استوگن شي او د هېرېدونکي (فرا موشی) تيره يې پرمخ کېښودل شي.

تاسې تل خبرې او نارې سوري د عدالت کوئ، خو په دې نه پوهېږئ چې نارې سوري وهل د عدالت په نامه پخپله يو ډول بې عدالتي ده.

عدالت !!!

رښتيا څه بنايسته او گلورين ويی دی، خو په تاسف سره چې دهېچا په وجود کې په خپله رښتيني او واقعي مانا نه پيدا کېږي او بشري قانون هېڅکله نه شي کولای چې پخپله رښتيني مانايې پلې کړي!

اې عدالته ستا په پار تيرېه سينه وهي نارې او سورې کوي خو هېڅکله نه حاضرېږي چې اعتراف وکړي او دغه راز د عدالت په نامه څه جنايتونه نه دي چې نه کېږي او څه کارونه نه دي چې نه تر سره کېږي!

نن هم د عدالت په نامه وغوښتل شول چې زما په اړه دا اعدام حکم صادر کړي او مسلماً دا اعدام د حکم په صادرولو سره به ستاسې په اند عدالت پلې شوی وي.

ډېر وويل شول چې دا اعدام په حکم به د جناياتو شمېره را ټيټه شي، خو هېڅکله داسې ونه شول دورځي يو تن اعدام شي خو د شپې بيا بله وژنه وشي.

نن ورځ دنړۍ د پرمختلليو هېوادونو په قانون کې دا اعدام حکم منسوخ شوی او زموږ قاضي صاحبان دې هم دې ټکي ته پاملرنه وکړي.

ټول هغه کسان چې د وژونکو يانې قاتلانو په نامه په محکمو کې محاکمه کېږي د پيدا ايستنه وژونکي نه وي.

زه نه وایم چې دا اعدام حکم مه پلې کوئ، زه وایم په دې اړه پوره څېړنه وکړئ وگورئ د وژنې لامل څه دی؟

تاسې چې د عمومي مجازاتو د قانون له مخې د هر وژونکي لپاره دا اعدام غوښتنه کوئ ايا کله مو داسې سوچ هم کړې چې شايد تاسې ته هم کوم وخت غوسه درشي او و نه شئ کولای خپل اعصاب کنترول کړئ او په يوې څپېرې څوک ووژنئ!

ايا په دې صورت کې بايد تاسې اعدام شئ؟

البته دا وایم چې د وژنې ټول اړخونه ښکاره او برېښه شي تر څو سمه او بشپړه څېړنه تر سره کړئ.

زما په اند قانون بايد واقعي او رښتيني وژونکو لپاره پلې شي نه هر هغه چا باندې چې د قاتل نوم پرې اېښودل کېږي په داسې حال کې چې گناهکاران هم نه وي!

ښه به دا وي چې د داسې ځانگړو مواردو لپاره په قانون کې له سره بيا کتنه (تجدید نظر) وشي او د دغو ستونزو لپاره بشپړې څېړنې وشي، ځکه زه يوازې تورن په وژنه نه يم چې په دې محکمه کې محاکمه کېږم مسلماً له ما ورسته او تر ما دمخه داسې محکمې هم شوي او وبه شي.

تاسې ټول منتظرياست چې زه په خپله دوژني لامل تشریح کړم په داسې حال کې چې داستاسې دنده ده چې بويه په دې اړه بشپړه او په رښتني توگه څېړنه وکړي ، بې له دې چې ماته کومه اړتيا پيدا کړي . تاسې دقانون پلې کول دعدالت په نامه ستره کاميابي ځانته بولي آيا کله مو داسې سوچ هم کړی که اشتباه وکړئ څه به وشي .؟
نه ، هېڅ کله هم نه !

هر گوره څنگه چې رايه صادره شوه نو نور دپای ته رسېدو اړتيا نشته او ... زه که دا خبرې په ژبه راوړم نو دځان لپار يې نه وایم ، بلکې دهغه چا په پار يې وایم چې په گانده کې به په دې محکمو کې محاکمه کېږي ، بايد دهغوی په فکر کې واوسو !!)) په دې وخت کې مدافع وکیل دعتراض په ډول له خپل ځايه راجگ شو او په جگ او ازيې مخ دمحکمې رئيس پر لور واپراوه او ويې ويل :

((بناغلي رئيس صاحب تورن له آرې سکالو بهر وځي ، بنه به داوي چې دحاشيو پر ځای آر مطلب ته راشي !)).

تورن په بې پروايۍ مدافع وکیل ته وکتل او ويې ويل :

((نه ، زه دسکالو نه بهر نه يم وتی ، آره سکالو (موضوع) هم په همدې خبر وکې چې مې يا دې کړې نغښتې او څرخي ، مگرزه تورن نه يم ، ديوي وژني په جرم نه يم تورن شوی ، دا حق بويه ماته راکړل شي چې له خپله ځانه دوروستي ځل لپاره دفاع وکړم ، نو په دې اساس بويه دومره آزادي خو راکړل شي چې د بناغلي قاضي صاحب . ذهن دهغو پېښو په هکله چې هره وژنه په يوه لامل ترسره کېږي روښانه کړم ، په دې اساس هغه څه چې تاسې ورته دحاشيې نوم ورکوي په بشپړه توگه زما دخبرو سره تړاو لري او زه بايد په جدي توگه ووايم چې زه دسکالو نه بهر نه يم وتی .

په هر حال د بناغلي قاضي نه هيله کوم هر هغه څه چې زه يې وایم ورته پاملرنه وکړي ، په حقيقت کې دا زما تېر شوی ژوند (سرگذشت) دی چې زما دمېرمنې له وژني سره په بشپړه توگه تړاو لري او زه يې دوروستۍ دفاع په نامه محکمه کې څرگندوم . په داسې حال کې چې دگډونوالو او قاضي صاحب لپاره به ديو داسې چا داستان وي چې نن يې ژوند تباه شوی او بايد دژوند تروروستيو شېبو پورې دخپلو خاطر و سره ژوندی واوسي .

اولس کلن وم او دلیسی په پنځم ټولگي کې مې زده کړې کولې ، راتلونکي ته ډېر هیلمند او لیوال وم چې یوه ورځ ځان سوکاله احساس کړم ، زړه مې غوښتل چې ډېر ژر دغه دوه کاله تېر کړم او پوهنتون ته لاړ شم .

ژوند راته بنایسته او سینگار شوی ښکارېده دښوونځي چاپیریال او ښکلا نه مې خوند اخیست او له دې چې احساس مې کاوه وروسته تر زده کړو به د هېواد والو لپاره دچوپړ جوگه شم ، ډېر خوشحاله وم او له ځانه سره مې نقشي جوړولې ، په هغه وخت کې ماته دښوونځي ټالۍ (زنگ) دنړۍ بنایسته او ښکلې مو سیکي وه ، په ځانگړي توگه دسهارې ټالۍ چې زموږ تر ښوونځي ښکته دنجونو ښوونځي ټالۍ هم ورسره سمه اورېدل کېده ، دغرمې موده به چې کله دهلکانو او نجونو ښوونځي رخصت شول نو په پیاده رونوکې به عجیبه غوغا او هاها جوړه وه ، ما به دنجونو له لیدو څخه خوند اخیست ، خو تل به مې ناخود آگاه کوبښل کاوه چې دنجونو څخه ځان لیرې وساتم . سره ددې چې خوش ټیپه هم وم او په ضمن کې ملگرو مې هم خوځو ځلې ویلې وو چې دنجونو ؛ په منع کې محبوبیت او جذابیت لرم ، خو هېڅ کله مې کوبښل نه کاوه چې دنجونو سره ملگری شم په یاد مې دي چې څو ځلې موقع مساعده شوه چې دنجونو سره دوستي پیل کړم خو خپله مې دا کار ونه کړ ! کله به مې چې ټولگیوالو دنجونو دمینې په هکله خبرې کولې ما به پرې ملنډې وهلې ، هغوی ته به مې تل ویل چې په دې پېر ((دوره)) کې مینه او عشق مانا نلري ، هغوی به چې زما دا خبرې واورېدې او پوه به شول چې ددوی هم ژبې نه يم نو نور به یې ماته دنجونو به هکله هېڅ نه ویل خو کله به چې همدغو هلکانو سره جونو بې وفایي وکړه او یا تر دوی بل کوم بډایه ، بنایسته او خوش ټیپه هلک به یې ولید او دهغه سره به یې دانې وځغلولې نو زما خواته به راغلل او په داسې حال کې چې فوق العاده به غوسه ول زما خبرې به یې تائیدولې .

رښتیا داوه چې ماښځینه کول او مینې ته یې هېڅ گروهه نه درلوده ، په همدې اساس په هغه وخت کې ماته دمینې غوندې غیر دملنډو بله مانانه درلوده !

با لاخره دبرخلیک او تقدیر لوبې دیو ځایه پېلېږي چې انسان یې پخپله هم سوچ نشي کواى ، دغه لوبه ماته هم دیوې وچې یخې ورځې نه پیدا شوه او ...

هغه ورځ وروسته تر غرمې دفوتبال لوبې لپاره لوبغالي ته تللی وم تر (۸۰) اتیاو دقیقو مې دفوتبال لوبه ولیده خو نیوهېږم ددې دومره مینې سره سره چې دفوتبال سره مې درلوده ولې وروستۍ لس دقیقې ایسار نشوم . دگډونوالو دگڼې گونې نه راووتم او لږ

شېبه وروسته په داسې حال کې چې دگډونوالو دهخونې نارې ، سورې مې تر غوږو کېدې دلوبغالي له وره (دروازې) راووتم.

په لوی واټ کې داوچتواوچتوگامونو په پورته کولو سره دکور پر لور روان شوم خومره چې به وړاندې تللم په هماغه کچه به مې سوچونه زیا تېدل او دراتلونکي لپاره مې ځانته نقشه کاروله . ناڅاپه مې خپلو کتابونو ته پام شو چې په ځمکه راڅخه لوېدلې دي ، کله مې چې سرد سوچونو له نړۍ او چت کړنو څه گورم چې یوه نجلی مې کتابونه راټولوي ، له ځانه سره مې وویل شاید خوب وینم ، خو بنایسته ، پاسته اوزره رانسکونکي اوازیې زه له سوچه رابهر کړم . دبڅښنې په غوښتنې سره یې وویل :زما دتقوي (تقویتي) ټولگي درسي ساعت چې په دې واټ کې دی پیل شوی ځکه مې منډې وهلې چې گواکې درس ته ځان ورسوم په دې اساس پوه نشوم او له تاسره مې ټکروکړ ؟

دا داسې نجلی وه چې دنبايست پرې تمامه وه ،زېر اوږده وینستان او شنې جذابې سترگې یې درلودې ، سم نه پوهېږم چې څه اکر مې درلود . خبرې مې نکولې په مات او اوتره توگه مې بې اختیاره دهغې سترگوته وکتل ،هغې په ډېرې تیزی کتابونه راټول کړل او ماته یې په لاس کې راکړل . خدای په امانې یې وکړه او لکه برېښنا څو گامه وړاندې ودانۍ ته چې ټولگی یې وولاره او له سترگو مې پناه شوه .

دهغې ښکلا او جذابیت پرما ډیره اغیزه بندلې وه چې له ځانه یې بې خوده کړی وم پښې مې وړاندې نه تللې ، گومان مې کاوه هغه څه چې راته لږه شېبه وړاندې پېښ شوي و تر خوب راته ډیر ارزښت او اهمیت نلري ، غوښتل مې چې ویې څارم خو وخت تېر شوی وو ، په کراره ارامه او لږزېدلې گامونو دکور پر لور روان شوم . کله چې کورته ورسیدم نو نږدې غروب و بې له دې چې دمعمول په څېر دمور خونې ته لاړ شم اوله هغې سره روغېر وکړم ، خپلې خونې ته لاړم او دوره له بندیدو وروسته په سوچونو کې لاهو شوم . په هغه شپه مې چې مورهرخومره ټینگار وکړ چې ډوډۍ وخورم ومې ونه خوړه . سم نه پوهېدم چې څه حال مې درلود ، مورمې که هرخومره ټینگار وکړ چې ما په خبرو راوړې خوگټه یې ونکړه په پایله کې مې ورته د درواغوپلمه وکړه چې ډېرستړی یم اونشم کولای دډوډۍ خوړلو خونې ته لاړ شم ، مورمې بېرته ولاړه اوزه دویم ځلي په سوچونو کې ډوب شوم !

داسوچونه ټول دهماغې زیرو وینستانو درلودونکې جنۍ سوچونه ول او هغه څه چې پېښ شوي و په یادمې راوړل ، په پایله کې دساعتونو سوچونو وروسته بیا هم بريالی نشوم چې له یاده یې وباسم نوهوډمې وکړ چې هرڅنگه کېږي باید پیدایې کړم !

ډېره عجيبه شپه وه هغه چا چې تل په مينه ملنډې وهلې اوس په خپله ديوي نجلۍ دميني له کبله خوب نه وړ، هغه شپه د ډېرو گډو وډو او مشوشو سوچونو وروسته خپل پالنگ ته ولاړم او د همدې نجلۍ په ياد ويده شوم.

سهار لږ څه وروسته دمعمول له مخې راپاڅېدم، دسهارچای ترخوړلو وروسته مې په درواغو خان خوشاله خوشحاله کاوه او د شپې، دسترياله کبله مې له مورڅخه بڅښنه وغوښته. کتابونه مې راواخيستل او دښوونځي پر لور روان شوم. خوښوونځي ته لاړن شوم او په کوم ځای کې مې چې هغه پرون ليدلې وه لاړم، فکرمې وکړ چې شايد کور يې په همدې نږديو کې وي او ممکن هغه وگورم، خودا اندېښې گتې و او ما هغه ونه ليدله! غرمه مې کورته ټيليفون وکړ چې د فوق العاده ټولگي له امله نشم کولای غرمې ډوډۍ ته راشم او وروسته تر غرمې هم هلته پاتې شوم خوبيا مې هم ونه ليدله.

دغروب پر مهال غم ځپلې اوناکراره مې دکورلاره راوښوه، هغه ورځ دلومړي ځل لپاره ښوونځي ته نه وم تللی له همدې کبله مې په ټوله لاره له ځان سره داسوچ کاوه که چېرې زموږ کورته يې دښوونځي له خوا کومه دغیر حاضری پانه رالېږلې وي، ابرو خوبه مې لاره شي، خواڅرمې دحل لپاره پيدا کړه هوډ مې وکړ چې پست راوړونکي ته به يو څه پيسې دېږي په توگه ورکړم چې دغیر حاضری پانه ماته راکړي، په دې توگه دهغې ورځې پرمازيگر وختي کله چې پست راوړونکي زما دپلار لپاره پانه راوړه نو پنځه تومانه مې نوموړي ته ورکړل او هيله مې ترې وکړه چې دغیر حاضری پانه ماته راکړي، هغه ومنله له خپل دې کارڅخه ډېر خوشاله وم، ځکه که وروسته تردې يوڅو ورځې نور هم ښوونځي ته نه وای تللی نو باک يې نه درلود.

بله ورځ بيا هم هماغه ځای ته ولاړم خو چې هرڅومره يې منتظر کښېناستم رانغله، د مازيگر پر مهال هغې ودانۍ ته ولاړم چې د شپې ښوونځي زده کوونکي ورته راتلل، زما ستونزه دا وه چې دهغې ټولگي سهي (صحيح) پته راسره نه وه نو ځکه بيا مې هم پيدانکړه اوزمالتون بې پايلې شو. درېيمه څلورمه، او پنځمه ورځ هم تېره شوه خوزه ونه توانيدم چې هغه پيدا کړم بلاخره د شپې مې ورځې تر غرمې لټون وروسته په هماغه ساعت کوم چې څو ورځې دمخه مې هغه په کې ليدلې وه په هماغه ځای کې وليده، خومخکې تردې چې زه کوم غبرگون ښکاره کړم هغه يوې کتاب او کتابچې پلورنځي (قرطاسيه فروشي) ته ننوته، منتظر کښېناستم ترڅو د دوکانه رابهر شي.

دويم څپرکی

بې اختياره مې بدن رپرېدېده يو عجيبه اکر مې درلود ، زرمې په سينه کې درزېده ، روح مې ترشوندولاندي يوه سندره زمزمه کوله ، چې دهغې نغمې ماته بې جاجه وې ، بنایي دغه زمزمه دميني زمزمه وه ، ځواني وه ، شوراوا احساسات و ، په هر حال نرېدي و چې له خوشالي نه ليونی شم ، خپله مې هم دهغه منقلب حال نه چې پيدا کړي و تعجب کاوه .

له ځانه سره مې سوچ کاوه چې کله له دوکانه رابهر شي څه ورته ووايم اوڅنگه ورسره دخبرولړي پيل کړم ، په همدې شېبه کې هغه له مغازې راووته ، ژبه مې بنده شوې وه ، هغه زما پرلور راوانه وه ، اوس نوسوچه له ماسره نرېدي شوې وه ، ماهم دهغې څېرمه (فرعي) واټ په ديوال تکيه وکړه په کوم چې هغې غوښتل وروگرځي جرات مې ترينگلی کړ او ورته مې وويل : سلام ! .

په داسې حال کې چې موسکا يي په شونډو خوره شوه ويي ويل : سلام ! په دې اساس له ډېره هيجانه لرزېدم ترې مې وپوښتل : يوازي ياست ؟ (هو !) ، (اجازه راکوي چې يوڅه خبرې سره وکړو ؟) وموسيده اوڅه يي ونه ويل .

دهغې چوپتيا درضايت مانا درلوده ، له همدې کبله يې څه ونه ويل او هغه وخت په لاره روان شو ، زمور ژبه په لومړيو کې يوازي يوبل ته ليدل ول ترلږ ځنډ وروسته دهغې په وړانديز قهوه تون (قهوه خانې) ته لاړو .

بنايسته سينگار شوې وه ، شنوسترگواو زېرو وينستانويي زه سوچه مجذوب کړی وم ، صورت يي دگلوبوې بنايسته اويوې جوړې شوې گېډې ته ورته واوشونډې يي ديوي نړۍ او شرابې نجلۍ اکر غوره کړی و .

لکه څنگه يي چې دحسن اوبنکلا په تماشا کې ډوب وم په خبرو راغله او ويي ويل : ولې خبرې نه کوې ؟ مگر تاسو ميلمنه نه ده دعوت کړې ، ولې نه پوښتئ چې څه کېون (ميل) لري ؟ لکه څوک چې نوی يودم له درانه خوبه راوينس شي او ترشوم او ورڅخه مې بېننه وغوښته اويي مې پرشرميدلي گړدود (لهجې) ورته وويل :

وبښئ ، رښتيا څه کېون لري ؟

(هرڅه چې ستاسې خوبه وي)

(تاسې څه کېون لري ؟)

(زه معمولاً يو گيلاس قهوه خنيم)

زه هم همداسې!

هغه وخت مې د دوه گيلاسو قهوي غوښتنه وکړه او خوشبې وروسته گارسون دوه گيلاسه قهوه راوړه، په حین وخت د خښلو کې مې دخبرولې پیل کړه او ورسته د متفرقه خبرو مې ترې د ملگري يا کوژدنې په هکله وپوښتل، هغې ماته وويل، يوه نه لرم ما هم ورته په خوشالي د دوستۍ وړاندیز وکړ.

چوپ شوه او خه يې ونه ويل، ما ورته ټوله کيسه وکړه چې څنگه خوورځې ښوونځې ته نه يم تللي او دهغې د پيدا کېدوله کبله مې انتظار کړی!

سترگو يې دشوځۍ اکر غوره کړاو په موسکيدلي اکريبي زما په ځواب کې وويل: دناروغۍ له امله خوورځې ښوونځي ته نه ده راغلي او څرگنده يې کړه چې هغه هم دهغې ورځې د ټکر له امله په سوچونو کې وه، په دې غونډلو سره مې په زړه کې دهيلو رڼاگانې وځلېدې او يوه نوې دريځه په کې پرانيستل شوه، اوس مې نودزړه درباپه خپله هم په جگ غږاوریده، زما لپاره داسې شېبې چې تراوسه دنجلۍ سره نه وم اشنا شوی خوندورې وې او زړه رابښکونکې وې، داسې دخوشالي احساس مې کاوه چې تردې دمه مې هېڅکله د داسې سوکالي احساس نه وکړی.

سترگو يې بريښنا کوله، ځانگړې بريښنا، داسې چې وژنه يې کوله، ښايي مخکې تر وژل کېدو سوځول او ايرې کول يې، هغې زما لپاره فوق العاده هرڅه کول، تتوونکې ښکلا يې د سحر او جادو ډکه وه چې سپرې يې ماته وه.

زما او دهغې به يوساعت کېده چې په قهوه تون کې موسره خبرې کولې يودم ځير شوم چې رنگ يې واوښت، سترگو يې خپله ارامي له لاسه ورکړه او داسې شوه لکه په زړه يې چې درد وي دمار په خېرتا وېده راتا وېده، رگونه يې ټول پرسېدلي ول او د بدن سوروالي يې ټول تگ شين خاپې شو.

بې اندازې ناکراره شوم او ترې مې وپوښتل: ((حال موبنه نه دی!))

په شنه زور يې موسکا پر شونډو خوره کړه او وې ويل: ((نه، نه بڼه يم ولې)) يوازې مې په زړه لږ درد دی او هغه وخت يې بڅښنه وغوښته او له خپله ځايه جگه شوه، دلاس وينځلو ځای پر لور روانه شوه او چې کله بېرته راستنه شوه نو حال يې تر يو ځايه بڼه وو، په داسې حال کې چې دهغې حال له تغيره متعجب شوی وم گومان مې وکړ چې شايد يا

بنایي دقهوه تون دسالون هوا پرې بده اغېزه کړې وي او په دې حال شوه نو وړاندیز مې ورته وکړ چې بهر واته ته ووځو او لږ سره قدم ووهو .

ويې منله او وروسته دقهوې پیسوله ورکولو څخه دقهوه تون نه بهر شو . دخو واټونو څخه واوښتو څو شپې وروسته په یوه څېرمه واته چې له ودانیو ډک و ورسیدو ، واته تش و او زموږ دگامونو غږونو په کې انگازې کولې .

هغه ورځ زما دژوند یوه خورا ښه او نېکمرغه ورځ وه ، ځکه ما داسې حس کاوه چې دهغې دپیدا کېدلو سره سره ما رښتیني نېکمرغي ترلاسه کړې ده .

دهغه چا لپاره چې په مینه به یې تل ملنډې وهلې داصحنه یو خوب او یا هم دنه منلو وږخبره وه .خو په هر حال اوس راغلې وه . په داسې حال کې چې زما زیږو او سوزونکو لاسونو دهغې پاسته او تک سپین لاسونه منخل هغې یوازې موسل او بس .

ما په داسې حال کې چې دهغې خوږې موسکا کې مې سترگې ښخې کړې وې ورته وویل دسرره مینه کوم ، ډېره زیاته ، حتی د دې مینې له کبله حاضریم چې خپل ځان هم درنه قربان کړم ، هغې هم اعتراف وکړ چې راسره مینه کوي او ماهم دهغې دې خاطرې لپاره چې مې تل په یاد وي په زړه کې ، ځای ورکړ او هېڅکله یې نه هېږوم .

بې سابقې شور او زوږ مې په وجود کې څپې وهلې ځکه چې دخپلې گاندې لپاره مې نجلۍ (مېرمن) پیدا کړې وه ، بې کچې مې دخوشحالی احساس کاوه . هغه اوس زما لپاره دنمانځلو یو بته وه . ما او هغې ډېری وختونه په واټونو کې چکرې وهلې او کله به چې شپې وغوښتل خپل تور پروني په شنه اسمان وغوروي نوزه به دهغې په خوښې ورڅخه جلا شوم .

زه چې ددې نا څاپي بلدتیا څخه گنگس او او ترشوی وم حتی هېر مې کړل چې نوم یې وپوښتم ، خو دخدای په امانۍ پر مهال یې په خپله داسکالو زما په یاد کړه او ویې ویل زما نوم ((رویا)) ده او دحقوقو پوهنځي دلومړي کال زده کړیاله یم ، ما هم ځان وروپېژند او ورته مې وویل زما نوم ((بهمن)) دی او تر اوسه لا په ښوونځي کې زده کړې کوم ، هغه وخت مو لاسونه سره ورکړل او ترې سترگې مو په یو بل کې ښخې کړې او یو څو شپې چوپتیا نه وروسته مو دکرون برعکس له یوه بله جلا شو په داسې حال کې چې دسبا دلیدلو ژمنه مې ورسره وکړه دکور پر لور روان شوم خو دهغې ورځې نه هېرېدونکې خاطرې مې تراوسه په زړه کې پاتې شوه .

درېم څپرکی

دهغې ورځ په سبا زه بنوونځي ته لارښوم او درويا دليدلو لپاره دپوهنتون پر لوررهی شوم. په لياره کې مې دهغې ورځې ټکر باندې سوچ کاوه او له بله پلوه دې سوچ وړی وم چې هغه دپوهنتون په لومړي ټولگي کې وه نو معمولاً يې عمر تر ما زيات دی خو ما دې شيانو ته ډېر اهميت نه ورکاوه ، او که رښتيا ووايم نو داسيان ماته سوچه بې ارزښته ول. ما احساس کاوه چې ((روياء)) سره مينه لرم او داراته مهمه نه ده چې هغه تر ما مشره ده او که کشره ، په داسې حال کې چې په همدې سوچونو کې ډوب وم نیم ساعت وروسته دپوهنتون رخصتۍ څخه دپوهنتون وره ته ورسيدم ، زده کړيال (محصلين) دمړۍ خوړلو لپاره روان وو ، بنه مې دا وگڼله چې دپوهنتون د وتلو وره ترڅنگه چې درويا پوهنځي سره نږدې وودرېږم.

داننتظار په هماغه شېبو کې وم چې ناڅاپه مې يوه نه باور کېدونکې صحنه په خپلو گناهکار سترگو وليده ، په دې وخت کې يوسور رنگی شخصي موټر چې دپوهنتون نه دوتلو په حال کې و بړيک وکړ ، ما گومان کاوه چې گوندي اشتباه کوم نوځکه يې زما پاملرنه هم ځانته واړوله.

نوموړي موټر دوه سورلی درلودې يوه يې يو نا بلده ځوان چې تورې چشمې يې په سترگو وې او دويم يې ما بنه پيژندله غير زما له مينې (روياء) نه بل څوکه نه وه ! کله چې يقيني شوم اشتباه نگورم له دې چې ((روياء)) مې په يوه شخصي موټر کې هغه هم دناپيژندل شوي ځوان سره وليده نو ژوند راته تياره او اور بنکاره شودڅو شېبولپاره مې دا عصابو کنټرول له لاسه ورکړ حتی دومره حال مې نه درلوده چې هغوی مې څارلي وای . يوازې دومره وتوانېدم چې دموتېر شمېره يې وليکم ، وروسته مې هوډ وکړ چې هر څنگه کېږي دپېښې هر اړخيزه څېړنه وکړم.

په همدې اساس کله چې زده کړيالان له پوهنتون څخه بهر شول ، او پوهنتون په غولي لږه څه گڼه گونډه کمه شوه نو پوهنتون ته ننوتم او راساً درويا پوهنځي پر لور روان شوم دڅو پوښتنو او گروپونو وروسته دنښو په تر لاسه کولو سره وتوانېدم چې درويا ټولگي پيدا کړم کله يې چې ټولگي ته نږدې شوم نو ديوه سپين ږېږي چپراسي نه مې دنوموړې په اړه پوښتنې وکړې.

زور چپراسي چې زما دپوښتنو او گروپونو نه په تنگ شوی و گډو وډو ځوابونو په راکولو يې پيل وکړ او په آخره کې لا په غوسه هم شوڅو کله چې مې ورته دتو ما نو يو څوگون په ورغوي کې ورکېښود ويې خندل او ويې ويل:

((وبخښی زه سم ستاسې پوښتنو ته ځیرن شوم هر څه چې غواړئ وپوښتی ښاغلیه ترکوم ځایه چې معلومات لرم درته یې وایم اولارښوونه درته کوم))
د((رویا)) نښې مې ورکړې او پوه شوم چې دا رویا ښه پېژني هغه وخت مې ورته ځان د رویا مرکچین ښکاره کړ چې گواکې زه رویا سره واده کوم او مخکې له واده غواړم دنوموړې په باره کې څېړنه وکړم نو تاسې چې هرڅه دهغې په باره کې پوهیږئ راته ووايئ.

چونکه ناکاره او کنجکا ووم لومړی مې کونښن کاوه هغه ځوان چې رویایې په موټر کې سپره وه وپېژنم او د دې لپاره چې ترهرڅه دمخه دغه سکالوماته روښانه شي . زاره چپراسي ته مې وویل : رښتیا ما اوس رویا په یوه شخصي سور رنگي موټر کې ولیده ((دغه شخصي سور رنگه موټر د چادی؟))

تریوې شېبې چوپتیا وروسته یې راته وویل ښاغلیه هغه ((احمدف)) درویا ټولگیوال دی، پلاریې د ښاریولوی بډایه دی او خپله یې هم ښه قوي ځوان دی.

په داسې حال کې چې دشونډولاندې مې یوڅو بدې ردې احمدف ته وویلې، دخپلې رویا په هکله مې ترې یوڅو پوښتنې او... وکړې، یوه دملنډو ډکه موسکا یې وکړه او ویې ویل : ((لکه څنگه چې خلک وایي رویا داحمد ملگرې ده او هغوی هم ډېری ورځې ساعتونه، ساعتونه سره یوځای تېروي. اواز ه و چې احمد پوډري و او رویا یې هم له ځانه سره په دې ناولي عمل روږدې کړې، رویا هم ددې لپاره چې له احمدف څخه پوډر واخلي دمجبوري ورځې ورسره ملگرتیا کوي، احمد تېر کال د بد فعله ملگرو سره د هېواد څخه بهر په پوډرو روږدی شو، پلاریې چې خبر شونوده ته یې دپوډرولپاره پیسې نه ورکولې احمد اړ شو چې دمخدره توکو له باند سره کار وکړي او کله چې دپوهنتون پازه وال (مسوولین) پرې خبر شول نو احمد یې له پوهنتون څخه وشاره خو پلاریې دخپل ابرو او عزت خوندي ساتلو په پار نوموړی دپوډریانو ددرملنې روغتون ته بوت او بستریې کړ ترڅو ښه شو او دویم ځلي یې دپلاراو پوهنتون سره ژمنه وکړه چې بیا به داکار نه کوي او خپلوزده کړو ته یې ادامه ورکړه.

خوبیا لږ اوږدېره اواز ه ده چې احمد بیا پوډري شوی او رویا یې هم په همدې ناولي عمل روږدې کړې ده، دزاره چپراسي دخبرو په اورېدو سره مې ټول بدن ولړزېد پښې مې سستې شوې احساس مې وکړ چې گوندي پرځمکه ولو وېدم، په بیره مې دزاره چپراسي سره خدای په امانې وکړه اوزنگېدلی، زنگېدلی له پوهنتونه رابهر شوم.

بنايسته نری بادرا الوته د ونو له پانوتېرېده اوزماپرمخ لگېده ، اوس نوزه ديويې دمه اوسست سړي په خېر شوی وم چې هره گړی مې دلوبدو شونتيا وه .په هرې خواړی چې و ماخان واته ته ورساوه ديويې شېبې لپاره مې دلومړی ورځې ملاقات راپه ياد کړ ،نوی پوه شوم چې په هغه ورځ د رویا اکرپه قهوه تون کې ولې تغیر وکړ ،نوهغه پوډری شوې ده اوزه پدې نه پوهېدم .احساس مې وکړ چې درویا ژوند په خطر کې دی اوهر څنگه چې کېږي هغه باید وژغورم ، ماله رویا سره دزړه له تله مینه درلوده او اوس داشونتيا وه چې هغه له لاسه ورکړم او راڅخه پناشي ، اوس چې په حقیقت پوی شوی وم بې له دې چې هغه پوه شي باید زه یې وژغورم .

اوس نوهره شېبه دهغې ژوند په خطر کې و او ډېر ژر یا وروسته به دمرگ غېږې ته ځان تسلیم کړي ، او پدې صورت کې زه هم باید مړ شوی وای ، په همدې سوچونو کې ډوب وم چې کورته ورسېدم .

له کوره مې رویا سره ټیلیفوني اړیکه ټینګه کړه هغه په کور کې وه ، زه بې له دې چې دپوهنتون دتللو په هکله ورته څه ووايم ورسره مې وټاکله چې سبا دمازدیگر په څلورو بجو دتريايي واته په سیمه کې دضیا شاعر په واته کې سره وگورو ، وروسته له ټیلیفون څخه په سوچ کې ډوب شوم .په عجیبه او ډیر خطرناک سوچ کې چې دپوډرو زهرو په هکله و او رویایې گواښله ،زه یې ډېر ځورولم ،هرڅنگه چې و خو ترسبا مازیگر څلوروپورې مې صبر وکړ ، سبا په ټاکلې وخت په یوه ټکسي کې دتريايي قهوه تون ته ولاړم .

رویا خوشبېې وروسته راغله ،زه هم له خپله ځایه راجگ شوم او پداسې حال کې چې کوبنس می کاوه له ناکامه و خاندم دکنېناستو بلنه مې ورکړه ، هغه هم کنېناسته ، ورته مې وویل :

(ځنډ دې وکړ؟)

(بنسنة غواړم کارمې درلود ځکه خوشبېې وځنډېدم)

(بنه څه خورې؟)

(ایسکریم)

ډېره بنه ده

گارسون ته مې د ایسکریمو وویل ، وروسته رویا خبرې پیل کړې اوزما دحال یې وپوښتل ، ددې لپاره چې زما خفگان (ناراحتی) ته ځیرنشي نو د نوموړې پوښتنوته مې عادي ځوابونه ورکول ، گارسون ایسکریمونه راوړل اودواړوپه خوراک پیل

و کړ. ایسکریم مې په بې کړونۍ و خوړ، کله چې خلاص شو ورته مې وړاندیز وکړ چې بهرو وځو، لږ چکرو و هو او په څنگ کې یې لږې ازادې خبرې هم وکړو، ویې منله د تریا د قهوه تون نه بهر شوو او د رامستر په وات کې ورسم شوو. لمړخپلې وروستی په وینولې وړانګې د غاړه غړۍ غرونو تر شا پناه کولې او غروب هم په خپل خوند وراو زړه رابښکونکي خپواو ولولوسره رادبره کېده. زه او هغه په ماتواو گوډو گامونو پیلې درامسترو ات څخه تریا وات پر لورې وگرځیدو. زما په زړه کې سوزونکې لمبې بلې وې. داسې حس مې کاوه چې په رویا مې زړه سوځې خودازړه سوی نه و، بلکه دهغې سره مې مینه وه او همدامینه وه چې زه یې اړکړی وم ترڅو رویا له دغې جهنم څخه وژغورم. له ډېرو سوچونو وروسته مې داهو ډوکړ چې دا خبره په خپله رویا سره مطرح کړم که گوندې دهغې په مرسته ددې بد مرغۍ لپاره کومه دحل لپاره پیدا کړو، کله چې مې ورته حال ووايه نوماته او نا هیلې شوه، او بښکې یې په سترگو کې وځلېدې او ساه یې په ستونې کې زندۍ شوه، او دا چې پوه شوه زه په ټولو شیا نو پوه شوی يم ډېره بده خواشینې شوه، خوما ورته ډاډور کړ ورته مې وویل ما ځکه دا خبره له تا سره شریکه کړه چې مینه در سره لرم او غواړم مرسته در سره وکړم، ژمنه مې ورسره وکړه چې دژوند تر ورستیو شپو پورې هم ورسره دټولوناخالو پروړاندې ولاړیم. او ددې په څنگ کې مې هیله هم ترې وکړه چې له دې وروسته دې نوره داحمدف سره په موټر کې نه سپریږي، او دخپلې اړتیا دپوره کولو په موخه دپوډروله کبله دې داحمد سره ملگرتیا نه کوي.

هغې له ماسره ژمنه وکړه چې وروسته تردې به دا کار نه کوي او دا خبره یې ماته مستند اسناد شول، وروسته له هغې ورځې رویا په محسوسه توګه خپله کړنلاره بدله کړه او کومې پوښتنې او څېړنې چې ما وکړې، رویا داحمدف سره خپله ملگرتیا خلاصه کړې وه، په داسې حال کې چې څو ځلې داحمد له خوا گواښل شوې هم وه، خو لکه څنګه چې رویا پوډری وه او خوشې کېدل (ترکول) یې په داسې اسانۍ شوني نه وه نو کومې پیسې چې پلار ورکولې په ټولوبه یې پوډر اخیستل او څکول به یې، خوما ډېر کونښن کاوه چې هره ورځ یې پرې لږ، لږ کم کړم ترڅو په اوډلې ډول یې پرې پرېږدم زه دکوم اکر(حالت) نه چې په مخه راته ډېر خوشحاله وم او مطمئن وم. کوم اکر چې رویا غوره کړې دی ډېر ژر به پوډر ترک کړي او هغه وخت بیا کولای شو په خوشحالی ژوند پیل کړو.

زموږ ددې دومره ستونزو او کړاوونو ګاللو سره سره بیا هم احمد غلی پاتې نشو او دخپل غچ اخیستلو په موخه یې د رویا پلارته شیطاني وکړه، درویا پلار هم یو بډایه او کنجوس

سړی و، اصولاً تردې ورځې يې هېڅ کومه پاملرنه د رويا ژوند ته نه وه کړې، هغه داسې يو پيسه دوست سړی و چې ترهرڅه به يې کارته ډېر ارزښت او اهميت ورکاوه، فوق العاده مستبد انسان و او کله چې دلور روږدېدو نه خبر شو نو لکه په زړه او بې پازه پلرونو غوندې يوازې پخپل لور ورځنې جيب خرڅ بند کړ او...

داسې د دې پرځای چې درويا د بچ کېدلو په خيال کې و او سي دخپلو پيسو په غم کې وو او داسې گومان يې کاوه چې هر گوره په دې کار به يې لور د روږدېدو څخه خلاصې ومومي!

کله چې رويا ماته دا جريان ووايه نو ورسره مې ژمنه وکړه چې که هر څنگه کېږي او له هر ځايه کېږي هېڅ کله به يې بې پيسو نکړم او په دې اساس کومې پيسې به چې ما رويا ته ورکولې بس کېدې يې او د پلار پيسو ته يې اړتيا نه پيدا کېده. پلار لوده يې هم گومان کاوه چې گوندې په دې ډول يې لور د پوږو له روږدېدو څخه خلاصې ومومي.

اوس ما او رويا ډېرې ورځې د بېکارۍ پر مهال سره کتل او سره يو ځای کښېنا ستو ورځې او مياشتې مو سره يو ځای تېرې کړې، اود ازموينو موسم موراو رسېد ما د رويا په هڅونې او ټينگار ډېر زيار گاللو چې خپلې ستونزې او درسونو وروستوالی بشپړ کړم، رويا هم له ماسره په درسونو کې خورا ډېره مرسته وکړه چې په دې توگه ما وکولای شول په خپلو کالنيزو ازموينو کې بريالی شم او ښه نمره واخلم.

کله چې رويا زما له بریا لیتوبه خبره شوه نو د ډېرې خوشحالی نه په جامو کې نه ځاېده، ځکه اوس زه او هغه دومره سره نږدې شوي وو چې غمونه او خوشحالی مو سره يو ول، زه او هغه د دوو بدنونو يوه ساه (روح) وو. خو اونۍ وروسته د رويا ازموينې هم بشپړې شوې او هغه هم په ښو نمره بريالی شو او اوس نوزه دهغې او هغه زما په برياليتوب خوشحاله وو !!

کله چې د اوږي گرميو رخصتۍ پيل شوې او د رويا پلار چې گومان يې کاوه د پيسو په نه ورکولو دخپل لور د روږدېدو درملنه کولای شي، هوډ وکړ چې دخپل کار د لارې لیتوب په موخه او دخپلې لور د پام غلطۍ لپاره نوموړې خپل بڼ (ميگون) ته دنيا کره ولېږي.

کله چې رويا دا خبره ماته وويله ډېر خوشحاله شوم ځکه ما هم کولای شول چې خپلې رخصتۍ په ميگون کې دخپل تره (کاکا) کره په ښکليو بڼو کې تېرې کړم او هلته بيا کواي شم چې ډېری وخت له رويا سره ووينم.

په پایله کې همداسې وشول زه او هغه دخو ورځو لپاره میګون ته لاړو، دهغې ورځې له سبا وروسته ما اورویا ډېرې ښې ورځې سره یو ځای تېرې کړې، هر سهاربه دنوردي غره ، ښوونو، دهلکانو او نجونو یو ځایې لوبو او خلاصه بېلابېلو لوبو او ځایونو ته تللو او په دې توګه ، مومینه هره ورځ د بلې ورځ په پرتله زیاتېده دا وړې ډېرې اوږدې او ګرمې ورځې تېرې او ورځې بیرته په خپل آر (اصلي) اکر شوې، یوه ورځ یې ماته خبر را کړ چې پلار مې تهران ته غوښتې یم ، ما هم خپل کالي راټول ، او له رویا سره مې خدای په مانې وکړه زما د بدرګې پرمهال رویا غټې غټې او ښکې تویولې، زه مجبور شوم او ورسره مې ژمنه وکړه چې د همدې ورځې په مازیګر که هر څنګه کېږي بېرته راځم او په همدې ژمنه له هغې څخه لاړم ، کله چې له میګون څخه تهران ته ورسېدم تر و خپل کورته لاړم هلته وضع بل ډول وه هر شي له پخوا سره توپیر درلود ، زموږ ډېری خپلوان زموږ په کور کې تر سترګو کېدل ټول ماتم وهلي ول ، او د ټولو سترګې له اوبسکو ډکې وې، دلته زه دیوه تر څه حقیقت سره مخامخ شوم او ډېر ژر یوه شوم چې مور مې د تل لپاره سترګې پټې کړي دي ، دمور د مرګ د خبر له اورېدو سره مې ډېر وژړل حتی دومره مې وژړل چې څو څو ځلې بې خوده شوم چې خپلو خپلوانو بېرته را په صد کړم، اوس نو ما خپل خورا نږدې کس د لاسه ورکړی و او نه پوهېدم چې وروسته تردې به زما برخلیک څنګه کېږي !

دمور مړینې زما وضع بل ډول کړه او زما لپاره یې رابده کړه ، دمور له مړینې وروسته زه نور ښوونځي ته لاړ شوم او لکه څنګه چې زما پلار هم شپږ میاشتې وروسته د بلې ښځې سره واده وکړ نو زما ژوند نور په هغې کور کې تنګ شو او هغه کور راته د وزخ ښکاره شو ، شاید که زما پلار دمور په ژوندونې بله ښځه کړې وای دومره به یې نه وای ځورولی ، خو کله یې چې دهغې له مرګ څخه شپږ میاشتې وروسته دا کار وکړ نو یوه عجیبه او وېرونکي کرکه مې ورته په زړه کې پیدا شوه !

اوس نو په نړۍ کې زما یوازنی هیله او امید رویا وه ، د همدې کبله مې هوډ وکړ چې برخلیک مې هسې هم دمور له مرګه وروسته بدل شو ، ښه داده چې له رویا سره واده وکړم او دهغې د عمل پرېښودو څخه وروسته یو ښه سوکاله او آرام ژوند پیل کړم. د همدې هوډ له کبله مې له پلار څخه په داسې حال کې چې کرکه مې هم ورځنې کوله دیوه کار پیدا کېدو غوښتنه وکړه ، ځوانۍ وروسته یې راته کار پیدا کړ او دهغه په غوښتنه دیو ودانېزې (ساختماني) کارخانې د حسابدارۍ په برخه کې وټاکل شوم. زه له خپله کاره راضي وم او کونښن مې کاوه چې د کارخانې پازه وال هم راڅخه راضي و اوسي، د همدې

کبله مې صداقت داري او امانت داري کوله چې په ډېر کم وخت کې مې وکولای شول واده وکړم او د صندوق رئیس شم، خپل سرو سامان مې هم جوړکړ او تنخواه مې هم دیوې کورنۍ د جوړېدو لپاره بسيا وه، کومې پیسې مې چې د تنخواه په نامه اخیستې هم مې رویا ته ورکولې او هم ما لگولې. اوس نوزما ستونزه یوازې درویا پوډري توب و، ددې لپاره چې له هغې سره واده وکړم نو په کاروه چې هغه دې خپل روږد بدل پرېږدي، یوه ورځ چې زه او هغه بهر د چکرو هلو په موخه وتلې وو ورته مې وړاندیز وکړ چې یوه ځانکړې روغتون ته لاړ شو او ورسره وگورو چې ددې عمل د پرېښودو لپاره څومره لگښت ته اړتیا شته رویا ومنله او په مشوره یوه ځانکړې روغتون ته لاړو دروغتون مدیر چې ددې برخې ځانگوال (متخصص) هم وو ویې ویل لس زره تومانو ته اړتیا شته ترڅو دا روغه شي، ما ډېر کونښن وکړ چې پیسې څه کمې کړي خو ویې نه منله، او زیاته یې کړه چې په روږدېدو یې ډېر وخت تېر شوی او موږ اړیو چې وینه یې بدله کړو. نور نو ټینگار راته ښه و نه ایسېده او او د ځانگوال سره مو خدای په امانې وکړه اوله روغتون بهر شو په لاره کې له ځانه سره دیوې لنډې محاسبې وروسته څیر شوم چې ددغو پیسو د پیدا کېدو لپاره زه باید حداقل دوه کاله زیار وگالم ترڅو دغه پیسې چمتو کړم او په دې دوه کالو کې شونتیا وې شته چې څه نوې پېښې راپیدا شي او ممکن زه او رویا سره جلا شو په همدې موخه مې له ځانه سره هوډ وکړ چې هر څنگه کېږي او په هره توگه چې کېږي زه باید دغه پیسې پیدا کړم او خپله مینه وژغورم.

خلورم خپرکی

دهغې ورځې له سبا څخه ما خپلې خواری د پیسو پیدا کېدو لپاره د رویا د درملنې په موخه پیل کړې، هرچېرې مې چې وکولای شول لارم او هرصمېمي او کلک ملگري مې چې درلود ورغلم خوله ټولو ناهیلې راغلم په دې وخت کې مې ذهن ته راغلل چې یو ځل خپلې مشرې خورکړه تهران ته ولاړ شم کېدای شي ستونزه مې اواره کړي، خور مې په شپراز کې پیژندل شوې او بډایه ښځه وه هغې کولای شول چې دادومره پیسې ماته راکړي ښالي (دخور مېړه) مې درې کاله ترمخه په یوه ترافیکی پېښه کې مړ شوی واولکه څنگه چې هغوی اولادونه نه درلودل او په څنگ کې یې کوم وارث هم نه درلود نو ټول شته او پانگه یې زما خورته په میراث پاتې وو. خور مې د خاوند له مړینې وروسته بل واده ته زړه ښه نکړ او په یوازې توگه یې په شپراز کې ژوند پیل کړ اوله

کومو پیسو څخه چې دې ته له خاوند څخه په میراث پاتې وي او کومه گټه یې چې ورته کوله کولای شول ماته زما د اړتیا لپاره یې راکړي.

دا تر ټولو خور اېنه لاره وه په دې توگه ماتیلیفوني رویا ته اطلاع ورکړه او وروسته تر هغې د شېراز پر لور د خور کره روان شوم ، کله چې هلته ورسېدم نږدې سهاروله موټره بنکته شوم هوا ډېره یخه اوباراني وه تورو وریځو په اسمان کې غویامند جوړ کړی و ، په غم ځپلې زړه ، خواشیستی د خور د کور پر لور رهي شوم ، په خیال کې مې رویا لېدله چې دواده په سپینه جوړه کې مستي کوي او خپل سپین مرغلین لاسونه یې زما پر لور اوږده کړي دي . او موسکۍ موسکۍ کېږي ، زه هم په ډېرې خوشحالی ورته زیری ورکوم چې ډېر ژر به یې له دغې ناوړې او وژونکې ناروغۍ وژغورم ، ښه مې نه دي په یاد چې څومره به په دې سوچ کې ډوب وم چې نوی څیر شوم د خور کورته مې رسېدلې یم نږدې پنځه بجې وي چې زه د خور کور دوره تر شاه ورسېدم په کراره مې خپل ساړه لاسونه د پطلون له جبهه راوکنښل او د کور ټالۍ مې ووهله د درېیو دقیقو لپاره مې همدا سې ټالۍ ووهله تر څو یوه غټه پېره او سره پره مزدوره یې له خوبه راوښه شوه او ورپې پرانیست .

زه یې وپېژندلم او سلام یې راکړ په داسې حال کې چې زما له ورتگ څخه په هغه وخت کې اوتره شوې وه د کور بلنه یې راکړه ، بې له دې چې دنوموړې اوترېدو ته کوم اهمیت ورکړم ترو د خور خونې ته ورغلم هغه چې هم د ټالیو په اواز راوښه شوې وه راته ډېره خوشحاله شوه او په غېږ کې یې ونيولم ، وروسته له روغېږه او پوښتنو مې ښه ونه گڼله چې ورته ووايم ، هغه د کور د ټولو له احواله خبره شوه او زه یې سترې ولیدم نو په بله خونه کې یې راته ځای جوړ کړ چې یوه سترگه خوب وکړم سم نپوهېږم چې څومره خوب به مې کړې وي خو چې کله له خوبه راوښ شوم نو نږدې دولس بجې وي له ځایه پاڅېدم او وروسته دمخ له وینځلومې ډوډۍ وخوره د خور په غوښتنه مې دمیلمنو کوټې ته دخبرو لپاره لاړو ، ما دلارې په هکله دیوې لنډې سریزې وروسته د اړې سکالو په اړه ورته وویل او ورته مې شرح ورکړه چې څنگه له رویا سره اشنا شوی یم او څنگه وضع اوس لري او کومو پیسو ته مې چې اړتیا لرله ورته مې یادې کړې ، خور مې لومړۍ مسکۍ شوه زه هم خوشحاله شوم چې ښایي رایې کړي خو ناڅاپه یې څېرې بدلون وموند او ویې پوښتل : ((رښتیا څومره پیسو ته اړتیا لرې ؟))

((لس زره تومانو ته !!))

په داسې حال کې چې حق په جانبه خپره یې غوره کړې وه ویې ویل: ته زما ورور یې او زه ليواله يم له تاسره مرسته وکړم خو په تاسف سره دا کومه شمېره چې ته یې غواړې دستي ساعت راسره نشته دي ، خو که غواړې درې زره به درته او س درکړم او پاتې به شپږ میاشتي وروسته درولېږم ، غیر له دې زه هم بله چاره نلرم او داشونتیا له ماسره نشته چې ټولې یو ځل درکړم.

دخور په خبرو نږدې و چې لیونی شم په دغې ځواب سره یې چې ماته راکړ ټولې هیلې او ارمانونه مې په سین لاهو شول ، زه په ډېرې هیلې او امید هغې ته ورغلی وم خو هغې زه ناهیلې او زړه تورن کړم ، دلته و چې دېدایه خلکو سره مې کینه او حسد پیدا شو زړه مې غوښتل چې زه هم دېدایه واوسم او په خپلو پیسو باندې خپل ټول ارمانونه پوره کړم خو افسوس او بیا هم افسوس چې ما پیسې نه درلودې او زه مالداره نه وم ، په زړه کې مې خدای (ج) ته وویل (ولې یو شمېر دومره پیسې لري چې ټولای یې نشي او یو شمېر بیا دومره محتاج او مسکین دي چې حتی بیگانه ته د ډوډۍ روپۍ هم نلري او وږي تږي دسلهاو سوچونو سره په برستني نوځي خو حتی ددې پوښتنې لپاره مې هم ((قانع کېدونکی ځواب پیدا نکړ په ډېرې ناهیلې دپوچو او گډوډو سوچونو سره او دهغې خیالونو سره چې کله شپرازته ننوتم ترې راووتم او رورسته دیوې وچې او یخې خدای په امانۍ دخور او مزدورې سره یې بې له دې چې دپاتې کیدو ست ته یې پاملرنه وکړم له کوره یې راووتم ، یو څو شېبې بې موخې د شپراز په واټونو کې وگرځېدم راوگرځېدم او په پایله کې په ناهیلۍ په داسې حال کې چې نه پوهېدم څه راپېښېږي دتم ځای پرلور روان شوم او په داسې حال کې چې خورا ډېر ناکراره مغموم او غوسه وم په یوه زاړه او مات گوډ موټر کې راسپور شوم او دتهران پر لور مې حرکت راوکړ ، کله چې تهران ته ورسېدم ناوخته و او زموږ شرکت دسهارنۍ حاضرۍ ډېر وخت تېر شوی و دهمدې کبله مې دخپل مشر (رئیس) سره ټیلیفوني اړیکه ټینګه کړه او ورته مې پلمه وکړه چې نن سهار دکلکې ناروغۍ له امله ونه توانېدم خپل کارته راشم ، پس له غرمې به انشاءالله خپل سهارنۍ پاتې شوی کارهم بشپړ کړم وروسته له دې چې غوږی مې کېښود ، په تهران کې ټولو ملگرو او یارانو ته ورغلم که گوندې پیسې ترې واخلم خو په تاسف سره باید ووايم چې ټولو ملگرو څخه بیا هم بېنوا راغلم.

نا هیلی می ټول بدن لکه خوړونکي ځناور سوری کړی و او داسې حس می کاوه چې نور نور روح می په تن کې په تنگ شوی او ډېر ژر به دهوا څپو سره گډه شي او بدن به می لکه د سلگونو جسمونو په څېر په فراموشۍ لاهو شي .

خو نه هېڅکله هم داسې ونه شول زه مړ نه شوم او مقاومت می وکړ او کوبنس می کاوه چې اخر به بریالی شم زه ځکه ژوندی پاتې شوم چې پنځ (طبیعت) زما په برخلیک نورې لوبې هم کولې او هر ډول برخلیک یې چې زړه وغواړي را په برخه یې کړي . دهغې ورځې له غرمې وروسته بیا هم په ډېرې بې اوسلگۍ (حوصلگۍ) شرکت ته ولاړم او دخپلې خونې په کرسی کې سیناستو می د سلگونو سوچونو سره په کار پیل وکړ دا چې دشپراز یون (سفر) له امله می کارونه وروسته پاتې ول نو تر ناوخته پورې می خپل کارونه وکړل ترڅو چی کار بشپړ شو که څه هم نور کار کوونکي لا څو ساعته دمخه تللي وو .

کله می چې کار بشپړ شو غوښتل می له خونې ووځم چې په دې وخت کې یوې مرموزې او زړه رابنکوونکي قوې راباندې یرغل وکړ او د صندوق په لور یې رابنکودم ! د صندوق په منځ کې روپیو له ورايه راته سترگې وهلې په سوچ او خیال کې می رویا ولیده چې په همدې پیسو له مرگه ژغورل کېږي او ماته سوري وهي چې ما وژغوره که هر څومره کوبنس می وکړ چې دغه مرموز غږ می په ضمیر کې غلې کړم خو ونه توانېدم ځکه پیسې راته مخامخ وې خو د راخیستو جرات می هم نه درلود ، له ځانه سره می سوچ وکړ که دا پیسې واخلم نو یوه ستره رسوایي او بدنامي به ترې جوړه شي او دا کار زما لپاره چې د شرکت د مشر اعتمادی سپری وم خورا ستونزمن کار و ، خو په پایله کې چې په یوه داسې ستونزمن اکر کې رابنکېل وم دا کار می وکړ او دخپلې اړتیا وړ روپی می ترې را واخستلې او له شرکته رابهر شوم . له ځانه سره می سوچ کاوه چې زه خپله د صندوق مسوول یم کواي شم تر یوې اونۍ دا سکالو پټه وساتم او څوک راڅخه خبر نشي او په څنگ کې هیله من وم چې په دې یوې اونۍ کې که هر څنگه کېږي د پیسې پوره کړم او بېرته یې په خپل ځای کې امانت کېږدم او همدارنستیني یا دروغجنه هیله وه چې زه یې د صندوق غلام ته اړکړم . سبا ه ډېر وختي په وېرې او امید له پیسو سره یو ځای خپل صمیمي او کلک ملگري ((حمید)) کورته ورغلم .

حمید می یو له کلکو ملگرو څخه و چې پلار یې ډېر بڼونه او ځمکې د تهران د اطرافو په سیمو کې درلودې او حمید دغه جايداد کنټرولواوه ، هغه ډېری وختونه له ماسره مرسته

کړې وه او حتی ټوله کله چې ما ترې د رویا دبسترېدو له کبله پیسې وغوښتې نو ډېرې هلې ځلې یې وکړې چې له پلار څخه یې واخلي خو بريالی نشو.

زه او حمید ډېر کلک ملگري وو ، دهماغه وریکتوب نه به مو سره یو ځای لوبې کولې او له یو بل څخه به مو مشوره اخیسته حمید په ظاهره ډېره ښه هلک و خو په شدید توګه یې دپلار خبرې منلې او که دپلار خبرې یې نه وای منلې نو ښکاره وه چې پلار یې یوه روپۍ هم نه ورکوله ، خو ددې ټولو خبرو سره سره هغه ماته یو خورا ښه او مهربان ملگری و.

دهغې ورځ په سهار وختي چې کله ما دحمید دکور ټالۍ ووهله ، مزدوریې راته ور پرانیست او سلام یې وکړ ، زه یې د سلام له ځوابولو وروسته تر دحمید خونې پر لور روان شوم هغه تا زه له خوبه راویښ شوی و زما په لیدو سره یې تعجب وکړ ، ورته مې وویل یوه ډېره مهمه سکالو راته پېښه شوې ده او بې سرېزې مې ورته موضوع تشریح کړه ، حمید دکیسې له اورېدو وروسته ډېر ټینګار وکړ چې پیسې واپس په خپل ځای کې کېږم او له سره یې ژمنه وکړه چې په ډېره کم وخت کې به دغه پیسې درته چمتو کړم. ما هغه ته ډاډ ورکړ چې دپیسو دپیدا کیدو پورې کولای شم دغه سکالو پته وساتم او چې کله دې پیسې راکړې نو بېرته به یې پخپل ځای کې کېږم ، حمید ډېر ټینګار وکړ چې پیسې بېرته کېږم ځکه شونتیا لري دا خبره په ډاګه شي او هغه وخت بیا تا دیوه غل په نامه حوزې ته وسپاري ، ما بیا هم هغه ته ډاډ ورکړ چې خبره به دومره نه شپېږي ، ځکه که ته (حمید) هم ونه توانېږې چې تر ټاکلې مودې پورې پیسې راکړې نو زما پلار به دخپل ابرو او عزت خوندي ساتلو په خاطر دشرکت مشرته پیسې ورکړي ځکه هغه یې ملگری دی او خبره به پته پاتې شي.

خو حمید راته وویل ته لیونی یې ، ته غواړې دیوې پوډرۍ او بې اندېښه نجلۍ له کبله خپل موقف او عزت په خطر کې واچوې ، ښه به داوي چې دا کار ونکړي !
زما چپغې دحمید خبره په نیمايي کې ورغوڅه کړه او ورته مې وویل ما دا کار کړی او له خپله هوډه په هېڅ وجه نه اورم ، حمید چې کله زما بې کچې ټینګار ولید له خپلې خبرې واوښت او نور یې هېڅ ونه ویل.

پنجم خپرکی

بله ورځ په ډېرې وېرې او خپګان شرکت ته ولاړم او بې له دې چې څوک ماته ځیر شي یا پر ما شکمن شي په خپل کار مې پیل وکړ ، کله چې شرکت رخصت شو او خلک لارل نو راساً رویا ته ولاړم هغه تر ټولو ورځو بنایسته او جذابه بنکارېده کله مې چې سترګې دهغې سترګوته ځیر شوې نو احساس مې وکړ چې زړه مې له ډېره هیجانه لږزېږي چې ګواکې ته به وايې دهغې په مینه کې بریالی شوی یم له ځان سره مې وویل د رویا ددې دومره معصومیت او محبت پروراندي ځان هم ارزښت نلري په خوشحالی مې دهغې په وینستانو لاس راکش کړ او وروسته مې دپیسو چمتو کولو په هکله له ځانه یو لوی داستان جوړ کړ او ورته مې وویل چې داپیسې مې له خپل یو نږدې ملګري څخه واخیستې په داسې حال کې چې په شکمنه توګه یې ماته کتل ډېرې پوښتنې او ګروېږنې یې راڅخه وکړې چې رښتیا ورته ووايم خوم مایې ټولې پوښتنې په یو ډول او بل ډول ځواب کړې ، هغې ته چې هم نورې پوښتنې بې ځایه بنکاره شوې نو تسلیمه شوه او نوریې څه ونه ویل ، پرېکړه مې وکړه چې دهماغې ورځې په مازیګر له حمید سره یو ځای

ځانگړي روغتون ته چې ټاکل شوې وه ، درویا درملنه په کې وشي لار شو او دکارونو اوډنه (ترتیب) ورته ووايو . په داسې حال کې چې رویا ډېره خوبه وه له مایې مننه وکړه له دې چې رویا مې ډېره خوبه او هیله منه ولیده نو په خپل غلط کارمې حتی یوه کوچنۍ پېښماني هم ونکړه . ځکه دهغې خوشحالی ماته یوه نړۍ ارزښت درلود . ما او هغې کولای شول د روږدېدلو له درملنې څخه وروسته یې یوښه او نوی ژوند پیل کړو ، له دې خبرو وروسته چې غرمه نږدې وه وړاندیز مې وکړ چې ډوډۍ په یوه رستوران کې وخورو ویې منله او په ډېره مینه یوه رستوران ته لاړو او ډوډۍ مو وخوړه ، وروسته سینما ته لاړو او بیا مې رویا کورته ورسوله او وټاکل شوه چې رویا به وروسته له غرمې خپلې کورنۍ ته درواغ وايي چې نوموړې دخپلو ټولگيوالو سره یو ځای دیوه جمعې گرځیدو او علمي پرکتیک په موخه دیوه اوږده وخت لپاره دهبواد بېلا بېلو سیمو ته ځي او وروسته بیا باید دهماغې سینما مخې ته ودرېږي چې یو ځای په گډه ځانگړي روغتون ته لار شو .

ساعت په شپږو څرخېده چې په عجله مې خپل کالي واغوستل او حمید ته مې هم ټیلیفون وکړ ، چې کوم ځای کې موچې له رویا سره ژمنه کړې راشې او وروسته له هغې دکوره رابهر شوم .

کله چې نوموړي ځای ته ورسېدم رویا تر ما دمخه راغلې وه خو دحمید لادرک نه و په دې وخت کې دیوه مات گوډ ټیکسي چې رنگ یې هم شپږدلی و دبریک وچ غږ دفضا چوپتیا وخیرله او شپبه وروسته حمید ترې رابنکته شو . درویا او حمید له ورپېژندلو وروسته درې واړه دروغتون پر لور چې په هماغه نږدېو کې و روان شوو دپنځو او شپږو بجو شاوخواکې موږ روغتون ته ورسېدو ، دااطلاعاتو مسوول تن موږ دانظار خونې ته بوتلو او اړوند ډاکټر ته یې ټیلیفوني اطلاع ورکړه خو شپې وروسته ډاکټر راغی او موږ یې خپلې کوټې ته بوتلو ، له ډېرو خبرو وروسته زه او ډاکټر دې پایلې ته ورسېدو چې رویا همدلته بستر کړو او وروسته مې بیا ددرملنې پیسې تحویلې کړې او په څنگ کې مې لږې روپۍ رویا ته هم ورکړې چې ویې لگوي او په ځان تنگسه تېره نکړي ، په ډاکټر مې ټینگار وکړ چې درویا خیال وساتي ډاکټر هم ژمنه وکړه چې تر خپله وسه به کونښن وکړي . او رویا به خوشحاله وساتي او په څنگ کې یې ډېر ژر به سیستماتیک ډول درویا درملنه وکړي . او دغه راز رویا به دتل لپاره له دې وژونکي ناروغۍ څخه وژغوري .

په دې وخت کې ډاکټر مور هغې کوټې ته بوتلو چې رويا په کې بسترېده ډاکټر ووت او حميد هم په يوه پلمه له کوټې بهر شو. زه او رويا يوازې په خونه کې پاتې شو کله چې يوازې شو نو رويا ناڅاپې خپل ځان زما په غېږ کې راغوځار کړ او په شتکو شتکو يې وژړل او دلومرې ځل لپاره يې شونډې زما پر شونډې کېښودې او دميني په نړۍ کې سره ورک شو ، بدن يې سوزونکي گرمي درلوده ، او سترگې يې له اوبنکو ډکې وې څېرې يې يوه عجيبه اکر درلود . داشبه زما لپاره هم دنه زغم وړوه او داسې احساس مې وکړ چې زه هم ژرېږم ، کوبنس مې وکړ چې ځان په واک کې کړم خوبې اختياره مې اوبنکې توپدې ، زما اوبنکې دهغې په صورت او دهغې اوبنکې زما په صورت توپدې ، يو بل مو بنکلول ځکه دجدايي او بېلتون زغم مونه درلود .

ډېر وخت په همدې ډول تېر شو څو عادي اکر ته راغلو او چې کله عادي شو نو دخداي په امانۍ او وداع وخت رارسېدلی و . په دې وخت کې حميد هم کوټې راغی ددې لپاره چې ډېر په تکليف نشم رويا له ما غوښتنه وکړه چې ډېر ژر له روغتونه لاړ شم ، سره ددې چې اماده نه وم روغتون پرېږدم او لاړ شم خو درويا ټينگار اړ کړم تر څو ورسره خداي په امانې وکړم او وروسته ترې دحميد سره يو ځای ډاکټر له خونې راووتو ، رويا زموږ دبدرگې لپاره دکوټې تر وره راووته او په ديوال يې تکیه وکړه او زموږ پر گامونو کې يې سترگې بنځې کړې .

کله چې دهليز ختم شو او غوښتل مو چې له نوموړې ځايه ووځو چې درويا غږ په دهليز کې انگازې جوړې کړې ، بهمنه زما پوښتنه ژر ، ژرکوه ، زما پوښتنه ژر ، ژر... نور ژړا مهلت ورنکړ او خپلې کوټې ته ننوته مایې چې کله دوره دبنډېدو غږ واورېده نو نه پوهېږم چې څه حال به مې درلوده او دحميد په مرسته له روغتون څخه بهر شوم ، کله چې له روغتون بهر شو نو شپې خپلې وزې خورې کړې وې او ستورو هم په سترگک وهلو پيل کړی وو . زما صميمي ملگری حميد چې زما وضع ته ځير شوی و ډاډ او زړه ورتوب يې راکاوه ، هغه شپه ماته ډېره سخته او دردونکي شپه وه ، په داسې حال کې چې درويا له بسترېدو څخه مې زړه راضي و خو خپل ځان مې هغې غلا له کبله مسکين حس کاوه .

اوس نوزه په يوه خراب اکر کې وم نه پوهېدم چې پایله به يې څنگه وي يا څنگه کېږي ځکه پلار مې دې شرکت ته ورپېژندلی وم ، نه پوهېدم چې که دا خبره بربنډه شي څه به کېږي ، دهغه چالپاره چې ټول ژوند يې په ابرو او عزت کې ژوند کړي وي ، بنکاره ده چې دداسې کس لپاره غلا بنه نه ده . زه پخپله هم پوهېدم چې ديو انسان ژغورنې لپاره مې

غلا کړې ده خودادلیل دټولني لپاره دمنلو وړ او معقول نه و ځکه غلا ، غلا ده که ديو انسان دژغورني لپاره وي او که دژوند تامینو لو لپاره .

دغې افکارو زه بې کچې زورولم خو څه مې کړی وای چا ره نه وه ، او باید ځان مې دبرخلیک لوبوته تسلیم کړی وای ، زما لپاره چې په دې وخت کې څه راپېښ شوی ویو داستان و چې هېڅوک یې په پای نه پوهېده !په همدې گډو وډو افکارو کې ډوب وم او بې موخې خوشې په خوشې په واټونو کې گرځېدم راگرځېدم ، حمید غریب که هرڅومره نصیحت راته وکړ خو پرما یې لږه اغېزه هم ونکړه اخر مې له حمیده سره مخه ښه وکړه او بېرته دکور پر لور ستون شوم ترو خپلې کوټې ته ولاړم او دډېرې ستړیا او نارامی له امله په کټ کې وغځېدم او په سوچونو کې لاهو شوم ، سوږ باد له ونو راتېرېده او په کړکیو لگېده ، زه بې حاله اوله وېرې سره سوچونو وړی وم او په پایله کې له خپلو سوچونو ستړی شوم او دهمدې سوچونو سره خوب یوړم .

په دې ورځ لږ څه دمخه دنورو ورځو په پرتله را پاڅېدم او په ډار او وېرې شرکت ته ولاړم کله چې شرکت ته ورسېدم او دننه شوم غیر له ساتونکو ، نور څوک لانه و راغلي ، خپل دفتر ته ننوتم بې سابقې وېرې مې زړه رامحاصره کړی و له ځانه سره به مې ویل هره گړۍ دا شونتیا شته چې دشرکت مشر له ارې سکالو خبر شي او ما زندان ته ولېږي .

ددې سوچ له کبله چې ما به زندان ته لاس تړلی بوزي ډېر وېرېدم حتی لږزې هم پسې را اخیستی وم ، خو چاره څه وه ، ځکه ما پخپله خپل ځان برخلیک ته سپارلی و او دا دبرخلیک خوښه وه چې څه یې زما پر سر راوړل ، زه یوه داسې څپه وم چې غاړې ته په رسېدلو سره له منځه تللم ، او نابود کېدم ، په دې اساس ما باید ځنډ ایستلی وای چې په دې وخت کې برخلیک زما په سر لوبه پیل کړه او په دغه جوارۍ یانې لوبه کې برخلیک کامیاب شو !

نږدې غروب و چې دشرکت یوه مشر دیوه مهم قرار داد لپاره زما څخه دصندوق دپیسو غوښتنه وکړه ، زه گونگ او گنگس شوم نه پوهېدم څه وکړم ، دستي مې دحمید کور ته ټیلیفون وکړ خو بیا هم له بده مرغه چې هغه نه و ، یو څوک مې دپلار پسې ولېږه خو پلار یې زما پیدا نه کړ ، بالاخره کومه بدبختی او رضالت چې ما پخپله په ځان راوړی و دشرکت خاوند پرې خبر شو او لکه څنګه چې نوموړی زما دپلار ملگری نو په هماغه شپه یې زما پلار شرکت ته راوغوښت او دغلا خبره یې ورته وکړه ، پلار مې هم په ښکاره دشرکت مشر ته وویل : لکه څنګه چې زه مې دزوی معرف یم نو پولیسوته یې وسپاری تر

خو ورتل شي او خپله سزا وويني ځكه نوموړی غل دی او څوک چې غلا کوي بايد سزا وويني ولو که زما زوی هم وي.

کوم ځواب چې زما پلار د شرکت مشر ته ورکړو نو هغه هم اجباراً زه پوليسو ته وسپارلم او زه په داسې حال کې چې د پوليسو ټولو پوښتنو ته بې ځوابه وم دوسيه يې راته جوړه کړه او د محاکمې په موخه يې زندان ته وروستم.

درې مياشتې وروسته يې زه د محاکمو په يوه محکمه کې محاکمه کړم، هغوی ټينگار کاوه چې زه ورته د غلا لامل ووايم، خو دخبرې له سپيناوي او حقيقت څخه مې سترگې پټولې ځکه داسې ونه شي چې خلک زما او رويال له داستانه خبر شي.

په همدې دليل د قاضي پر وړاندې غلی او بې ځوابه ودرېدم او چوپتيا مې غوره کړه، کله چې قاضي څير شو چې زه غلی يم او په هېڅ وجه ورته د غلا لامل نه ووايم نو مجبور شو زه يې لس زره تومانه د غلا په تور په يو کال بند محکوم کړم.

مهمه نه وه چې زه يې د غلا په تور د يوه کال لپاره محاکمه کړم او محکوم شوم او دې کار راته کوم اهميت نه درلود چې زه د غله په نامه پوليسو ته ور وپېژندل شوم او تريوه کاله پورې هلته بندي و اوسم. بلکې زما لپاره مهم او اړين درويا ژغورل و چې ما د زړه له تله دهغې د ژغورلو لپاره دا کار وکړ او دهغې دروغتيا لپاره مې دا قرباني ومنله او يو کال زندان مې په پراخه ټنډه ومانه.

په هر حال هغه مهال ما چوپتيا غوره کړه او دا پرې مې په ځان ومنله که رښتيا ووايم هغه وخت اصلاً زه هېڅ په خپل حال نه وم، يوازني شي چې ماته ارزښت درلود، درويا صحت او روغتيا وه او د همدې کبله مې هم دا پيټي په خپلو اوږو واخيست او نړۍ ته مې ځان د غله په نامه وروپېژانده خو خپل وجدان او ضمير ته نه وم پر ځکه ما دخپلې مينې لپاره قرباني ورکړې وه او دغه قرباني مې د زړه له تله ومنله او يو کال زندان ته مې ټټرو درزاوه.

په زندان کې و چې زه د ژوند ترخه حقيقت سره آشنا شوم او د احساس مې هلته وکړ چې رښتيا هم آزار ي خومره خوند لري. ځکه اوس نو آزادي او زندان ترمنځ يوه جگ د پوال وجود درلودله ديواله هاخوا آزاد او ونېکمرغو خلکو ژوند کاوه او هم دخپل ژوند د جوړېدو په هلو ځلو کې ول، خوله د پواله د پخوا کيسه بل ډول وه، بس يوازې ورځې د شپې او شپې د ورځې په نامه سبا کېدلې، ترڅو محکوميت يا کومه سزا چې ورته ټاکل شوې وه بشپړه کړي.

انسان په زندان کې د ځينو زندانيانو له روحې څخه سخت په تعجب کې کېږي چې بڼه بېلگه يې هغه شمېر زندانيان دي چې د اعدام يا ابدې حبس حکم پرې صادر شي خودوی هېڅکله خپل اُميد له لاسه نه ورکوي او هېڅکله د خدای له دربار نه ناهيلې کېږي.

دوی چې هريو ډېر بد او ناوړه برخليک لري هېڅ کله نه غواړي چې خپل خوږ ژوند يې په داسې ځايونو (زندان) کې په حبس تېر شي او ډېری يې نه پوهيږي چې ولې برخليک په يوه داسې برخليک اخته کړل او همداراز هغوی په دې گروهه دي چې انسان په هر ځای کې چې وي او په هر پېر کې چې وي بويه ناهيلی نشي.

کله چې قيديان زماله بنده خبر شول نو ټول راڅخه راټول شول او راته يې وويل خوشحاله اوسه ډېر نېکمرغه سپری يې ځکه ته يوازې يوه ورځې دلته يې او بېرته آزاد يېږي ، رښتيا هم چې خبرې يې ماته له تعجب ډکې وې خو چې کله يې بشپړه توضيح ورکړه نو هغه وخت پوه شوم چې دوی رښتيا وايي ځکه هغه څوک چې د ابد حبس يا اعدام په حکم محکوم شوي هغوی ته يو کال يوازې يوه ورځ ده او بس او هر څنگه چې وي د يو کال تېر يې او په پايله کې قيدي آزاد يېږي خو څوک چې د ابدې حبس يا اعدام په حکم محکوم شوي وي هغوی ته بيا يو کال او اوولس (۱۷) کاله کوم ځانگړې ارزښت نلري ، خوددې سره سره بيا هم هغوی هيله لري چې گوندې يوه ورځ عمومي بڼه اعلان شي او دوی د ابدې حبس يا اعدام څخه خلاصی ومومي.

خو پخپله د طبعي غريضي له پلوه هر انسان ته ځان خوږدی او دې ته چمتودی چې د زندان د دېواله تر شاه هره ورځ مړ شي او بيا ژوندی شي خو هېڅکله نه حاضر يې چې اعدام شي !!

دغه ډله خلک سره ددې چې پوهېږي مرگ حتمي دی او يوه ورځ نه يوه ورځ سپری مړ کېږي خوبيا هم بې کچې زيار کاږي چې په اسانۍ مرگ ته تسليم نشي ، ددوی په اند ددوی مبارزه بايد يوه پنډ او عبرت وي دهغه چالپاره چې په خوراوړې اشتباه ځان معدوم شوی حس کوي !

کله به چې ما هغوی ته دروياپه اړه خبرې ويلې او کله به مې چې خپل احساس او مينه دروياپه هکله دوی ته وويله نو هغوی به راته وويل ، ناهيلې مه اوسه مبارزه او مجاهده وکړه ، مورېهم مور ، پلار ، خور ، ورور ، بنځه او بچي لرو ، خو په زندان کې مو هېڅکله هغوی هېر نه کړل او هېڅکله ناهيلې نشو ، ددوی خبرو به ماته نوی ژوند راوبخښه او هيله من کولم به يې او کله به مې چې له خانه سره سوچ وکړ چې زما په بندي کېدو د بل انسان

ژوند له خطرې بچ کېږي او له مرگه ژغورل کېږي نو د خوشحالي احساس به مې کاوه ،
رويا زما لپاره هر څه وه او دهغې له کبله زما زنداني کېدل ماته هېڅ ډول ارزښت نه درلود

ژوند په زندان کې له بهر سره غیر له محدود ديته دومره توپير نه درلود ، په دې مکان کې
چې په واقع کې يو ځانگړی ښار و د جگو دېوالو تر شاه يې يو شمېر انسانانو دخپل
ژوندي پاتې کېدو له کبله يوازې ژوند کاوه ، زه هم ددغې انسانانو په منځ کې ديوې ښې
گاندي په هيله وم او د زندان شپې او ورځې مې سبا کولې زندان ته غیر له حميده نور مې
نه هېڅ خپلوان او نه ملگري پوښتنې ته راغلل او يوازې هماغه و چې زما پوښتنه يې
کوله او په څنگ کې يې زما او رويا ترمنځ اړيکه هم وه ما حميد ته دنده سپارلې وه چې
هرڅنگه کېږي زما دبندې کېدو څخه رويا ته څه ونه وايي او هغه هم راسره ژمنه کړې وه
چې خپله پوره وسه به وکړي چې دا خبره ترې پټه وساتي او رويا ترې خبره نشي . سره ددې
دومره ډاډگېرني چې زندانيانو ماته راكولې خو بيا هم ما ځان يوازې بې له رويا مړ گانه ،
په ورځو به مې سوچ کاوه او په شپو شپو به بې خوبه وم داسې ونه شي چې رويا ماله ياده
وباسي . خو لکه څنگه چې مې په خپله مينه باور درلود نو داسوچ به مې ډېر ژر له سره لاړ
او... له بله پلوه تريوې اندازې مې خيال هم ارام و ځکه حميد ته مې دنده سپارلې وه چې
رويا ته ووايي زه يې په اجباري توگه يو اوږده مسافرت ته لېږلی يم او دا بايد تر
راستنېدو پورې انتظار وکاري ، خونه پوهېږم چې ولې هر وخت په زندان کې درويا په
سوچ کې وم او بې دليله مې زړه درزا کوله ، ډېر ځلې مې داهيله کوله چې ای کاش درويا
رخصتيدو پرمهال (له روغتون څخه) زه هم آزاد وای او تر کوره مې بدرگه کړی وای ،
او يو بل مو په غېږ کې ټينگ کړی وای او ښکل کړی مو هم وای .

او دغه راز ما ورته د پوډرو دترکېدو مبارکي هم ورکړې وای ، زړه مې غوښتل چې
وروسته له روډېدا څخه يې يونوی اوسوکاله ژوند سره يو ځای پيل کړو او نېکمرغه
واوسو خوافسوس چې هېڅکله مې داهيله ترسره نشوه ، ځکه زما لا تازه پنځه مياشتې
په جېل کې تېرې شوې وې چې رويا له روغتون څخه رخصت شوه ، خو زما چې دوه
مياشتې په محاکمه او درې مياشتې په زندان کې تېرې شوې نو بويه چې پاتې اووه
مياشتې نورې هم په زندان کې تېرې کړې وای .

په هر حال دې سکالو زه خورا ډېر زيات زورولم په داسې حال کې چې مطمئن وم حميد
زما په غياب کې په خورا ښه توگه درويا پالنه کوي تر څو له زندان خلاص شم نو په دې
وجه ډېر کلک دخپلې اوريا راتلونکي ته په تلوسه کې وم.

يوه گونگ او مبهم احساس شپه او روغ په زندان کې زورولم ، کله به چې غروب پيل شو
او ورځ به مړه شوه نوزه به په يوه کونج کې کښېناستم او په سوچ کې به ډوب شوم.

ښايي تاسې باور ونکړئ ، خو په جرات ويلاي شم چې غم لړلی او خپه کونکي غروب
د زندان غروب دی ، ټول شيان په زندان کې دغروب پرمهال رنگ الوتي او مړه ښکاري ،
حتیٰ غرونه هم د ورځې په دغه وخت کې محزون تر غوړو کېږي دجبل غروب ددغې
ځانگړتياوو په درلودلو سره زه اور ته راکارلم او په خورا سرعت سره يې زه غم خپلې
او خپه کولم ، په داسې حال کې چې وايي خورا غم لړلی غروب دژوند غروب دی ، خو زه
په دې گروهه يم چې د زندان دغروب څخه بل غم لړلی او غمگين غروب وجود نلري.

دژوند له غروب سره سپری دتل لپاره دخاموشي نړۍ ته ځي خو په زندان کې دغه ځان
وژونکي او دردونکي غروب هره ورځ تکرارېږي.

په واقعيت کې دجبل دغروب پېلېدل زما دغمونو ، رنځونو او ترڅو اوبنکو پيليدل ول .
دغروب ژړا مې دزړه يوه تياره سلول ته آرامي بخښله ، کونښن مې کاوه چې ځان دجبل
له چاپېريال سره عادت کړم او خواه ناخواه لکه څنگه چې انسان په ژوند کې له هرشي سره
عادت کوي ماهم په پايله کې د زندان له چاپېريال سره عادت وکړ . کله به مې چې زړه تنگ
شو او درويا يادونه به راپه زړه شول نو لکه ماشوم او ښکې به مې تويولې خو بيا به مې
هم زړه ته تسکين ورکاوه ، ځکه يوه ورځ نه يو ورځ به له جبل څخه خوشې شم او بيا به
خپلې محبوبې رويا سره کښېنم او مجلس به کوم . خو افسوس چې انسان هېڅ کله دخپلو
هيلو او غوښتنو په خلاف هغه څه چې پېښېږي فکر نه کوي خو په حقيقت کې انسان بويه
هېڅ کله په دې هيله ونه اوسي هغه څه چې غواړي هرومرو رښتيا شي . هرڅوک بويه دا
ومني هغه پېښې چې اټکل يې هم نه کېږي ممکن هره شېبه دانسان مخې ته راشي او
دژوند لاره يې وربدله کړي . لکه ماته چې په اټکلي توگه راپېښه شوه او مايې په خوب کې هم
اټکل نه کاوه .

دهغې ورځې نېټه ليک (تاريخ) مې سم په يا دنه دی خو تقريباً دوه مياشتې مې آزادي ته
پاتې وې چې يوه ورځ حميد مې دحال پوښتلو ته راغی ، څېره يې دمخکې په څېر نه وه ،
له ورايه ښکارېده چې په کوم کړاو کې رانښکېل دی ، کله مې چې ترې دورپېښې شوې

ستونزي په اړه پوښتنه وکړه ، نو لومړی یې پر ما ژمنه (قول) وکړه چې خپه نشم ، ما ورسره ژمنه وکړه ، نو په لړزېدلي اوازيې داسې بې له سرېزې (مقدمې) پیل وکړ : ((بهمنه: رويا غواړي چې په مسافرت ولاړه شي !))
ددې خبرې په اورېدو مې ټیندک (ټکان) وخوړ او بې اختیاره مې چيغه کړه .
(ولې؟ ولې حمیده؟ دخه لپاره غواړي ولاړه شي؟)

حمید په تاسف سره سروخوراوه ویې ویل : ما ډېر کونښن وکړ چې دهغې (رويا) مانع شم خو هغه له حقیقت څخه خبره نه ده او داسې گومان کوي چې زه ورته دروغ وایم او تا هغه دتل لپاره پرېښې ده ، ځکه خویې پرون له ما څخه ستا دځای ځایگي پوښتنه هم وکړه او ویل یې چې زه لیک وراستوم ، خو ما بیا هم هماغه زړه خبره ورته تکرار کړه او منفي ځواب مې ورکړ ، نو ځکه یې دمسافري هوډ وکړ او چې کله مې ترې لامل وپوښت ویې ویل : ته په هرڅه پوهېږې او ماته درواغ وایې ، زه بهمن دتل لپاره خوشې کړې يم که نه هېڅ شونتیا نلري چې هغه دې په دومره وخت کې زما پوښتنې ته رانشي او ته ددې لپاره ماته درواغ وایې چې حقیقت زما دخپگان لامل ونگرځې او زه هم په اجباري توگه مسافرت ته ځم ؛ څو لږ آرام وکړم . سترگې مې په ډېرې ناهیلۍ دحمید پر لور ورواړولې او ورته مې وویل : حمیده که هغه نه پوهېږي چې زه چېرې يم نو ته خو پوهېږې ! ؟

((هو : زه پوهېږم خو څه وکړم ، چې زما کونښنونه درويا دقانع کېدو لپاره بې پایلې شول هغه نور په هېڅ صورت زما خبرې نه مني او وایي که بهمن په مسافرت تللی نو لږ تر لږه پته (آدرس) خو یې ماته راکړه ترڅو یو لیک خو ورته ولیکم ؛ رويا وایي : بهمن خو یوه شپبه هم له ما پرته نشوه تېرولای ، اوس څنگه میاشتي او کلونه له مالیرې تللي دی ؟

په همدې دلیل هغه نور په هېڅ وجه زما خبره نه مني او زه ورته دیوه دروغجن په توگه معرفي شوی يم !)) تر لږ سوچ وروسته ځیر شوم چې حمید رښتیا وایي ، خو ما هم چاره نه درلوده ځکه ما خو تر نن ورځ پورې ټولې خبرې پتې کړې وې نو څنگه دحمید په وسیله ټولې خبرې رويا ته ووايم په داسې حال کې چې دزدان موده مې هم نږدې په بشپړېدو وه . نه هېڅ کله ، نه ، داغیر ممکنه وه ، داسې مې انگېرل چې هر څه پای ته ورسېدل او ما رويا له لاسه ورکړه دامهال مې درويا نه شتون ښه په کلکه احساس کړ خوددې ټولو سره سره به مې بیا هم ځان ته تسکین ورکاوه چې هرڅنگه کېږي باید دزمانې له تاراکونو سره مقابله وکړم ، او کېدای شي هرڅه سم شي خو له بده مرغه د مقاومت کولو توان هم له ما کډه کړې وه ، په همدې دلیل په ناڅاپي توگه مې په ژړا پیل

و کړ او له خپل ملگري حمید څخه مې د مرستې غوښتنه وکړه ، هغه په ډېرې آرامۍ سره چې زه اذیت نشم وویل : ((بخښنه غواړم بهمنه په دې اړه چې زما څومره توان و مرستې مې وکړې خو اوس هېڅ هم نشم کواى !)) په داسې حال کې ډېر خپه ، ناچار او اوتروم خو بیا مې هم له حمید څخه هیله وکړه چې په دې اړه هرڅنګه یې چې خوښه وي ، څه کار وکړي ، څو رويا پاتې شي او د مسافری خیال له دماغه وکارې ، هغه هم په کلکه ژمنه وکړه چې تر خپلې وسې به لازيات يوځل بيا کونښن وکړي او له دې وروسته یې له ما سره خدای په امانې وکړه او ولاړ .

زړه مې ډېر نا کراره و د زندان يوې خونې په کونج کې سوچونو پسې واخيستم اسمان لږلږ تورېدو ، درنا استازو خپل ژوند له لاسه ورکاوه ، او پرځای یې د شپې تورې تیارې او ظالمې وړانګې چې غولۍ غولۍ راروانې وې او دخاموشۍ انگازې یې خورولې ځای ونيو .

وخت بې له وقفې پرمخ روان و او پېښو هره شیبه د لسگونو او سگونو ژوند اخېستو زه هم په یوه بوي ناک کونج کې دخپل تباه شوي ژوند او برخلیک په سوچ کې وم ژړل مې بې له دې چې زه وغواړم او که نه ، غټې او ترخې اوبنکۍ چې یوازې قلم یې انځور کښلای شي تویيولې . البته دا اوبنکې یوازې زما دسترګونه وې بلکې زړه مې هم ورسره ژړل او وینې یې تویيولې ، داسې احساس مې وکړ چې دلومړي ځل لپاره په رښتیني توګه د ماشومانو په څېر له زړه نه ژاړم ، ټول هغه سړي چې په ژوند کې ژراته اړکېږي او دکومې ستونزې له کبله ژاړي نو هغه وخت زما ؛ په حال ښه پوهېدای شي او زما د زړه درزا اورېدای شي او هغه وخت بیا پوهېږي چې د مجبورۍ او غم ژړا څومره ترخه او ستونزمنه ده ، سړی چې کله د ذلیل توب او غم احساس وکړي او غرور یې ترې واخيستل شي نو نور ژوندی نه دی ، او هسې د بټ په شانې جسماً موجود وي او ما هم په هغه وخت کې همداسې یو اکر درلود ، هېڅ چاره مې هم نه درلوده ، نو مجبور وم چې په دغو لمبوکې وسوځم او ځان ورسره عادت کړم .

هغه شپه مې ډېره په سختۍ او کړاو سره په زندان کې تېره کړه او کله چې سهار شو بې له دې چې د سهار چای وڅښم د زندان په غولي کې مې په قدم وهلو پیل وکړ ، له هېڅ چا سره مې خبرې نکولې او یوازې دخپلو ګونګو او مبهمو سوچونو په درياب کې ډوب وم .

غرمه مې هم د بې اشتهايي او زړه بدوالي له امله ډوډۍ ونه خوړه او همداسې خو غرمې سهار او شپې مې ډوډۍ ونه خوړه او يوازې مې د زندان په غولي کې گامونه او چتول خو چې حميد مې پوښتنې ته راغی .

دهغه راتگ ماته يو ډېر بد زېرى و ، او ډېر كوښښ يې هم كړى و خو ، بالاخره ترې رويا شپراز ته تللې وه . ددې خبرې په اورېدو سره زه ډېر خپه شوم خو حميد ماته ډاډ گيرنه راکوله ، او راته ويل به يې چې ستا د بند وخت هم نور لږ پاتې دى او كېداى شي ډېر ژر په دې نږدې وختونو كې راخلاص شي ، نو بيا ته پخپله هم كواى شي چې شيراز ته درويا ليدلو لپاره ورشې او سربېره د بڅښنې په غوښتنو سره چې دا د ويره موده نه وي ورسره يو ښه ژوند پيل كړې او

كه رښتيا ووايم نو د حميد خبرو په هغه وخت كې ډېر تسكين راکاوه او خو شپې به قرار كېدم له هغه مې هيله وكړه چې زما تر خلاصېدو دمخه دې يوځل هرومرو شپراز ته ولاړ شي او درويا پوښتنه دې وكړي او د ډاډ گېرنې تر څنگ دې زېرى هم وركړي چې زه په دې نږدې كې له مسافرت څخه راځم

حميد راسره ژمنه وكړه چې ولاړ به شي خو په تلوتلو كې يې بيا هم ټينگار وكړ چې خپگان ډېر ونه كړم ، او ددې تر څنگ يې درويا يو ليك هم راكړې د تگ پر مهال يې ليكلې و او په هغه كې يې دخپلې سيمې پته راته ليكلې وه چې زه ورشم نو په هغې پته ورسره اړېكې ټينگې كړم .

د حميد له تگ څخه ورسته په ډېره تيزۍ خپل ځاى ته راغلم او په ډيره بېره مې درويا ليك پرانيست چې وگورم څه يې راته په كې ليكلي دي ، كله مې چې درويا ليك پرانيست نو رويا ډير ښايسته ، د زړه له سوزه او احساساتو څخه ډك ليك يې ليكلې ؤ .
(زما گرانه بهمنه

دا ليك د يوې غمجنې او يخې ورځې په پاى كې ليكم ، اسمان ډېرو بدو تورو وريځو پوښلى دى ، او زه ډېر خپگان پسې اخستى يم ، ستا انځور او جسم هروخت راته مخكې مخكې كېږي ، او پرمايې خوب او آرام زهر كړي دي .

زما گرانه بهمنه : نن ښايي زما په ژوند كې تر ټولو بده او كرغېړنه ورځ وي ، ځكه د لومړي ځل لپاره ما د يوه تريخ او زړه دردوونكي مېنې ځكه وكړه ، نن مې وانگيرله چې ته نور له ماسره مينه نه كوي او د تل لپاره دې ترك كړې يم .

زما بنايسته گله ، زما بنايسته بهمنه ، ته دومره بي مينې اوبې وفا وي چې زما دناروغی پرمهال حتی ۱ یوخل هم زما دپوښتنې لپاره روغتون ته رانغلي ، په داسې حال کې چې زما سترگو ستا انتظار کاوه ، ماتل داسې فکر کاوه چې ته به يوه ورځ ضرور زما پوښتنه کوي او زما دغه سترې انتظار به پای ته رسوي .

خو افسوس چې دايوه تيروتنه وه او تا ترآخري شپې پورې په روغتون کې زما پوښتنه ونکړه او زما سترگو هم داسې ستاراتگ ته لارې او شپې څارلې .

زما دژوند هيلې ، زما د پربنايسته محبوبه ، زما د زړه سره ، زه د سره ډېره ډېره مينه کوم ، حتی غواړم عبادت دې وکړم ، خوڅه وکړم په خپله بي مينې اوبې وفا وي داته وي چې زه دې يو ځلي پرېښودم او حتی يو وړوکی ليک چې ډېر څه په کې پراته وي راته ونه ليکه ، خو زما گرانه بهمنه پدې خبره پوه شه چې زه تل له تا سره مينه کوم او ترڅو چې ژوندی يم ستا مينې ته به وفاداره يم .

ته زما دژوند د بنکلا وگل يې ، ته يوازنی کس يې چې زما ويچار شوی زړه دې ورغاوه ډاډه اوسه چې بي له تا به هېڅوک زما په زړه کې ځای ونه نيسي اونه به ورته ځای ورکړم . دادرسه زما ژمنه ده ، زما گرانه بهمنه ، غواړم چې کله مړه شم نو قبرمې وسپړې او وگوره چې زما په زړه څه ليکل شوي ، او که چېرې په هغې ورځ هم ستا مينه زما په برخه شوه نو به گوري چې زما پر زړه يې ليکلي يوازې له تا سره مينه کوم .

زما گرانه بهمنه ، ستا بنايسته او جذابي سترگې ماته الهام راکوي اوزه بي له دې هېڅ يم مړی يم ، خونه پوهيرم چې ولې دې ونه غوښتل چې هغه زما شي ، نه پوهيرم نه پوهيرم ولې دې يوازې پرېښودم او راڅخه ولاړې ، آخرو لې ؟

اې زما گرانې گلې کاشکې چې ته پوهيدای ، څومره دادرسه مينه لرم ، او څومره مې زړه غواړي چې ستا په څنگ کې واوسم ، او ستانه بغير خوزه هېڅ يم ، هېڅ . زما بنايسته بهمنه ، زما دژوند بنکلا خوبونکيه ، زړه مې غوښتل چې تاهم لکه زما په څېر ماسره مينه کړې وای .

کاشکې چې ته پوهيدای چې په داسې يو چټل اوناولي وخت کې يوه غريبه ، مظلومه اوبې کسه نجلۍ ستا په پاک او سپېڅلي عشق کې سوزي ، لمبه کيږي چې دا عشق او مينه يوازې ستاده .

بهمنه او

زما گرانه ، هیله درخه کوم چې حداقل هېره مې نکړې ځکه زه هېڅکله تانه هېروم. زه نن شپه چې یوه توره تیاره شپه ده ستا په پاراوبنکې تویوم ، اوبویه ووايم چې نن شپه ما لپاره داوبنکو تویولو اودغم شپه ده .

زه اوس مهال دخپلو برباد شویو هیلو پسې افسوس کوم ، او نه پوهېږم چې ستا دناخاپې تېښتې او لیرې والي لامل څه و ؟

زما گرانه بهمنه ، که چېرې په رښتیني توگه یوه نجلۍ مینه شي نو هېڅکله ددویم سړي مینې ته په خپل زړه کې ځای نه ورکوي ، او ای زما دزړه توتې زه ستا په هکله داسې یم . زما بهمنه ، زما ډېر گرانه ، که چېرې دې ولېدل چې کومه ځوانه نجلۍ دهدېرې پر لور بیایي نو زما لپاره یو څو گامه دهدېرې پر لور ورسره لار شه او څو اوبنکې پسې تویې کړه ، ځکه دغه جسد سم زما دې ځانه جسم په څېر دی چې سوی او ایرې شوې دی ، اولکه څنگه چې له خاورې نه جوړ شوي یو بېرته خاورې کېږو .

زما گرانه بهمنه ، نن چې دغه دځاطرو او شېبو ښار پرېږدم او ترې ځم پوهېږې څومره راته گرانه او ستونزمنه ده او پوهېږې څومره پرې زورېږم ، دلومړۍ ورځې اشنایي او دساعتونو مزې او خوندونه چې سره یو ځای وو رایه زړه کوم او بې اختیاره اوبنکې تویوم. هغه اوبنکې چې دتللې مینې او شېبو استازي کوي ، دهغې مینې چې تل به زما په زړه کې ځای لري ، خو له بده مرغه چې تا هغه مینه ډېره زروېږه کړه او وېره څه چې لاپر قبر دې ورننویسته ، زما لپاره هم خدای جل جلاله یو دی او هم بهمنه ، دادهرې رښتیني او پاک لمنې نجلۍ سیندکې (قاموس) دی چې دیو چاسره دزړه له کومې مینه کوي .

زما دزړه سره زه ځم او اطمینان لرم چې یوه ورځ به ته ددغې تللې مینې پسې خپه شي او پښېماني به ښکاره کړې ، او په ژوند کې به دې تل افسوس کوي چې زموږ مینې ولې ثمره نه درلوده . خو گرانه بهمنه دا یوه خبره په یاد وساته او هغه دا چې داته وې چې زموږ دمینې دپوالونه دې ړنگ کړل او زموږ دزړونو مراندې دې وشکولې خو زه هېڅ کله درښتینې مینې په منځه تللو باندې ایمان نلرم ، مینه که په رښتیني توگه واوډل شي نو تل پاتې کېږي . او مرگ هم زړه نشي کواي چې رښتیني مینه له منځه یوسي . خو دغه ښکمرغي او خوشحالي اوس دتل لپاره له منځه تللې او مړه شوې ده ، او داسې کېدای هم شي چې زه داسې تصور کوم چې دتل لپاره مړه شوې ده .

زه یوازې دخپلې لېوالتیا او ستا په نغوته (اشاره) چې زه دې پوهولم چې وېره کړې دې یم له تا څخه بېله شوم ، په داسې حال کې چې زما زړه یوازې ستا دمینې پسې درزېږي او

لکه ویشتلې مرغی درپسې توپونه وهي ترڅو چې زه ژوندی يم هېڅ کله به دې هېرنکرم او تل به مې په یاد اوسې ، دخدای په امان زما گرانه بهمنه خدای په امان ای زما د زړه او ژوند عزیزه ، خدای په امان ...))

څوک چې هېڅ کله تانه هېروي ((رویا))
کله چې مې درو یا لیک ولوست نو لیک مې بې اختیاره له گوتو وغورځېد او پرځمکه ولوید زړه مې غوښتل چې چیغې ووهم او رو یا ته ووايم چې زه بې وفا نه يم ، او دابیلوالی ، مصلحتي دی ، غوښتل مې چې رو یا دلته وای او هرڅه یې لیدلای وای او په دې هم پوه شوی وای چې زه ولې اودڅه لپاره په زندان کې پروت يم ، اوولې یې لېدو ته نه ورتلم ، خو افسوس مخکې له دې چې چیغې او کوکارې مې د رو یا غوړو ته ورسېږي زما په ستونې کې زندگی شوې او د بې پایه دریاب په څېر سوچونو کې ډوب شوم.

شپږم څپرکی

ورځې او اونۍ تېرې شوې او په پایله کې زه دخپل پاتې شونې قید له تېرولو څخه وروسته آزاد شوم په کومه ورځ یې چې ماته خبر راکړ خوشې کېږم نږدې و چې

د خوشحالی نه لیونی شم په بېره مې د زندان له ملگرو سره خدای پاماني وکړه او په داسې حال کې چې دهغوی د ژر خلاصېدو هیله مې هم کوله د زندان له تورو او خېچنو تمبو راووتم او خپلې جامې مې وڅنډلې.

د پسرلي یوه بڼایسته او سینگار شوې ورځ وه ، گلانو ټولنې ته رنگارنگي ورکړې وه د ونو پانې شنې او طبیعت په بشپړه توگه پسرول شوی و ، د پسرلي زوړ او غوغا انسان ته نوی رنگ او قوت ورکاوه ، ډېر بڼایسته او پوست باد (نسیم) چې د ونو له پانو څخه تېرېده او یوه ترنمي فضا یې جوړه کړې وه ، زما پر وجود ډېر خوږ او آرام ارام لږېده ، زه د ښار غټو او بر لرونکو سرکونو ته ورسېدم اوس مهال له یوه کال بند وروسته بیا هم دخپلو خلکو او هېوادوالو په منځ کې وم ، د آزادۍ احساس مې په ټول وجود دخوشحالی واکمني کوله ، دخلکو له زوړ ، غوغا او راکړې ورکړې څخه مې بې گچې خوند اخیسته . هغوی آزادول او هر کار یې چې زړه غوښته کوو یې ، یوه شپه خوگونگو او مبهمو سوچونو ددوی په هکله پسې راخیستی وم . خو وروسته مې په ښار او واپتونو کې هلکان او نجونې لیدلې چې په واپتونو کې لاس تر لاس او څنگ تر څنگ ، میده میده روان دي . او دخپلې گاندي لپاره ځان سره نقشي مطرح کوي .

لاسي پلورونکي مې لیدل چې په خپل ماهرانه او جگ اواز چينغې وهي او خپل مال پلوري . د سینما تر څنگ گڼه گڼه خورا زیاته وه او هر چا سینما ته د تللو لپاره صفونه جوړ کړي وو ، زوړ او ځوان ، وړ او غټ ټول په خپلو کارونو بوخت ول او ددوی غوغا او شور ماشور دښه او خوشحاله ژوند زیری ورکاوه .

د نیوونونو (خراغونو) بېلا بېلو رڼا گانو یو ډول ځانگړې ښکلا ښارته وربخښلې وه او مالکه دلومړي ځل لپاره چې په دې ښار کې پښه ایښې وي گونگ او مبهم روان وم ، هرڅه راته نوي برېښېدل ، زړه مې غوښتل چې د جېل یو کال بند ، عذابونو غمجنیو او ستونزو څخه وروسته په آزاده توگه ښار کې وگرځم او خپلې تېرې خاطرې دویم ځلې راژوندۍ کړم ، ساعتونه بې موخې په ښار کې دخپل خلاصون د نمانځنې په یاد وگرځېدم ، د شپې نهه نیمې بجې وې چې سترې ، ستومانه او خوشحاله د حمید کور ته ورغلم . هغه زما له لیدلو څخه ډېر خوشحاله شو او دواړو مو یوبل په غېږ کې ونيول په دې وخت کې زما له سترگوبې اختیاره او ښکې را بهېدې ، حمید ددې لپاره چې دخوشحالی په وخت کې درو یا یاد را په زړه نشي مخ راواړاوه او ویې ویل : بهمنه اوس هرڅه پای ته ورسېدل او ته یو ډېر نیکمرغه انسان یې که څه هم په جېل کې پرتا سختې ورځې تېرې شوي خو اوس

مهال چې را خلاص شوی يې کواى شې چې شېراز ته ولاړ شې او هلته له رويا سره نوى ژوند پيل کړي په داسې حال کې چې ما پلټنه وکړه هغه دم گړۍ په شېراز کې دخپل تره (کاکا) سره اوسېږي او ته کواى شې چې هغه په شېراز کې پيدا کړې او دنوي ژوند په هکله سره خبرې وکړئ ، په غالب گومان تاسې به ښه او ښکمرغه جوړه ياستئ ، ځکه رويا نوره معتاده (پوډرى) نه ده او گولای شي چې له واده وروسته ښه ژوند ولري ، او ددې دومره کړ او نو وروسته يو نوى او خوشحاله ژوند پيل کړئ.

په دې وخت کې چې سترې هم وم او دحميد دڼه مزاحم کېدو هڅه مې هم کوله حميد څخه مې زياته مننه وکړه او له ځايه راجگ شوم چې ارام وکړم ، خو حميد ټينگار وکړ او پرې نه ښودم چې ولاړ شم ، نو دکور مزدور ته يې امر وکړ چې ماته ځاى په همدغه خونه کې جوړ کړي ، خو ويده شم شپه مې دحميد په کور کې تېره کړه ، دبلې ورځ پرسهار حميد څه پيسې دپور (قرض) په نامه راکړې او ما پرې د شېراز ټکټ واخيست په داسې حال کې چې حميد مې هم دبدرگې لپاره راسره راغلى و ورسره مخه ښه وکړه او په موټر کې سپور شوم ، خو شپې وروسته چې حميد راته دخداى په امانۍ په نغوته لاس ښوراوه موټر د شېراز پر لور حرکت وکړ ، موټر دښار له جگو او اوږدو ، ودانيو او واټونو څخه واوښت او شېراز پر مستقيم سړک سيخ شو او ... اسمان خورا تېزشين رنگ خپل کړى و او د ډېرى مغازو څراغونه روښانه ول . موټر دښار له وروستې واټن څخه وروسته دلين سړک ته سيخ شو ، زړه مې ډېر درزېده ، سوچ مې کاوه چې په شېراز کې درويا سره څرنگه مخ شم ؟ که رښتيا ووايم نو دهغې په هکله سوچونو هم خوشحاله کولم زړه مې غوښتل چې څنگه له موټره کښته شم رويا پيدا کړم او له هغې څخه ددې دومره مودې دناڅاپي ورکېدو بڅښنه وغواړم ، که رښتيا ووايم په مخکې ځل چې شېراز ته دخپل خور کره تللى وم ، چندان خوشحاله ترې نه وم نو همدا لامل وچې شېراز مې ښه نه ايسېده خو داځل مې موخه دخور کورنه و ، په داسې حال کې چې کواى مې شول دخپلې خور په ښايسته او مجلله کور کې يې هم واړوم ، خو دخور کور نه راته دسړک پريوه ځنډه پرېوتل هم ښه ښکارېدل ، نه دخور کور .

له هغې مودې مې را په دې خوا له خور څخه ډېره کرکه کوله ، هغه يوه ډېره پسته او رذيله ښځه وه ځکه پيسو او دنيا يې سترگې ړندې کړې وې او هېڅ چا يا څېز ته يې پاملرنه نه کوله .

خور مې ددې ټولې پانگې سره سره ماته لس زره تومان رانکړل ، په داسې حال کې چې زه يې نږدې څوک هم وم او ددې لس زرو روپو له کبله ما ميا شتې ، مياشتې په زندان کې تېرې کړې . وروسته له زندان مې له ځان سره پرېکړه وکړه چې نه يوازې دخپلې خور بلکې دخپلې ټولې کورنۍ سره اړيکې ونه نيسم او ځان ترې څنگ ته کړم او دا کار مې هم وکړ . دهغوی ټولو څخه مې کرکه کوله ، ځکه هغوی زه رښتيني او امين نه بللم په داسې حال کې چې هغوی په ميليونونو روپۍ درلودې او نه يې غوښتل چې دهغې څخه لس زره روپۍ ماته دپور په ډول راکړي رښتيا وايي دځينو چې پيسې زياتې شي انسانيت يې هم کمېږي .

زما دېدایه کورنۍ انسانيت هم مړ شوی وو . هغوی حتی ټول په جېل کې هم يو ځل زما پوښتنه ونکړه او يو ځل لپاره يې هم زما تېروتنه ونه بڅرله او هېڅ کله يې ونه غوښتل چې يو ځل زما دغلاد لامل پوښتنه وکړي چې ما ولې غلاکړې ده ؟

پلار مې هم يو ځل زما ليدو ته رانغی او هېڅ کله يې ونه غوښتل چې حقيقت له ما څخه وپوښتي نو په دې توگه ددغې کورنۍ سره زما تر اوکومه مانانه درلوده او په واقعيت کې زما او دهغوی ترمنځ يوه فاصله پيداشوې وه چې دافاصله به زما دژوند تروروستۍ سلگۍ پورې دوام ولري ، په دې توگه مادخپلې کورنۍ سره د اړيکوکښللو په هکله دخپل وجدان په محکمه کې خورازيات سوچ وکړ خوغیرد رويا بل هېڅ څوک ماته دکورنۍ غړي نه برېښېدل او يوازې رويا ته مې ذهن تللو کله چې شپراز ته ورسيدم بې له دې چې سوچ وکړم کومه خور هم پدې ښار کې لرم راساً ميلمستون ته ولاړم او يوه خونه مې اجاره کړه کله چې مې ټول څيزونه په خونه کې ځای پرځای کړل دميلمستون څخه د رويا دپيدا کېدلو په موخه راووتم او درويا دتره پته چې راسره وه دهغې پرلور مې حرکت وکړه ډېره شېبه دکوڅې سرکې يې ودرېدم چې گواکې رويا پخپله دتره له کوره راووتې خونه يوازې رويا بلکې هېڅ څوک درويا دتره له کوره راونه وتل .

په همدې پارمې مخپتېينه وکړه چې هر څنگه کېږي درويا له حاله ځان خبرکړم په دې اند دکوڅې برسرکې دوکان ته چې خاوند يې دمیز تر شاه څوکی کې ناست و ورروان شوم چې له هغې څخه پوښتنه وکړم کله چې ورورسېدم نو يوه يخه پيسې مې هم ورڅخه واخسته او په دې پلمه مې درويا دتره په هکله ترې پوښتنې اوگروېږنې پيل کړې ، دزازه دوکانداره له خبرو پوه شوم چې درويا تره دکورنې سره يوه ورځ دمخه ددې ښار څخه بهر يوه کلي ته دسياحت لپاره تللي دي .

ددکاندار له دې خبرې وروسته راته ځنډ بڼه بنکاره نه شو او له هماغه ځایه مستقیماً دمیلستون پر لوري روان شوم.

هغه شپه تر سهاره خوب یو نورم او تر سهاره مې درویا په اړه فکر کاوه، کله مې له ځانه سره اند کاوه چې که رویا ما له دې دومره وخت وروسته وگوري، مخ رانه ونه گرځوي او ما د تل لپاره له ځانه ونه شري، او کله به مې په خیال کې لیدل چې رویا له یوه بل هلک سره په گرمو خبرو بوخته ده او کله به مې سوچ کاوه چې رویا زما له لیدلو څخه ډېره خوشاله شوې او دواړه دخوشالې له امله ژاړو او اوبنکې تویيو.

الله دا ټول خیالونه او اندونه ول او هېڅ یوه تردې دمه حقیقت نه درلود.

دا ټول هغه سوچونه دي چې یو رښتینی مین یې مخکې له مخکې په خپل ذهن کې جوړوي او خپل زړه ته پرې تسلیت ورکوي، هغه شپه ما هم داسې یو اکر درلود او هر څه چې مې کونښ وکړ ویده شم ونه توانېدم دومره په یو او بل اړخ واوښتم راواوښتم چې اخر سهار شو.

کله چې دلمر زړینې پلوشې د غاړه غړۍ غرونو څخه په ناز او نخرو راواوښتې زه دخوب له ځایه راپاڅېدم او د سهار له چای څښلو وروسته مې له ځانه سره تصمیم ونيو چې نن به ټوله ورځ د شپراز په بنکلیو ځایونو او منظرو کې چکر و هم.

دهمدې تصمیم پر بنسټ لومړی د حافظ صاحب او وروسته د سعدي مزارونو ته ولاړم او له دې وروسته تر مازدیگره پر تاریخي لیدنو او بنکلو ځایونو وگرځېدم، د شپې سترې ستومانه مېلمستون ته ولاړم او په خپله خونه کې تر سهاره ویده شوم، د بلې روځې پر سهار د (جمشېد تخت) ته ولاړم دلمر پرېواته پر مهال چې کله بېرته شپراز ته راستنېدم د (کریم خان زند) د اثارو د لیدلو لپاره هم ورغلم، کله چې د شپراز له عمومي ښارگوټي تېرېدم یوه نه باور کېدونکې صحنه مې ولیده، لومړی خو مې فکر وکړ چې دا هر څه اشتباه گورم خو چې کله بڼه ځیر شوم که کسم هغه څه چې وینم حقیقت دي.

په یوه زېر بوخونې موټر کې دننه چې د پارک په څنګ کې ولاړ دی رویا ناسته ده او مجله لولي، او تر (ترور) شوی وم، غوښتل مې چې وړاندې ورشم چې په دې وخت کې یو سړی د ډوډۍ پلورنځي (نانوایی) څخه راووت او د موټر جلب ته کېناست او مخکې له دې چې زه کوم گام دهغوی په لور ورجگ کړم موټر حرکت وکړ.

هغه موټر کې چې رویا او هغه نابنده سړی پکې ناست وو ولاړ خو زه لا هاغسې په خپل
 ځای کې لکه بت ولاړ وم او دهغوی تش ځای ته مې کتل، په پایله کې مې د ډېر ځنډ او
 خوشې درېدو وروسته په ډېره غوسه او نا ارامۍ سره دیوې ودانۍ پر لور حرکت وکړ.
 اسمان کې ورپڅې تاوېدې راتاوېدې او دلمر کوم درک نه معلومېده، ډېر بنایسته خوږ
 باد لگېده او زما وینستا نوت ته یې یوه ځانگړې بڼکلا ورکوله، ما دهغه نا پېژندل شوي
 سړي په اړه چې رویا ورسره موټر کې ناسته وه او تردې دمه مې نه پېژندلی فکر کاوه،
 کله به دې خبرې چې خدای جل جلاله مه کړه رویا او داهلک یا سړی سره ملگري ونه
 اوسي زورولم، خو کونښن مې کاوه چې په حقیقت پوه شم، خو بیا هم دې اندېښنې
 دومره زورولم چې دجنون اکر ته نږدې وم.

داسې مې انگېرله چې زما مینه لکه چې داغل شوې او له منځه ولاړه، او له ځان سره مې
 قسم وکړ که چېرې دغه ناپېژندل شوی هلک درو یا ملگر او یا نامزد و اوسي نو ډېر بد او
 خطرناکه غچ به ترې واخلم، خونه پوهېږم چې ولې هروخت مې دغچ اخېستلو فکر کاوه،
 نه مې غوښتل چې درو یا پر وړاندې کوم کار وکړم، زړه مې نه غوښتل چې دهغې
 پر وړاندې کوم ډول گڼه وکړم او زړه مې دې ته نغوته کوله چې زه درو یا سره دزړه له تله
 مینه کوم. ما په رویا باور درلود. هغه څه چې رویا په لیک کې راته لیکلي ول، هغه به نه
 ترېښو لاندې کوي او زه ډاډه وم چې رویا به غیر له ما بل دهېڅ چا سره مینه ونه کړي، خو
 هغه ناپېژندل شوی هلک څوک و؟

هر څومره به مې چې سوچ کاوه ذهن مې کار نه ورکاوه، یوازنی دحل لاره دا وه چې په
 خپله رویا و وینم او هغه وخت به هرڅه روښانه شي، په همدې گڼو وډو سوچونو کې ما
 یوه ورځ بله هم تېره کړه، تر څو چې بله ورځ دمیلستون څخه دو تلو پر مهال په ناڅاپي
 توگه په پاتخو (زینو) کې له رویا سره مخامخ شوم. سم نه پوهېږم چې په هغه شېبه کې به
 ما څه حال درلود. خو دومره پوهېږم چې هغه شېبه ټول رپېدم، او ښکې مې په سترگو کې
 ډنډ شوې وې او دنور تلو توان مې نه درلود، اوس نو رویا څو گامه وړاندې زما پر لور
 مخامخ راروانه وه خو ما کې نور دومره توان نه و چې وړاندې ورشم، هملته یو ځل په
 خپل ځای کې ودرېدم، هغه وړاندې راغله او دومره رانږدې شوه چې نور ماته مخامخ
 ولاړه وه، ما په ډېره ټیټ او از چې تا به ویل له شاه څخه راوځي بې اختیاره ورغږ کړ: ((ته
 یې..... رویا)))

هېڅ يې ونه ويل په كره مې خپل لاسونه وراوږده كړل او دهغې لاسونه مې په خپلو لاسوكې راټينگ كړل ، دواړه غلي وو ، كه رښتيا ووايم په داسې يوه ښكلي او هيچاني شېبه كې زموږ ستوني زندي شوي ول او ژبې مو گونگې وې ، سترگې مو دخوشحالي نه داوښكو څخه ډكې وې ، ډېره شېبه هوا سپره وه او زموږ ترمنځ سكوت واكمن و خو شېبې وروسته بې له دې چې څه ووايو په لاره روان شو او ميده ميده گامونه مو پورته كول . ددې ناخاپي ليدو له امله زموږ دواړو ژبې گونگې شوې وې او دا چې پس له ډېرې مودې بيلتون يو له بل سره يوځای مخامخ شوي وو هېڅ يو هم دخبرو توان نه درلود زړه مې غوښتل چې چيغې ووهم ، هغه په غېږكې راټينگه كړم او په چيغو چيغو وژاړم ورته ووايم چې دادومره موده يوازې ستا په پار په زندان كې وم او ورته ووايم چې دزړه له كومې درسره مينه كوم ، خونه مې شول كولای ، يانې ددې خبرو توان مې نه درلود ، او ښايي نه مې غوښتل چې هغه پوه شي چې دادومره موده دهغې له كبله په زندان كې وم ، حتی حاضر وم چې هغه ماته بې وفا او بې مينې ووايي خو هېڅكله مې نه غوښتل چې هغه زما دغلا او زندان په هلكه پويه شي ، خو اړ (شرط) داو چې آخر هم بويه خبرې وكړو او تردې زيات سكوت او خاموشي زموږ په منځ كې ښه نه وه . ددې لپاره چې دغه اكر مې بدل كړي واوسي او دخبرو لړۍ مې پيل كړې وي دهغې نه مې غوښتنه وكړه چې كوم ارامه ځای ته لاړ شو ، كښېنو او سره خبرې وكړو ، او ددې دومره ناخوالو او ليرې والو وروسته سره لږ څه بندار وكړو . ويې منله او دواړه يو هوټل ته ولاړو او دچای فرمايش مو وركړو ، كله چې هوټلي چای راوړ او چای مو وڅښونو رويا په گيلو او دنكلو شروع وكړه او څومره يې چې وسه رسېده زه يې ودگلم ، زه غلې ناست وم او هغې ته مې لېدل احساس مې وكړ چې زړه مې غواړي نورهم ورنږدې شم او ټول ژوند يې په څنگ كې واوسم او يوازې هغې ته وگورم او ښكل يې كړم ، خو دا يوازې په گيلو او دا بوخته وه ، غير دې وفايي او گيلويې نورې خبرې نه كولې زه يوازې غلې وم او ددې خبرو ته مې غوږ ايښی و .

وروسته له دې چې گيلې او خپگان يې خلاص شول ، دهوټلي پسې مې وركړې او بهر ددې لپاره چې لږه آزاده هوا مو تنفس كړې وي له هوټله راووتو او په هغه لاره چې دښار له لوري راغلې وه په قدم وهلو پيل وكړ ، كله چې واټ پای ته ورسېدو ديوه زاړه او پخواني چنار ترڅنگ چې هېڅ څوك نه ترسترگو كېدل ودرېدو په دې وخت كې هغې زما

په غېږکې ځان راغوځارکړ او ناڅاپي يې په ژړا پيل وکړ داسې يې ژړل چې ټوله ورسره رپېده ، ماهم دخپل مهارت نه کارواخيست او په يو ډول نه يو ډول مې غلې کړه .

په هغه خوندوره شېبه کې مې احساس وکړ چې زمونږ تېرې خوږې خاطرې يو ځل بيا راژوندۍ شوې دي او زمونږ مينه بيا ژوندۍ شوې ده او په دې دومره موده کې مو چې هرډول ستونزې گاللې وې نورې ټولې پای ته رسېدلې او دسوکالۍ شېبې مورارسېدلې دي ، او اوس مهال چې دواړه يو ځای شوي يو دژوند خوږې شېبې مو بيا پيل شوې دي . هغه ورځ ما نېکمرغي يو ځل بيا لاس ته راوړې وه او ددې مينې لپاره ما په زړه کې دخوشحالۍ گورې ماتولې ، ساعتونه يې له ماسره خبرې وکړې او زه يې له خبرو پوه شوم چې زما په مينه کې وفا داره پاتې شوې ده .

کله مې چې د ژړېخن موټر په هکله ترې پوښتنه وکړه چې هغه ورځ په کې ديوه هلک سره ناسته وه ويې خندل او ويې ويل چې هغه مې دکاکا زوی دی .

ددې خبرې له اورېدو ډېر خوشحاله شوم ، دامهال نورويا دخبرو لورۍ بلې خواته واپراوه او ويې ويل چې په دې يو ورځ دوکې يې دکاکا کورنۍ ټول تهران ته ځي خودا به په کومه پلمه ترې دده په خاطر پاتې شي . درويا له دې تصميم څخه ډېر خوشحاله شوم . نا وخته شوی و او دهغې پاتېدل راته نور جايز نه ښکارېدل ، نو مخکې تردې چې دشپې تياره ټوله فضا په خپل غېږکې ونيسي او په غرونو خپلې وزرې خوږې کړي . هغه مې دتره ترکوره ورسوله او ژمنه مو سره وکړه چې په دې دوو ورځوکې چې دده دتره کورنۍ اصفهان ته ځي بيا سره ووينو ، هغه دامهال چې دلنډې او موقتې مودې لپاره يو له بله بېلېدو ، هغه د ودانۍ پرلور لاره ، کومه چې دده دتره کور سره نږدې وه هغې خداي په امانې وکړه او لاره ، زه په داسې حال کې چې دهغې تلل مې څارل ترډېره هملته ودرېدم او هغې همداسې مسلسل دخداي په امانۍ په توگه لاسونه ښورول او وروسته ترهغې دخپل دتره کور په وره ورننوته ، ميلمستون ته ولاړم او درويا له ناڅاپي ليدو څخه ډېر خوشحاله وم ، هيله مې درلوده چې درويا دتره کورنۍ له تگ وروسته يو څو ورځې يو ځای له هغې سره په شپراز کې تېرې کړم او دخپلې گاندي په هکله يوه مخپتئينه وکړم اوخودڅو لنډو ، لنډو ليدنووروسته يوه ورځ رويا راته وويل چې دتره کورنۍ يې ټول اصفهان ته ولاړل او دا دخپل يو ډبل پېر تره سره د ډېر آرام په پلمه ستنه شوې ده .

په کومه شپه چې درويا تره هم ولاړ ما او رويا سره يوه ناسته درلوده ، رويا راته وويل چې دابه په يو ډول نه يو ډول خپل پېر تره راضي کړي چې ددې او بهمن ملگرتيا باندي غلطه

اشتباہ ونکړي او دوی دڅو ورځو لپاره پرېږدي چې دښارڅخه بهر په یوه ښکلي ، هوا داره او منظره لرونکي ولسوالۍ کې دپام غلطېدو لپاره وخت تېرکړي .
دا کار وشو او درویا تره وروسته تر ډېرو زاریو ومنله ، بله ورځ زه او رویا دښارپه پنځلس کیلومتري کې دښاره څخه بهر ديوې شانداره او مزې داره ولسوالۍ په موټر کې کښېناستو او دهماغه ځای پرلور مو حرکت وکړ .خوشېبې چې زه او رویا سره څنگ په څنگ ناست وو ،موټردشپراز ښارڅخه دټاکلي واټن پرلور حرکت وکړ ،داځل رویا تر هر ځل ښه او ښایسته ښکاریده .

دموټر د شیشو له درزڅخه چې کوم پوست او مزیداره بادراتلودرویو وینستانوته یې ښکلا ورکوله ، اولکه گل یې خوشبویې نوره هم زیاتېده ، هغې غلې غلې دسړک دواړو خواوته دالله تعالی ، طبعي مناظرو ته کتل چې په څومره مهارت سره یې تخلیق کړی وې .
په دغو طبعي مناظرو ، غرو ، رغوونو او دښتو کې خلک دخپل روښانه راتلونکي لپاره په بېلابېلا کارونو بوخت ول ، ښځواوسړو څنگ په څنگ کارکاوه ، شپڼو هم خپلې رمې دغرو په لمنو کې دڅرولو په موخې خوشې کړې وې او دوی په آرام د ونې سیوري ته ناست وو او خپلې نښې یې ویشتلې ، رویا دخدای دې عجیبه اوښکلي نظام ته په سوچ تللې وه او هر لوري ته یې ښه په څیر څیر کتل ، په دې وخت کې یې مخ زما پرلور راواړوه اوویې ویل :رښتیا دا خلک څومره ښکمرغه دي ، دوی په دوستۍ او صمیمیت سره خپل کارونه پرمخ بیایي ، مینه کوي او په پاکۍ ، ساده گی او خلوص سره خپل ژوند کوي .
ددوی به زړه کې دچل ، دوکې ، حسد او کینې هېڅ نښې نه لیدل کېږي ، هرڅه چې لري اودي په ظاهر او باطن دواړه یوشان دي .

نوکه خویندې اولورانې یې مینه وکړي لیونۍ دي په ریښتیني ، حقيقي او پاک زړه لیونۍ خوکه هلکان یې مینه وکړي نو ترابده به په خپلو مینوکې وفاداره پاتېږي ، څنگه ، همداسې نده ؟ دسرپه ښورولو مې دهغې خبره تائید کړه دڅوشېبولپاره بیا هم ما وهغې چوپتیاغوره کړه خو په موټر کې دننه غوغا اوهاها وه دهلکانو اونجونو ، زوړاووړتولو یواو بل سره خبرې کولې !

هریودیوې سکالوپه اړه خبرې کولې اوکله کله دا خبرې به دومره تېزې او اوچته شوې چې خلکو به گومان کاوه چې گواکې نښته یا دعوه ده خو حقیقت داسې نه وبلکې دا سورې اوهاها دهغو خوږو او ترڅو خاطر وو چې پخوا تېرې شوې وې او اوس یې دخپلو ملگرو په منع کې یادولې .

زه اورويا په خپلومنځو کې يودبل په ليدلوبوخت وو اوداسې موانگېرله چې هرگوره هېڅوک نه وينو ، رويا کراره ناسته وه اوگومان يې کاوه چې زه دهغې له ليدلو څخه خوند اخلم دهغې څېره په هغه وخت کې دومره بنايسته اومعصومه شوې وه چې زما ژبه يې له ستاينې نه گونگه شوې وه اوپه هغه څېر مې نه شوه ستايلاى ، زړه مې بې اختياره درزیده ، هغه مې ديوې پرېنتې په څېر ليدله چې غيردمينې ، پاکې ، اوفادارې بل توکى يې په څېره کې نه برېښېده .

رويا يوه پرېنته وه پاک لمنې اومعصومه چې په سترگو کې يې له ورايه سحراوجادو نغښتې وه اوما احساس کاوه چې بويه ددې پرېنتې قدر وپېژنم .

په همدې سوچونو کې ورک وم چې دموتېر برېک له خيالي نړۍ راپه خودکړم اوويې ويل خپل ټاکلي ځاى ته ورسيدو ، دا ډير بنايسته اوسينگار شوى ځاى وو ، کله چې له موتېره رانښکته شو دکلي واره ماشومان چې نجونې اوهلکان ول اودميوډکې ټوکړې يې پرسروي زمونږ دښه راغلاست په موخه راغلل ، دموتېرخواوشا کې عجيبه هاها اوغوغا جوړه شوه ما ديوه کليوال ماشوم څخه ميوه واخيسته او روياسورگل ديوې کليوالي نجلۍ څخه دډالۍ په توگه واخيست ما رويا ته ميوه ورکړه اوهغې راته هغه گل راکړ ، ورسته چې مويوبل ته لاس ورکړ دخلکو له منځه ووتو اودکلي دکورونو پر لور چې دموتېر له تم ځاى نه لږ ليرې ول روان شو ، کله چې کلي ته ورسېدودخلکو په لارښوونه دکلي ملک (وکيل) کره ورغلو ، ځان مو ورته دښځې اومېرې په نامه ور وپېژندل اودا پلمه مو ورته وکړه چې دعسل (رخصتۍ) مياشتې لپاره راغلي يو ، دکلي ملک ته مو وييل چې مور دلته ديو خوشپواو ورځو تېرو لو لپاره راغلي يو ، دکلي ملک هم په پراخه ټنډه ومنله اودکلي يوې اويا کلنې ښځې کره چې يوه خونه يې دکراه لپاره درلوده بوتلواوهغه خونه يې راته په کرايه راکړه اوددې ترڅنگ يې په زړې بوډۍ ټينگار هم وکړ چې زمونږ ښه پالنه اوسمبالنه وکړي ، بوډۍ چې په ملامه کړوپه شوې وه له مور څخه ښه پالنه وکړه اوهغه خونه چې دکور سره يې نږدې وه زمونږ په واک کې راکړه ، دبوډۍ يوه بيداره اوژوندۍ ښځه وه مننه موورځنې وکړه ، لکه څنگه چې غرمه نږدې شوې وه نو روياهم يوه نيم خامه هگۍ راپخه کړه اوپه گډه موډوډۍ وخوړله ، رويالږه سترې شوې هم وه نودواړه بيده شوو .

مازيگرپرمهال دکلي بنايسته ، اوپسول شوي غرونوته دچکرلپاره لارو آسمان صاف اوشين ؤ ، لمرخيلې وروستی آتسينې وړانگې دغروشاته پتولې غرونه دپسرلي په شنوپونبل شوي وو اولمني يې دطبعي گلانو څخه ډکې وې .

ماوهغې دخپل سري راشنه شويوگلانو په منځ کې په قدم وهلوپيل وکړ او د سحرايي گلانو په منځ کې يې له کومې وېرې دخوندونوپه نړۍ کې روان وو ، په لاره کې به چې هغې کوم سورسحرايي گل وليدهغه به يې له بوتې راوشکاوه اوماته به يې په ډېره مينه راکړ مابه هم هغه گلان چې زما محبوبې راکول گېډۍ کول ، دسحرايېلابېل اورنگارنگ گلان موسره ټول کړل اوهمداسې روان و څويوه لښتي ته ورسېدو چې گردچاپېره ځنې ونې ولاړې وې ، مورهم په ډېرې مينې اوتلوارديوې ونې لاندې ودرېدو ! زمورخواوشاسره سپين ، زير او ... سحرايي گلان غورډلي ول ، اوبه هم په يوه تنگ ځای کې يوه سندريزه فضا جوړوله ، او يو خاص موسيقيت يې دې سيمې ته وربخښلې وو .

اسمان هم خپل رنگ لړلړ کماوه اودورځې واکمني يې شپې ته سپارله ، دوه کوترې چې يوه سپينه اوبله توره وه دپرواز په حال کې وې ، مادطبيعت دښکلا نه خوند اخيسته اوکه رښتيا ووايم نوتراغيزې لاندې يې هم راغلی وم ، رويا چې ډېروخت را څخه ليرې وه ، خواته مې رانږدې کړه ، په غېږ کې مې ټينگه کړه اوبنه خوندوره بيچو(مچو) مې ترې واخيسته هغې ددې مچو پروړاندې چوپتيا غوره کړه او څو شپې ورسته يې موسکا پر شونډو خوره شوه اوزما سترگوته يې وکتل .

يوځل مې بيا هغه په غېږ کې ټينگه کړه اوشونډې مې دهغې پرشونډو کېښودې ، داخل لکه څوک چې دځمار له اکره راوتی وي ، لاسونه يې زما تر غاړې حلقه کړل او خپلې گرمې ، شرابي شونډې يې زما په شونډو کې کېښودې .

دهرې مچوسره مودمينې لمبې لاپسې زياتېدې او څوشپې وروسته مې په بشپړه توگه دهغې د بدن گرمي احساس کوله ، هغې لکه څانگې ، د ونې په خوا کې خپل سر زما پرولي ايښی ؤ ، اووينستان يې زما پرمخ لکه ملهم ، ورو ورو مړل .

په دې حال کې چې زمور مچوگانې پرله پسې يودبل شونډې ښکلولې ، دې په لړزېدلې اواز وويل : ((وېرېرم بهمنه ... وېرېرم ...))

ومي ويل : دڅه شي څخه ؟

ځواب يې رانکړ ، لاسونه مې له ملا څخه يې خلاص شول ، سره گلان دځمکې پر مخ ولوبدل هغې وژړل ، فکر مې وکړ چې زما دکړنې (کار) څخه لکه چې خپه شوې ده په

همدي دليل مي په غبرکي ټينگه کړه او دبخنښي په غوښتو سربېره مي ورته وويل چې مينه درسره کوم او دخپل ناخاپي کړني بيا هم بخنښه غواړم ، په خدای مي ورته قسم ياد کړ چې مينه ورسره لرم ، هغې په داسې حال کې چې داوښکو ډکې سترگې زما پرلور راوړولې او يوې خوندي موسکايي شونډو ته دگلانو خپره ورکړه زما په ځواب کې يې وويل:

بهمنه زه هم قسم کوم که چرې له مرگ سل کاله وروسته مي قبر وسپري او زړه مي شته وي نو وبه گوري چې پرې ليکلي يې دي يوازي له تا سره مينه کوم

په داسې حال کې چې دتل لپاره به زموږ مينه ژوندي وي او دواړه به خپل قسم په ياد ساتو او وفادار به يې اوسو .

که څه هم زه هېڅکله تردې دمه دخپلې مينې څخه نه يم غافل شوی او ترڅو چې ژوندي يم وفادار به يې اوسم .

په دې نه هېریدونکو شېبو کې دڅه مودې لپاره زه او هغه دواړه د ونې لاندې ولاړ وو او ورسته په داسې حال کې چې خوبلابېل ډولونه گلان موسره راټول کړي ول دکلي پرلور روان شو دلارې په منځ کې داسې يو ځای ته ورسېدو چې غرونه سره غاړه غړۍ شوي ول او غرپکې منعکس کېده او بېرته اورېدل کېده په دې ځای کې زه هم د روييا په غوښتنه ودرېدم او هغې چې سترگې زما په سترگو کې خښې کړې ، نارې کړې:

بهمنه مينه درسره کوم غر په غرونو کې تاوراتاو شواو بېرته زموږ غوږو ته را ورسېد ، په ځواب کې يې ما هم په چيغو وويل:

(زه هم تاستايم ، او حاضر يم چې ځان)

لاسونه يې زما پر شونډو کېښودل او پرې ښودم چې خپله خبره بشپړه کړم . په دې وخت کې مي خبره په غرونو کې وخرخېده او واپس منعکس شوه .

وروسته له دې چې زموږ دخندا کټهارټول غرونه محاصره کړي ول بېرته دخپلې خونې پر لور روان شو ، له نيم ساعت مزل وروسته خپلې اجاره کړې خونې ته ورسېدو دخونې وره سره مو بوډۍ ښځه ولاړه وه اوښه تود هرکلي يې بيا هم وکړ د شپې ډوډۍ لپاره يې ډېرښايسته او خوندي کليوال ماسته راکړله هغې مومنه وکړه او خپلې خونې ته ننوتو او وروسته له ماښامي چې روييا راتيارکړې و ، په خبرو موپيل وکړ ، په هماغه نه هېرېدونکو شېبو کې چې موږ دواړه يوځای وو ما ځان نړۍ کې دځمکې پرمخ نېکمرغه

احساس کا وہ ، پہ ہغہ نہ ہیر بدونکو او زرتہر بدونکو شیبو کپ چپ مور دواہ سرہ یو خای وورویا خو خو خلی قسم و کپ چپ دزہ له تله را سرہ مینہ لری او ماد هغی دمینی پرو راندی خان نا چار او ذلیل احساساوه ، که ربتیا و وایم دهغی دمینی خرگند و لوپر و راندی ما هبغ نه درلودل ، چپ ورته مپ بیان کپ وای ، غیر له دپ چپ عملی مپ ورته بنودلی وای چپ زه هم ورسره دزہ له کومپ مینہ کوم .

هغه شپه ما او هغی دخیلې مینې په اړه په ساعتونو خبرې وکړې ، نږدې د شپې دولس بجې وي چې دیوې بنایسته اونه هیر بدونکې ورغ په یاد مود خوب خایو نو پر لوري چې رویا تیار کړي ول ولاړو خوشبې وروسته د سپوږمۍ په رڼاکې چې د رویا بدن ته یې یو ډول خانگړې بنکلا ورکوله زما غبرکې پر بوته او ویې ویل : (آه ، زما بنایسته گلہ ، زما بهمنه ، زما د ژوند هیلې او امیدہ ، زما گرانه او محبوبه)

بې له دې چې کومه گناه یا خطا وکړو ترسهاره یو ډبل به غبرکې لکه دوه صمیمې ملگري په خواږه خوب ویده شو .

اووم خپرکی

وخت په تیزی تېرېدو ، ما او رویا په بنکلي اوسینگار شوي کلې کې دخوښۍ شپې او ورځې سبا کولې ، هره ورځ به چکر ، تفریح او آس خغلو لوته تللو او د شپې به خپلې کرایه شوې خونې ته تللو او آرام خوب به مو کاوه ، ما او هغه دواړه چې سره یو خای وو او شپې او ورځې مو په خوښۍ تېرولې لذت وړ ، خوله بلې خوستونزه داوچې هم ما او هم رویا سره پیسې مخ په خلاصېدو وې او ستونزمنه خولادا چې درویا تره او کورنۍ بېرته په دې نږدېو ورځو کې له اصفهان څخه شپرازه راتلل ، پایله داشوه چې یوه شپه ما او رویا تصمیم و نیو چې سبا سهار به په خپر سره شپرازه ولاړ شو ، زه چې څنگه شپرازه ولاړم نوله هغه خایه به تهران ته ولاړ شم او ځانته به دڅه کار ، او روزگار غم وکړم ، او خپل ویجاړ شوی ژوند به بېرته راجوړ کړم او رویا به هم دغه حال خپل تره ته وایي خوتره یې دپلار سره خبرې وکړي او پلار یې راضی کړي چې مور دواړه دهغوی په خوښې او مشوره واده وکړو .

دهمدې مخپتینې پر بنسټ موسبا دکلی له ملک ، سپین سرې بوډۍ ، او ټولو هغو کلیوالو او نورو خلکو سره چې په دې خوشپوړو ورځو کې یې له مور سره ملگري شوي ول

، خدای په امانې وکړه او د شېراز ښار پر لور مو حرکت او چې کله ورسېدو نو رويا دخپل تره کړه ولاړه او ژمنه مو وکړه چې سبابه په خیر سره ووینو، به کومه لیدنه کې چې سبا ما او رويا سره درلوده خپلې ټولې وروستی خبرې مې ورته وکړې او ومې پتییله چې زه به تهران ته ولاړ شم ځانته به یو مناسب او ښایسته کار وگورم ، وروسته له هغې به راشم او درويا له پلاره سره به خپله د واده خبره وکړم .

کله چې سره بېلېدو رويا یو ځل بیا راغارې و ته او قسم یې وکړ چې هېڅکله به بې وفا یې ونکړي ، غیر له مابه بل هېڅ چا سره مینه ونکړي او یوازې مرگ کولای شي چې زموږ په منځ کې بیلوالی راولي ، هغه مهال زموږ د دواړو سترگې له اوبنکوډ کې وې یو له بل څخه جلا شو او دراتلونکي لیدني پرېکړه مویه تهران کې وټاکله . دیوې نړۍ هیلو او غوښتنو سره او د رويا له هغې مینې سره چې دم گړۍ رایا دېده د شېراز د شپې موټروپه یوه موټر کې کښېناستم او تهران ته ولاړم کله چې ورسېدم نو نږدې سهار و لومړی خو مې زړه و چې د حمید دوی کړه ولاړ شم خو چې کله مې له ځانه سره سوچ وکړ ، نو دا راته ښه ونه اېسېده ځکه زه د حمید پور وړی وم ، او ما سره هېڅ پیسې هم نه وې ، نو له ځان سره مې هوډ وکړ چې ترڅو مې همدلته ځانته یو مناسب کار نه وي پیدا کړی د حمید کورته نه ورځم ، ځکه اوس څه بل ډول گومان ونکړي نو همدا لامل و چې تر و (راساً) در میلمستون پر لور ورغلم او یوه خونه مې په کې اجاره کړه ، سبا ورځ چې راته کوم ځای معلوم و او څوک مې پېژندل ټول ته ورغلم خو له ټولو ناهیلې راغلم او بېرته مې په میلمستون کې سترې او ستومانه واړول ، څو ورځې همدا سې سرگردانه او لالهانده دکار پسې وگرځېدم ، هر دفتر ته به چې ولاړم غیر د منفي مې بل ځواب نه اورېده ، اوس مې نو کار داو چې هره ورځ به مې دا اعلاناتو د ورځپاڼې لومړي کالمونه لوستل چې چېرته او کوم دفتر څوک جذبوي ، کله به مې چې دکوم دفتر اعلان ولید نو سمدستي به مې ځان ور ورساوه خو له بده مرغه هلته هم د پېژندگلوی ناروغي وه یانې خبر به شوم چې د دفتر رئیس صاحب دلته دخپل یارانو او دوستانو ، زامن ، لوریانې یا دهغوی کوم بل څوک جذب کړي دي او زموږ بست نور بشپړ شوی دی !

په پایله کې د مجبورې ورځې د حمید کورته ورغلم ، حمید زما په لیدلو ډېر خوښ شو ما هم ورته دخپل راتگ څخه تردې دمه ټول حال ووايو ، پوه شو چې له یوې خوابې کاره یم او له بلې خوا پیسې نلرم نو ولاړ او له پلار څخه یې څه روپۍ دخپلې اړتیا په نامه واخیستې او ټولې یې ماته را کړې او ټینگار یې راباندې وکړ چې دستونزو پر وړاندې

و درېرم ، خو يو مناسب او ښه کارپيدا کړم له هغه مې مننه وکړه او دخپل ميلمستون پته مې ورکړه ، نږدې يوه مياشت کار پسې وگرځېدم او ډېر کوبنس مې وکړ چې يو مناسب کار ځان ته پيدا کړم او درويا پسې په مرکه ولاړشم خو بيا هم له بده مرغه چې بريالی شوم

يوه ورځ چې ډېر خپه په ميلمستون کې ناست وم ، حميد راغی او يو ليک يې راکړ چې رويا د ده دکور په پته ماته را استولی و ، خو حميد ډېر مهم کار درلوده نو له ما څخه يې اجازه وغوښته او ژمنه يې وکړه چې بيا هم زما ليدو ته راشي ، دحميد له تللو وروسته ما په بېره درويا ليک راخلاص کړ او په لوستلو مې پيل وکړ خو دهرې کرنې په لوستلو مې دسترگو ديد پسې کمېدو او نږدې و چې په ټپه کښينم ، کله مې چې ليک بشپړ کړ نو ومې ويل نه ، باور نه کوم ، هغه څه چې مې لوستي دي حقيقت وي . هرو مرو يې رويا د دې ليک ليکلو ته اړکړې ده !

خو نه ، دا د رويا ليک و ، مگر رويا خو قسم کړی و چې ترابده به زما سره مينه کوي رويا خو به تل دميني او صميمت خبرې کولې ، نو څنگه يې ټولو شيانو ته دپای ټکې کېښود او ټول هغه څه او اړيکې چې زما او ددې ترمنځ وي سره ويې شکولې . شايد ددې ليک يوه موخه به داهم وه چې زه د رويا دوی کورته په مرکه ورنشم په هر حال ددې خبرې دسپيناوي او مشورې لپاره دحميد کورته ورغلم ، دليک ټول متن مې ورته شفاهي ووايه او هيله مې ترې وکړه چې يوه دحل لاره راته وښايي او په دې هکله راسره مرسته وکړي نو لکه څنگه چې درويا دتره دکور ټيليفون نمره راسره وه نو دحميد څخه مې هيله وکړه چې خور يې هم له مور سره لاړشي . خو يو ولسي ټيليفونځي (P.C.O) څخه ورته ټيليفون وکړي او رويا ټيليفون ته راوغواړي او څنگه چې رويا غوړی واخيست نو ټيليفون ماته راکړي چې زه په خپله ورسره خبرې وکړم او حقيقت معلوم کړم .

حميدښه کلکه ژمنه وکړه او ټول جريان يې خپل خورته ووايه او وروسته درې واړه ديولسي ټيليفونځي پرلور روان شو ، ماشپرازه زنگ ووايه ، کله چې درويا دتره په کور کې چا غوړی پورته کړ نو ما سمدستي غوړی دحميد خورته ورکړ دحميد خور درويا پوښتنه وکړه او ټينگاريې وکړ چې غوړی رويا ته ورکړي ، خو مخامخ (مقابل) لورې وويل چې رويا له خپل نامزد سره دواډه سامانونو داخيستلو لپاره تللي ده او شونتيا لري چې ډېره وځنډېږي .

کله مې چې دا خبره واورېده نو نږدې وچې په چينغو چينغو وژاړم ، اوس مې نو باور وکړ چې دالیک پخپله رويا ليکلی و ، په همدې دليل حميد او خوريې ډېر ټينگار وکړ چې دهغوی کره ولاړشم ، خو دهغوی څخه مې بخښنه وغوښته او وروسته تردې مې ورسره خداي په امانې وکړه او په ډېر کرغېرن اکر له هغه ځايه د ميلمستون پر لور راروان شوم ، کله چې ميلمستون ته راوړسېدم نو درويا ليک مې يو ځل بيا پرانيست او په لوستلو مې پيل وکړ ، رويا په دې ليک کې داسې ليکلي ول:

((زما گرانه بهمنه !

سلام گرانه ، يوه مياشت زما او ستا دلېدنې څخه تېره شوه ، خو تا بيا هم دخپلې کړې ژمنې په خلاف زما پوښتنه ونکړه او يو ځل مې هم پوښتنې ته رانغلې . زما سترگې تل منتظرې وې او ستا ليارې يې څارلې ، خو تا بيا هم هغه ددغې کړاو څخه ونه ژغورلې ، رښتيا چې يوه مياشت ډېر وخت دی چې دانسان په ژوند کې بدلونونه راولي ، ته بويه زما دژوند په اړه ډېر ځير و اوسي او زما ژوند ته ډېره پاملرنه وکړې په دې دومره وخت کې زما پلار ارام ناست دی او زما دژوند په هکله بېلابېلې مخپتيا کوي چې له بده مرغه ستا ډېر ځنډ بدل لامل شول چې زه دهغه دغوښتنو څخه يوې غوښتنې ته تن کېږدم .

زما گرانه بهمنه ، ممکن دا زما وروستی ليک وي چې تاته يې دراستوم ، خو له تا څخه هيله کوم ، پرځای ددې چې له ما څخه کرکه وکړې دا ليک ، زموږ دمينې دوروستۍ خاطرې په څېر له ځان سره کلک وساته ، په هر حال دا تا پورې اړه لري چې څه پرې کوي . که نه غواړي چې ويې ساتي ، نو ويې شکوه ، ويې سوزوه او هرڅه چې دې زړه غواړي هماغه چم پرې وکړه .

زما دزړه سره ، زه چې اوس دالیک تاته ليکم نو شپه له نېمې تېره ده ، يوه ډېره توره او تياره شپه او شايد خطرناکه هم !

ښه پوهېږم چې په دې دومره اوږده مهالي واټن کې تا زما لپاره ډېر بې خرته کارونه کړي دي او شايد يوه شپه هم زما له کبله په ارامه او اوسيله ويده شوې نه اوسي خو اوس چې دالیک ليکم هيله کوم چې نازکې او ښايسته سترگې دې هرگوره په گلورين خوب وېدې شوي وي .

خومره درسره مينه کوم ، حتی دومره مينه درسره کوم چې اټکل يې هم نشم کولای ډېر مې زړه غوښتل چې يو ځل بيا تا وگورم او هغه څارونکو سترگوته ووايم چې نور زما څار ونکړي ځکه نن شپه چې دمياشتې وروستۍ شپه هم ده هرڅه پای ته رسېدلې دي .

نن شپه ترټولو شپو هم توره او هم تياره ده ، رښتيا نن شپه نهه ويستمه شپه ده او سپوږمۍ هم له اسمان څخه مروره شوې او تللې ده . خو سهار سهار چې لمربيا خپلې زرينې وړانگې خوروي او خلک بيا خپل کار له سره پيلوي نوره به دلته نه يم .

رښتيا زه نور نشم کواي چې دلته پاتې شم ! زه اوس په زوره د احمد چنگله (نامزد) شوې يم ، لکه څنگه چې پخپله هم ښه پوهېږې چې زما د ليوالتيا په خلاف دا کار شوی دی ، او احمد چې له هر ډول مهارت او مکاری څخه چې کار اخيستی زما پلاريې راځي کړی . او ته يې ديوه بدمرغه او بدفعله سړي په توگه ورته پېژندلی يې او وروسته له هغې يې په خپله گڼه (اصطلاح) زه ددې لپاره چې ژغورل شوی واوسم او ژوند مې له تباهي نه بچ شوی وي خپله کړې يم

پلار مې چې هم يو بدمرغه او ځان غوښتونکی سړی دی ، د احمد خبرې يې منلي او بې له دې چې دخبرې سپيناوی وکړي زه مجبوره کړم چې د احمد سره گډ ژوند پيل کړم او ټاکل شوې چې په دې نږدې راتلونکې کې سره واده وکړو .

زما گرانه بهمنه ، له بده مرغه بايد ووايم چې داڅو ورځې کېږي چې ماد احمد په وسيله خپل تېر عمل (پوډر) له سره پيل کړل ، زه اوس يو ځل بيا بده او چټلې نجلۍ شوی يم او ستا په څېر ديوه پاک او سپېڅلي انسان هېڅ کله ښځه کېدای نشم ، زه اوس فاسده يم او بايد لکه احمد د فاسدانو او پليټو خلکو سره واوسم ، پلار مې په دې خبره چې زه به د احمد سره واده وکړم ډېر خوشحاله دی ، ځکه احمد پېژندل شوی دی . هرڅه ورسره دي ، پيسې لري ، دشهرت څښتن دی ، او بالاخره موټرې او نور توکي لري او زما پلار هم ددې پيسو پسې نه گرځي چې دا يې له کومه کړي او آيا د حلالۍ لارې يې گټلي او که له حرامې ، هغه ته يوازې پيسې ارزښت لري او بس !

اصلاً هغه نه غواړي چې دانسان باطن وگوري يوازې د ظاهر پسې يې گرځي او د احمد په څېر هلکان چې دده زومان شي نو هغه خو پرځای پرېږده خو افسوس دا چې زما پلار هېڅ کله ماته ونه کتل او څه يې چې زړه غوښتل هماغه يې وکړل چې ښه بېلگه يې دادی ننۍ ورځ ده چې دخپلو غوښتنو لپاره يې زما ژوند قربان کړ .

زما پلار له دې پيوستون څخه ډېر خوشحاله دی ، او د احمد پشې شاه هم دهغه دموترو مال ، دولت ، نفوز ، او نورو شيانو په اړه خبرې کوي ، دهغه پاملرنه يوازې همدې توکو ته ده . خو دانه گوري چې احمد څومره پست او بې شخصيته انسان دی چې په دې اړه د احمد په اړې څېرې راسپړلو کې زما زيارونه هم عبث شول او زما چيغو او کوکارو

زما دپلار په زړه باندې زړه اغیزه هم ونکړه ، او هماغه خپله رنډه (ضد) یې ټینګ کړی دی او غواړي چې زه او احمد سره واده وکړو . شاید ډېر مور وپلار همداسې وي ، هغوی فکر کوي چې نېکمرغي او خوشحالي یوازې په پیسو او دولت کې ده ، دداسې مور وپلار لپاره هېڅ کله دا ارزښت نلري چې دغه پیسې له کومې لارې لاس ته راځي آیا حلالې دي او که حرامې ، هغوی حتی خپلې پېغلې خویندې او لوڼې زړو سړوته هم دپیسو پروړاندې ورکوي او که ساده یې ووايم نو خپل اولاد او دزړه ټوټې دپیسو پروړاندې پلوري او په دې اړه هېڅ کله سوچ هم نه کوي چې زموږ دلورانو گانده به څنګه وي ؟ !

زه هم ددغو غلطو او احمقانه فکرونو قرباني يم چې مورپلار مې دخپلو غوښتنو قرباني کړي يم .

احمد زه گواښلې يم چې خومره ژر کېدای شي دغه ښار پرېږدو ، ځکه هغه زما اوستا په هکله په هرڅه پوهېږي ، نوددې لپاره چې کومه ستونزه ورته پیدا نشي ، غواړي چې موږ چېرې لري ددې ښاره څخه ولاړ شو او هلته ښه په ټنګ ټونګ خپل واده ونمانځو .

بهمنه ، له تا څخه په ډېر درنښت هیله کوم چې ددې سکالو پروړاندې کلک او غلط غبرگون ښکاره نکړي ، ځکه زه نور واقعاً ستا په ښه نه راځم او ددې لپاره چې زه بیا هم په پوږو روږدې شوې يم نو ته هم داخل زما ددرملنې توان نلري نو هیله کوم چې ما هېره کړي او رښتیا احمد هم داکار په قصدي توګه کړی دی ، ځکه چې زه یې تل په پنډو کې محاصره اوسم او بیا هم له تا څخه هیله کوم هغه کوم رحم ، زړورتوب او ځواني چې ستا په وجود کې ده دهمغې له مخې ما وبخښې او ما دتل لپاره هېره کړی . سبا به زه او احمد زما دخاطرو له ښار څخه کډه وکړو خو زما زړه به همدلته پاتې وي . ځکه یوه نجلی یو زړه لري او کله چې هغه چاته ورکړي نو غیر له هغې هېڅ کله هغه بل چاته نشي ورکولای .

زما په اړه خو همداسې دی . زما گرانه بهمنه ، زما مینې او هیلې ، له تا څخه هیله کوم پرځای ددې چې اوبنکې تویې کړي ، خپل زړه ته غم ورکړي او په غوسه شې کوبښس وکړه چې ما هېره کړي . او زما لکه دغره په څېر عظیمه گناه راته معاف کړي ، البته یوازې همد ا یوه غوښتنه زما نه ده بلکه بله غوښتنه هم شته هیله لرم چې زموږ دپاکې او رښتینې مینې په پار ورته داحترام په سترګه وگورئ ، او زما دگناه کارې ، ناولې او پلتي نجلی چې په خپلو گناهونو کې به سوځم او کېدای شي په همدې گناهونو کې مړه هم شم ، هیله ومني !

زما گرانه دالیک به هغه وخت تاته در رسېږي چې زه به نور ستا په څنگ کې نه يم او ته به ما همداسې سر په سر بنکنځې او لعنت به راباندې وايي ، تل به مې له بې وفايي او دغه ناکاره کړنو خبرې کوي ، خبرې څه چې اوبنکې به هم لکه سيلاب توييوي ! خو دزړه سره : ته بويه هېڅکله اوبنکې تويې نکړې ، وځانده ، دومره وځانده ، چې ټول غمونه دې په خداکې ورک شي .

وروسته له هغې ماسره ژمنه وکړه ، که چېرې دې په کومې نجلۍ سترگې خوږې شوې او دزړه مراندې دې ورسره وگنډل شوې نو په رښتيني او حقيقي توگه ورسره مينه وکړه ، دومره مينه چې زه دې بيخي هېره شم !
دا ديوې مظلومې نجلۍ عاجزانه غوښتنه ده چې دژوند تروروستۍ شېبو پورې يې در سره مينه کوله .

بهمنه ! زه هغه وخت ستا له مينې خبره شوم او پرې پوه شوم چې زما زړه نور مړو او خپله مې هم په فساد کې ډوبه شوې وم ، نو په همدې وخت کې و چې زه په يوې نوې سکالو پوه شوم ، او ډېر زيات تعب مې وکړ ، له هغې حقيقت څخه خبره شوم چې تا له ما څخه پټ کړې و او زه چې کله ترې خبره شوم نو په خپل ځای کې همداسې وچه شوم او له ډېر هيجان او ستاله قربانۍ نه په ژړا شوم چې حتی لکه باد چې پانه رپوي ورسره رپېدم هم ، خو ستا له نيت او خلوص څخه بويه دهمداسې کارونو تمه وکړو ! نه پوهېږم په کومه ژبه او په څه ډول له تا څخه مننه وکړم ، ددې لپاره چې زما ددرملو له کبله دې پوره يو کال په جېل کې تېر کړ او دغلا په نامه هغه دروند او وزمين پيټي دې په خپلو ولو واخيست خو هېڅ کله دې ونه غوښتل چې زما ابرو او عزت برباد شي .

زه نه پوهېږم چې څنگه ستا دا ډول مينه او قرباني جبران کړم ، هېڅ نپوهېږم چې څنگه ؟ هېڅ کار هم نشم کولای غير له دې چې ستا مېراني ، مينې او انسانيت او سړي توب ته په کراتو کراتو آفرين ووايم ، او اوس چې تا نشم ليدلای نو مجبوره يم چې ستا انځور (عکس) ته په گوندو شم او لکه مار اوبنکې پسې تويې کړم .

تا هرڅه حتی ، کورنۍ ، کار ، ابرو ، عزت او ... نادیده ونيول ، هرڅومره ملامتي تورو نه اوپرې دې په سرواخيستي او زما درملنه دې وکړه ، خو زه دې ددې دومره کارونو پروراندې څه کولای شم ، هېڅ ، بس يوازې هېڅ !

رښتيا دامهال زما ژبه بنده شوېده زړه مې مړ شوی دی او روح مې هم نه پوهېږم چې څه پرې شوی دی. نورمې سترگې دکاغذ پرمخ کړې نه وینې او لاسونه مې هم دلیکلو توان نلري ، اوبښکې مې نورنه پرېږدي چې خپل لیک وغځوم. او ه ، زما خدایه نور دخپل زړه درزا اورم ، وینه مې بدن کې وچه شوېده ، لاسو او پښو مې کار پرېښی دی.

ستا دښایسته سترگو سره نوره خدای به امانی کوم ، اوبښکې توییوم ، او بیا هم هیله کوم چې ما وبخښه ، زه یوازې ستا څخه بخښنه غواړم ! هیله منه یم ، چې دگاندي مینه او ژوند کې دې خوشحاله واوسې ، دومره خوښ او خوشحاله چې خپل تېر ژوند دې هېر شي چې گوندي تا هم ((رویا)) په نامه دکومې نجلۍ سره مینه کوله .

په دې توگه له تا سره دتل لپاره خدای په امانی کوم او هیله لرم چې په خپلو کارونو کې بريالی واوسې ، هغه څوکه چې دژوند ترپایه پورې تانه هېروي او دتل لپاره تاسره مینه کوي ، ستارویا .))

درویدالیک له پرله پسې لوستلو څخه نږدې ول چې لیونی شم خو یوازې مې په اوبښکو بسنه کوله او لکه څنگه چې ډېر ناکاره وم له میلستون څخه بهر راوتم دساقی خانې پرلور چې دمیلستون سره نږدې وه روان شوم او بنه ډېر شراب مې وڅښل ، وروسته له هغې بې له دې چې کومه موخه ولرم او یا چپرته کارولرم په کوڅو سرشوم ، په یوې او بلې کوڅې کې گرځېدم .

زما دژوند بربادي له همدغه ځایه پیل شوه ، اوس نو زما ژوند رنگ نه درلود او نور نو دیو بنه او مناسب کارپسې نه گرځېدم ، هرډول کاربه چې په مخه راغی دخپلو شرابو داخیستلو لپاره به مې کاوه ، حتی موټرې به مې هم وینځلې ځکه چې پسې لاس ته راوړم .

کومې پیسې مې چې ددې لارې لاس ته راوړلې په هغې به مې هره شپه شراب څښل او ساقی خانو کې به ورپسې گرځېدم ما دځان سره تصمیم نیولی و چې ځان تباه او برباد کړم ، او زما دبربادۍ لپاره ترټولو بنه لاره همدا وه .

شپه او ورځ به مې دخپل غم دلیرې کیدلو به پار دومره شراب څښل چې حتی نور به گنگس او مست شوم او لږې شپې لپاره به دشرابو په زور هرڅه رانه هېر شول .

رښتيا هم که دغه کار او مستي نه وای نو پوهېږم چې څنگه به مې ددغې غمونو او رنځونو پر وړاندې مې مقاومت کړای وای او څنگه به ددغې غمونو څخه تښتېدلای وای او شاید که ساقی خانې نه وای نوزه به تراوسه دغمونو او رنځونو دلاسه خاورې شوی وم . یوازې دساقی خانو غېږې وې چې دڅو تېرېدونکو شپېو لپاره یې زما هرڅه هېرول ، ځینې شپې خو به مې دومره شراب وڅښل چې خپل واک به مې له لاسه ورکړ او دساقی خانې څخه به دراوتللو پرمهال ددیوالو نو سره ټکر کېدم او هماغسې مست او خوشحاله به مې ځان په رابښکودو ، رابښکودو یو کونج ته رساوه او هملته به ترسهاره ویده وم ، ددې لپاره چې په کراتو کراتو یې زندان او روغتون ته په همدغې جرم بوتل شوی وم نور نو دهر ځای پازه والوزه پېژندلم او چې چېرته به پروت وم نو چا به راسره کار نه درلود . زه اوس یو بشپړ شرابي شوی وم او یو داسې شرابي چې گومان مې کاوه که شراب ونه څښم نو مې به شم ، کله به چې شراب راونه رسېدل نو ډېر بد ځان درد او لړزې به پسې واخیستم ، پښې او لاسونو به مې کار پرېښود ، ژبه به مې وچه شوه ، او ستونې به مې داسې بند ، بند کېده چې ما ویل او س گواکې مې کېږم .

هره ورځ به مې تربلې ورځې زیات شراب څښل ، دومره به مې وڅښل چې دخلکو به راباندې زړه خوږېده او همداسې پرله پسې به یې راته نصیحت کاوه چې نور دا فضول او بې ځایه شراب څښل بس کړم .

هغوی به ویل که زه همداسې شراب څښلو ته ادامه ورکړم نو لیرې نه ده چې یوه ورځ دهمدې ساقی خانو په یوه کونج کې همداسې بې کسه او بې وسه مې شم ! او ما چې یوازې دمرگ غوښتنه درلوده نو خپل کارته مې ادامه ورکوله او هېڅ ډول وېره مې له مرگه څخه نه درلوده ، خو له بده مرغه چې دمرگ هم زه وېر شوی وم او په هېڅ ډول کړنو مې پوښتنې ته نه راتلو .

زه یو جوارگروم داسې جوارگر چې دخپل ژوند په (دو) کې مې هرڅه بایللي ول ، یوازې غرور مې پاتې و . هغه غرور چې دمینې له چینې څخه یې اوبه څښلې . او همدا مینه وه چې ماورته دخپل ژوند څخه هم ډېر ارزښت ورکړی و . عجیبه خو داوه په ساقی خانې کې به چې زه کله دچاسره مخ شوم نو هغوی به هم زما په څېر د ورته ناروغۍ څخه سر ټکاوه او ساعتونو ، ساعتونو به سره ناست وو ، چې په پای کې به مور ټولو یوځای ډېر خوږ و او ترڅو خاطر وروسته سره ژړل .

بنه مې ياد دي چې يوه شپه يو ځوان سره مخامخ شوم چې هغه هم په مينه کې ماته خوړلې وه او ماسره يې يو ځای شراب وڅښل، ددې له کبله چې ما ډېر ژړل او اوبنکې مې توييولې نو زما ژراته ټينگ نشو او خداى په امانې يې وکړه او ولاړ دهغه له تگ وروسته زما ژړا زوره وړه شوه، او دومره کوکاري مې وکړې چې په ساقي خانې کې ټولوناستو کسانو اورېدلې او په لوړ او از مې درويا نوم په وار وار تکرار اوه او پر ځمکه، ځمکه مې سرواڼه په دې وخت کې يوه بنځه چې تل يې شراب څښل او زما څوکۍ ته مخامخ ناسته وه او زما د ژړا څخه هم اريانه دريانه شوې وه مخ زما پر لور راواړ او او ويې ويل:

(ملگره، زما واوره، هېڅکله د بنځې پسې مه ژاړه)

هغې ته مې وويل (اخر ما خود هغې سره د زړه له کومې مينه کوله، نشم کولای چې هېره يې کړم، نشم کولای.)

په تېزۍ سره زما دخبرو په منځ کې راولوېده او ويې ويل: (يوه بنځه که هر څومره نښايسته حسينه، زړه رابنکوونکې او... اوسې هېڅکله ستا په يوې اوبنکې هم نه ارزي، زما واوره، د يوې بنځې له کبله هېڅکله اوبنکې مه توييوه او...)

خوايا ما کولای شول چې درويا پسې ونه ژاړم، او آيا ما کولای شول چې هغه هېره کړم! نه هېڅکله، ما نشو کولای چې رويا وپره کړم، نو همدا لامل و چې دخپل غم غلطولو لپاره به مې شراب څښل.

رښتيا شراب څه بنه شى و د دردمنو لپاره او يا هم زما لپاره و، ما په ځينې شپې د شرابو په څښلو کې دومره افراط وکړ چې نور به بې هوښه شوم، دومره شراب به مې وڅښل چې ځيگر به مې سوځيده او ځان به مې اورواخيست او دومره به بې ډبه شوم چې دخپل ځان واک به مې دلاسه ورکړ.

يوه شپه چې دعادت سره سم يوې ورې ساقي خانې ته ننوتم نو تصميم مې ونيو چې ترنوروشپوزيات شراب وڅښم. همداسې پرله پسې مې د شرابو غوښتنه کوله د ساقي خانې مالک څو ځلې شراب راولېږل خو ما همداسې پرله پسې پيکونه (گيلاسونه) په سراړول، اخر مې دومره افراط وکړ چې داشپه نور له پښو وغورځېدم او ځای په ځای لکه معيوب کښېناستم، او تر لږې شپې وروسته بې هوښه شوم چې وروسته بيا راته د ساقي خانې خاوند کيسه وکړه چې کله بې هوښه شوم نو حالات مې خراب شول هغه دواړو خطايي له امله ډاکټر راغونښتى و چې ما معاينه کړي.

ډاکټر له معاینې وروسته امرکړی و چې هرڅومره ژر کېږي ما روغتون ته بوزي د ساقي خانې خاوند هم چې لاس او پښې شوي و سمدستي پولیسو ته خبر ورکوي او ټول حالات ورته بیانوي، پولیس امبولانس راغواړي او ما روغتون ته رسوي.

نږدې شل ساعته به روغتون کې بې خوده (بې هوشه) پروت وم خو کله مې چې سترگې وغورولې ناڅاپه دروړیا سره مخ شوم چې زما سر ته ولاړه وه!!
اوه، زما خدایه، آیا اشتباهه خومې نه کوله، او آیا دا زما رویا وه، چې د ډاکټرانو سپینه چینه یې په ځان کړې وه او زما د مرستې لپاره راغلې وه؟

په هر حال په هر اکر کې چې وم ډېر خوشحاله وم، کوم حال چې ما پیدا کړی و ډېر ترې خوشحاله وم او که رښتیا ووايم نو ددې ټولو ستاینه هم نشم کولای، بیا هم هرڅه چې ول زما په زړه کې ول او ما ترې ډېر خوند اخیسته.

زړه مې غوښتل چې دروغتون له کټ څخه راټوپ کړم او رویا په غېږ کې واخلم او له هغې مننه وکړم چې یو ځل بیا هم زما پر لوري راغلې ده، زړه مې غوښتل چې چيغې ووهم او هغې ته ووايم چې اوس هم ورسره مینه کوم او ستاله کبله په دغې اکر کې رانښکېل شوی يم!

خو افسوس چې توان مې نه درلود او ددې شیمه مې هم نه درلوده چې کومه خبره په ژبه راوړم، یوه شېبه هم داسې اریان دریان پاتې وم، او له هغې څخه مې سترگې نه اړولې، هغه هم همدا سې غلې زما سر ته وولاړه وه، او ماته یې ځیر ځیر کتل، خو زما پر لور کتل یې سوچه پردې ول، داسې برېښېده چې گواکې زه او هغه سره هېڅ نه پېژنو.
لږ و خوځېدم او ځان مې ځای پر ځای کړ. هغه هم ټیټه شوه، لاسونه یې زما پرسینه کېښودل او په ارامۍ سره یې وویل:

((لطفا مه خورېږه.....))

آه، زما خدایه! دا دروړیا غږ نه و، خیر دا نورویانه وه؟

دا زما مینه او هیله نه وه؟ نه هغه دروغتون نرسه وه، خو عجیبه دا وه چې کټ مټ دروړیا په څېر وه، او داسې گومان کېده چې دوه جوړې خویندې دي او سي. ډېره شېبه مې همدا سې اریا دریان ورته کتل او هغه هم بې له دې چې څه ووايي غلې ولاړه وه، او په رډو رډو یې ماته کتل، په دې وخت کې یوه بله نرسه خونې ته راننوته او هغې ته یې وویل:

((شهلا جانې، نامزدې راغلی دی، غواړي تا وويني، گومان کوم څه کار درسره لري، زه ولاړه شه، ترڅو چې ته بېرته راستنېږي زه ددې ناروغ خیال ساتم او... له دې خبرو

وروسته هغې نرسې چې درويا سره کټ مټ ورته والی درلود. او نوم يې شهلا وه له خونې ووته.

دهغې له وتو وروسته چې زما حال هم لا څه بڼه شوی و دنوې راننوتې نرسې څخه مې دشهلا په اړه پوښتنې او گرو پېښې وکړې. نوموړې نرسې وويل: که رښتيا ووايم نو شهلا اوس، اوس دې روغتون ته راغلي ده او زه هم ورسره لا دومره صميمي نه يم او زه يې په هکله دومره معلومات هم نلرم.

دشهلا دنامزد په هکله مې ترې پوښتنه وکړه ويې ويل: په دې هکله هم دومره معلومات نلرم، څو کوم سړی چې شهلا وايي نامزد يې دی بڼه ويلون غږ ونکی دی، چې کله ناکله دشهلا سره هم تمرين کوي، ځکه شهلا بڼه اواز لري او دشهلا له قوله دغه سړی دوه مياشتې مخکې په يوه ميلمستيا کې دشهلا سره مخ شوی وروسته له هغې چې کله دې سړي دشهلا اواز اورېدلی نو هغې ته يې دتمرين وړانديز کړی چې ورسره تمرين وکړي، شهلا هم دغه وړانديز منلی او تمرين يې ورسره پيل کړی دی چې په همدې لړکې ددواړو دپېژندگلوی په بهير کې سره نامزد شوي دي، نو په دې اساس هره ورځ چې دشهلا ددندې وخت پای ته رسېږي دهغې نامزد راځي او دواړه سره يو ځای کورته ځي.

ددې لپاره چې نرسه پرما بدگومانه نشي او زما گرو پېښې پرې ناوړه اغېزه ونکړي نورې پوښتنې مې ترې ونکړې، زما معلومات دشهلا په اړه همدومره ول، خو په دې هم بڼه پوهېدم چې هغه کټ مټ زما دورکې شوې په څېره، که چېرې ددې او رويا پيداينست په يوه وخت کې او يو ځای کې شوی وای نو ما به هېڅ کله هم گومان نه وای کړی چې دادې شهلا اوسي، په دې اکر کې چې زه په همدې سوچونو کې ډوب وم ډاکټر را دننه شو او ماسره يې په خبرو پيل وکړ او زما دحال پوښتنه يې وکړه، ديوې وړې او سرسري کتنې وروسته چې دويم ځلي روغ شوی وم او هغه دچا خبره دمرگ له خولې بچ شوی وم راته مبارکي وويله په دې وخت کې شهلا بېرته راستنه شوه ډاکټر چې شهلا وليده نو دهغې بلې نرسې سره چې تردې دمه مې دهغې نوم هم زده نه و، ووتل اوزه او شهلا يې يوازې پريښودو. دهغوی له تگ وروسته ما غوښتل چې دشهلا سره دخبرو لړۍ پيل کړم، خو له بده مرغه چې دخبرو کولو توان هم راکې نه و.

هغې زما دملاستي ځای جوړ کړ او وروسته له دې چې پوښتنه يې راڅخه وکړه چې څه شي ته اړتيا لرم او که نه راسره خدای په امانې وکړه او لاړه، دتللو پرمهال يې ماته وويل که چېرې مې کوم شي ته اړتيا پيدا شوه نو دتالی (زنګ) بتن دې ووهم

دهغې له تگ څخه وروسته مې يوې نا څاپي کرکې ټول بدن محاصره کړ او لامل يې هم همدا چې ددې نجلۍ (شهلا) په ليدلو راته درويا خوږې او ترخې خاطرې را په يا دشوې

په هر حال په هغه بحراني شېبه کې له هغې څخه مې ډېرېد راغلي ول او نور په هېڅ وجه حاضر نه وم چې په دې ساعت کې هغه ووينم.

په همدې موخه کله چې ډاکټر مې خونې ته راغی او زما په کتنې يې پيل وکړ ما ورته دخپل ژوند ټوله کيسه وکړه او له هغه څخه مې وغوښتل چې نور شهلا زما د چوپړ لپاره را وانه ستوي او دهغې پرځای يوه بله نرسه زما د درملنې او خونې ارامتيا لپاره راو لېږي ، ډاکټر ومنله او دهغې پرځای يې راته يوه بله ډېره تېزه ، بد رنگه او کم اوسېلې (حوصلې) نرسه راو لېږله ، دغه نرسه نسبتاً غمجنه او غوسه ناکه برېښېده .

په هر حال هغه چې هرڅه وه ماته دشهلا څخه ډېره ښه و ، دې نرسې په ډېر زړه سواندې زما پالنه کوله . نه پوهېږم چې ډاکټر دې ته څه ويلې ول چې پرما دومره مهربانه وه او ځينې وخت خو به لاساعتونه زما د چپرکت ترڅنگ ناسته وه او ماسره به يې خبرې کولې او ما ډېر کوبنس کاوه چې ددغې غمجنو تنوب او خپگان لامل چې ددغې نرسې په څېرې کې له ورايه برېښېده پيدا کړم ترڅو چې يوه ورځ په خبرو کې دهغې له خبرو څخه پوه شوم چې هغه دخپل بدن دبدرنگ والي څخه رنځ وړي او دخپگان آر لامل يې هم همدا دی . داسې برېښېدل چې هغه ډېره مغروره ده او په هېڅ وجه راځي نه ده چې کوم سپرې دهغې د صورت دبدرنگوالي له کبله په هغه رحم وکړي او يا پرې زړه وسوزوي او مينه ورسره وکړي ، نو همدا لامل و چې دې موضوع يې غم لاسې زيا تاوه .

ددې نرسې دخپگان دلامل په پوهېدو ډېر خپه شوم او دځان سره مې وويل چې رښتيا هم طبيعت څه کارونه کوي ، يوه ښځه دومره ښايسته پيدا کړي چې دحسن ملکه شي او بله دومره بدرنگه شي چې حتی څوک ورته گوري نه ، او پخپله هم له ځانه وېره کوي او تښتي .

ددې ترڅنگ دې ټکي ته هم څېر شوم چې نوموړې نرسه نه غواړي په دې هکله ترې ډېرې پوښتنې او گروېږنې وشي . نو دخبرو لوري مې بل لورته واړاوه . بله ورځ هغې دخپل کار په پای کې ، کله يې چې غوښتل له خونې څخه ووځي مخ زما پر لور راواړاوه او ويې ويل : رښتيا ټاکل شوې چې سبا دناروغانو دروحي درملنې په موخه دروغتون په تالار کې يوه غونډه يا کنسرت دخوږ ژبو سندغاړو او هنرمندانو په گډون جوړ شي ، ستاسې هم

اوس دخداى (ج) په فضل حال لږ بڼه شوى او کواى شى چې په دې کنسرت کې گډون وکړئ ، هغې سره مې ژمنه وکړه چې هرو مرو به ورځم ، سبا زه سره دخو نورو ناروغانو چې لږ څه يې حال بڼه شوى و دروغتون ځانگړي شوي تالار ته چې کنسرت په کې ترسره کېده ورغلو ، دې کنسرت ته دهېواد ډېر تکړه او پېژندل شوي هنرمندان راغلي ول چې دناروغانو لخوا په خورا چکو چکو او چيغو بدرگه شول .

په دې وخت کې ناڅاپى وياند خبر را کړ مېرمن شهلا چې دروغتون يوه ډېره لايقه او ماهره نرسه ده او مېرې يې چې يو پېژندل شوى ويلون غږونكى دى غواړي په خپل خواږه او زړه رابښکونکي اواز ستاسې چوپړ په پار يو څو خوندورې سندرې ووايي .

شهلا دخلکو دهاها او بدرگو له منځه ددريځ مخې ته جگه شوه او ترڅنگ يې يو بل سړى هم روان و چې وروسته خلکو وويل دا يې نامزد دى ، دواړو په گډه په خپل زړه رابښکونکي اواز سندرې ويل پيل کړل .

دشهلا نازک او زړه رابښکونکي اواز دباور وړنه و ، مخکې تردې مې هم دشهلا داواز په اړه ډېرې ستاينې اوردېدلې وې خو هېڅ کله مې فکر نه کاوه چې دهغې اواز دې دومره زړه رابښکونکي ، جذاب او خوندور وي .

هغې په دومره شور او زوږ سندرې ويلې چې هرڅومره کلک او سخت زړه يې نرماوه کله يې چې لومړى سندرې پاى ته ورسېده نوخلکو دومره بدرگه کړه او دومره چکې چکې يې ورته ووهلې چې ترډېره يې دتالار فضا نيولې وه ، نو همدا د اورېدونکو غوښتنه وه چې هغې څو نورې سندرې هم وويلې ، بيا هم گډونوالو تينگار کاوه چې څو نورې سندرې هم ووايي خو شهلا بڅښنه وغوښته اوورته يې وويل چې تردې زيات وخت نلري ، او هيله يې وکړه چې ترې خپه نشي ، په داسې حال کې چې بيا هم خلکو په خټاکو بدرگه کوله ددريځ څخه رابښکته شوه .

کله چې کنسرت پاى ته ورسېد زه هم دخپلې خونې پرلور روان شوم په داسې حال کې چې دخپلې کړنې څخه چې دنرس شهلا په برخه کې مې کړې وې ډېر پښېمانه وم .

دشهلا اواز پرماژوره اغېزه کړې وه دهغې اواز يوه نغمه او يو ترنگ و چې دزړه له تله يې اوبه څښلې او دحنجرې له لارې يې زړونوته ژوند وربانښه . دهغې اواز دومره خوندور او زړه رابښکونکى و چې ما په رښتيني توگه ځان دهغې داواز مين باله .

ځينې وخت دا شونتيا هم شته چې ځينې لاملونه په انسان ژوره اغېزه وښندي او ورسته دهماغې لاملونو پر وړاندې دانسان اند بدلون ومومي ، دشهلا په اړه ما هم همداسې يو اکر درلود او اند مې دهغې په اړه په بشپړ توگه بدل شوی و .

حيران وم په دې چې هغې ددې دومره زړه رابښکونکي او از سره سره ولې دسندرو فن نه وټاکلی يا ولې سندر غاړې شوې نه وه ، شايد کوم لامل به يې درلود چې زه يې په اړه نه پوهېدم له هغې ورځې وروسته نور ما دشهلا څخه تېښته نه کوله ، بلکې ليوال وم چې دهغې سره خبرې وکړم خو کله به چې موقع لاس ته راغله او دواړه به سره مخامخ شونو هغه به زما له مخې تېښته او هڅه به يې کوله چې له ماسره مخامخه نشي .

سره ددې چې هغې ته مې څوځلې ځواب وراستولی و او دغلط پوهېدنې څخه مې په کراتو کراتو بخښنه غوښتې وه خو هغې بيا هم ددې ټولو خبرو سره سره ماسره سم چلند نه کاوه دې اکر تر ډېره ادامه درلوده ، ترڅو چې يوه ورځ ډاکټر زما دکتني لپاره راغی کله يې چې زما دوسيه او کتنه (معاینه) بشپړه کړه ويې ويل:

((خوشحال يم په دې تاسې ته خبر درکوم چې ستاسې صحت په بشپړه توگه ښه شوی دی او تاسې کواي شئ چې کورته ولاړ شئ !!))

ددې لپاره چې يوځل بيا په بشپړه توگه ښه شوی وم ډېر خوشحاله وم ، ځکه پوهېدم چې نورمې دناروغې مهال پای ته رسېدلی دی . غوښتل مې چې څنگه دروغتون څخه رخصت شوم ، ولاړ شم او دځان لپاره کارپيدا کړم او په دې توگه وکولای شم خپل ژوند بيا له سره جوړ کړم . په همدې موخه مې ډاکټر څخه هيله وکړه چې دهماغې ورځې پرمازيگر ماته رخصت راکړي . ډاکټر هم اړوندو څانگو باندې په دې اړه ماته امر راکړ . دهغې ورځې له غرمې وروسته مې خپلې جامې دروغتون له دفتره واخيستې او وروسته دخپلو گاونډيانو ناروغانو خونو ته دخدای په امانۍ په پار ورغلم او وروسته له هغې څخه دنرسانو خونې ته هم ولاړم ترڅو دشهلا او يو شمېر نورو نرسانو سره خدای پاماني وکړم له نېکمرغه شهلا هم په خونې کې وه او څنگه يې چې سترگې پرماولېږېدې ، بې له دې چې څه ووايي له خونې بهر ووته او زما دخبرې ځواب چې دخدای په امانۍ لپاره راغلی يم همداسې پاتې شو .

په داسې حال کې چې دشهلا ددې کار څخه سخت ناخوښه شوی وم نورو نرسانو ته ورغلم او دخدای په امانۍ ترڅنگ مې ځانگړې مننې هم له هرې يوې څخه وکړې او بخښنه مې

ترې وغوښته چې زما سره په دې دومره وخت کې په تکلیف شوې وي، وروسته له هغې همداسې ترو ((مستقيماً)) له روغتون څخه ووتم.

کله چې د ورونو (دروازو) له چوپړ کونکو سره په خدای په امانۍ بوخت وم، یوه نرسه په منډه، منډه راغله او یو ورلیک یې ماته راکړ او راته یې وویل چې شهلا راکړې دی. ما هغه په جیب کې واچاوه او د چاپراسیانو سره د خدای په امانۍ نه وروسته د روغتون څخه ووتم.

دروغتون څخه بهر آزادي هوا ماته یو ډول ځانکړې خوندراکړ چې زما روح یې تازه کړ، داسې مې انگېرله چې ژوند په خپل طبیعي اکر پرمخ ځي او هرڅوک په خپلو کارونو بوخت ول، دینځ څرخ هماغسې په خپل اکر گرځېده او دانسانانو برخلیک یې لټاوه، دهغو انسانانو چې ډېری یې د ژوند له خوږو او ترڅو سره بلد نه وو او هماغسې په احمقانه توګه یې خپلو هڅوته دوام ورکاوه، چې د تل لپاره ژوندي پاتې شي !!

زه هم دیو ډېر وخت بسترېدو، ستونزو، او کړاونو څخه وروسته د همدغې خلکو په منځ کې بېرته په عادي اکر راغلی وم، دهغو انسانانو په منځ کې چې سره یو ځای اوسېدل، خیانت یې کاوه یو د بل پښې یې وهلې، یو له بل سره یې ښه کول، یو له بل څخه یې غچ اخیسته او بالاخره دا چې خپلې موخې ته درسېدو په خاطر یانې یوازې د ژوندي پاتې کېدو په پاره بلکې د ژوند کولو په پار و و راغلی وم.

حتی داسې انسانان هم په دې ټولنه کې ژوند کوي چې یوازې دانسان نوم لري نور هېڅ ډول سپي توب او لوفري ترې پاتې نه ده.

زه هم دیو څه وخت وروسته بېرته همدې ټولنې او همدې انسانانو ته چې هم ښه او هم بد په کې اوسېدل راغلی وم. په داسې حال کې چې برخلیک لاهماغسې زما په ژوند لوبې او نخرې کولې.

اتم خپرکی

هغه شپه زه دویم ځلې هغه میلستون ته چې ترمخه مې په کې ځان ته خونه په کراه نیولې
وه ورغلم خو داخل یې هغه خونه بل چاته په کرایه ورکړې وه او ماته یې بله کوټه راکړه کله
چې کوټې ته لاړم نو یوه شبیه خو همداسې په کوټې کې یې موخې ګرځېدم راګرځېدم څه
شبیه وروسته دګوټې په یوه کونج کې کښېناستم او په ښه ژور سوچ کې ډوب شوم تېر
شوی ژوند راته په یاد شو یوه شبیه خومې یې واکه وژړل، داسې ګومان مې کاوه چې
ممکن په ژړا مې لږزړه سپک شي او څه غم مې کم شي.

خو له بده مرغه چې اوبنکو مې هم زړه ته تسکین رانکړ ، دغم مراندو مې لاهماغسې زړه سکونده ، او په آرام يې نه پرېښودم ، په همدې وخت کې ول چې ناڅاپي د ((شهلا)) ليک را په زړه شو ، هغه مې له جيب څخه رابهر کړ او ومې لوست ، هغې په دې ليک کې د ډېرسپما څخه کار اخېستی و او خلاصه يې ليکلې و چې داسې و : پروڼ زموږ نامزدي لغوه شوه ، که غواړې چې ما ووينې نو زما پته داده ... دوه درې ځلې مې کاغذ واپراوه را واپراوه خو نور څه په کې نه ښکارېدل ، دشهلا ددې کار څخه چې يو دم يې خپله گروهه بدله کړې وه ، ډېر خوشحاله شوم او په داسې حال کې چې حيران هم وم ليک مې ونغښت او دخپل پتلون په لاندیني جيب کې مې کېښود او دامې دځان سره وپتیبيله چې که چېرې وخت راسره پيدا شو او مناسبه موقع په لاس راغله نويو ځل به سرورښکاره کړم په هغه شپه کې مې بېلابېلو او ډول ډول فکرونو ذهن محاصره کړ ، کله خو به مې وويل چې همدا اوس دشهلا کورته ولاړ شم او ورته ووايم چې ما نور ددې اکره وژغوري ، ددې لپاره چې دا درويا سره کټ مټ ورته والی لري نو زما سره دې واده وکړي چې درويا ياد پرې تازه کړم او په دې پلمه به زړه ته مې هم تسکین وشي .

خو ډېر ژر پښېمانه شوم او ديو ډول نا اشنا کرکې احساس به مې وکړ او ددې لپاره چې هغې تردې کچې درويا سره ورته والی درلود نو ما به رنځ وړ ، سربيره پردې کله چې زه په روغتون کې بستر وم او ددې کړنې به را په زړه شوې نو نور به هم پسې غوسه شوم ، نو همدا لامل و چې په دې شپه مې دهغې کورته له ورتگ څخه ډډه وکړه او دا کار مې دگاندي مخپتیبينې لپاره پرېښوده ، وروسته تردې دسلگونو سوچونو سره په خپل ځای کې پریوتم او سکريټ مې ولگاوه ، خو لکه څنگه چې ټوله ورځ گرځېدلې وم او بې گچې مې دسترپا احساس کاوه نو سکريټ مې په نيمايي کې مړ کړ او يوه شپه وروسته په درانه خوب ویده شوم .

دهمدې شپې پر سبا دنورو ورځو په پرتله چې هره ورځ به روغتون کې راپاڅېدم ناوخته راوینس شوم ، دمخ او لاسو وينځلو او دغه راز دسهار چای څښلو وروسته له ميلمستونه رابهر شوم ، تصميم مې ونيو چې لږ ډنبار په پراخه ارتو ، اوبنايسته پارکونو او ځايونو کې وگرځم ، تر څو ددې څو روځو دناروغۍ دسترپا او خپگان چې ما په روغتون کې تېرکړې و جبران کړم اولږخپل پام هم غلط کړم ، دهمدې مخپتیبينې په پارلومړۍ ((نادري)) پارک ته ولاړم ، وروسته له هغې چې هغه ځای مې په بشپړه توگه وکوت داسلامبول پارک له ليارې لاله زار پارک ته ولاړم ، په دې ځای کې د موټوتگ راتگ ، دلاسي

پلورونکو شور او هاها ، دکورونو ، مغازو ، او په سلگونو نورو شيانو موجوديت چې په ټولنه کې يې يو خاص ډول نظام جوړ کړی و ډېر خوند راکړ ، ځکه زه ډېر وخت دروغتون په ارامه او زړه نيونکي چاپيريال کې رابنکېل شوی وم او اوس آزادي فضا ډېر خوند راکاوه .

ډېره شېبه دخلکو په منځ کې يوه خوا اوبله خوا وگرځېدم ، آخر مې تصميم ونيو چې دوخت تېرولو لپاره سينما ته ولاړ شم چې په همدې نږدېو کې وه ، سينماته ولاړم خو د فلم پيل کېدو ته لا وخت پاتې و نو ځکه د سينما اجاره دارانو هم ټکټونه نه خرڅول او په تمه ول ترڅو وخت يې راوړسېږي ما هم ددې لپاره چې نوبت مې نيولی وي ډېر ليرې ولاړ شوم او په سينما کې مې دلگول شويو انځورو نو په ليدلو پيل وکړ ، وروسته له هغې دميوې داوبو يوه دوکان ته ننوتم ، ترڅو د فلم پيل کېدو پورې همدلته کښېنم او اوبه به هم وڅښم ، خو دميوې اوبه مې لانه وې څښلې چې په ولي مې يو لاس کېښودل شو ، کله مې چې مخ شاته واړاوه نو حميد و چې ديوي ډېرې ښايسته نجلی سره څنگ په څنگ او لاس په لاس راته مخامخ ولاړ و ، يو بل ته مو سره غېږه ورکړه او مخونه مو سره مچې کړل ، وروسته له دې هغه ، هغه نجلی چې ورسه څنگ کې ولاړه وه او دخپلوانو له ډلې څخه يې وه ماته راوپېژندله دحميد له ليدلو څخه ډېر خوشحاله شوم که رښتيا ووايم نو دروغتون دفارغېدو څخه وروسته مې ښه حال نه درلود او بله دا چې دهغه ډېر پوروړی هم وم نو ځکه يې ليدو ته نه ورتلم ، نو په همدې موخه کومه ښايسته او نازکه نجلی چې دهغه سره ولاړه وه ما دهغې له کبله په خپله خوله مهرولگاوه او دخبرو وار مې هغه ته ورکړ ، ډېر ټينگار يې وکړ چې سره يو ځای واوسو ، دناکامه مې ومنله په يوه ټيکسي کې سپاره شو او هغه نجلی مو خپل کورته يې ورسوله او دخدای په امانی نه وروسته حميد بار بار خپگان څرگند کړ چې ولې مې ددې پوښتنه په دې دومره وخت کې نه ده کړې نو په همدې کې دحميد په نغوته دپهلوي واټ ته ولاړو ، بيا هم دحميد په غوښتنه يو رستوران ته ننوتلو او دډوډی فرمايش يې ورکړ ترڅو چې ډوډی رارسېده ما ټول هغه څه چې پرما تېر شوي ول حميد ته کيسه وکړه .

وروسته دډوډی له خوړولو يوه شېبه غلي او بې خبرو کښېناستو ، حميد په داسې حال کې چې سترگې زما په وجود کې څښې کړې وې بې له سريزې وويل :
(رښتيا بهمنه ، دبستر په وخت کې دې کله ورځپانې هم لوستلې ؟)
(نه ، ډېر کم)

يوه شېبه يې چوپتيا غوره كړه او وروسته له هغې په داسې حال كې چې د يوې كرغېړنې خبرې څرگندتيا يې كوله ، وويل : ((بهمنه غواړم يوه پوښتنه له تاو كړم ، آيا اوس هم د پخوا په څېر له رويا سره مينه كوي ؟)) البته كه څه هم هغې زه هير كړى يم ، خوزماتل په يادده او تل يې ستايم .

غواړې دا ډير وخت چې دې نه رويا ليدلې اونه يې له حاله خبريې په باره كې ځيني معلومات ترلاسه كړې اودرته يې ووايم ، كه غواړې چې درته يې ووايم نو تر هر څه دمخه به راسره ژمنه كوي چې ناكراره كېږې به نه ، اونه به هم كومه گډوډي را منځته كوي . فكرمې وكړ چې شايد دا احمد او رويا دواده په هكله راته څه ووايي په همدې موخه مې ورته وويل او ورسره مې ژمنه وكړه چې نه خپه كېږم .

بيا يې هم مكث وكړ داسې برېښېده چې گواكې ډارېږي خوزه يې چې په اكر پوه شوم او گومان مې كاوه دا احمد او رويا دواده په اړه راته څه وايي نو په كراتو ، كراتو مې ورسره ژمنه وكړه او تينگار مې وكړ چې هېڅكله نه خپه كېږم ځكه مې قسم هم وكړ په يو ډول ناباوري مې ژمنه ورسره وكړه ، څير څيريې راته وكتل ورسته له دې يې كوښښ كاوه چې خپل عادي اكروساتي يوه شېبه خويې حاشيه روپې وكړه دمرگ او ژوند په هكله يې خبرې وكړې او ويل يې چې موږ ټول بويه په مرگ گروهه ولرو ځكه يوه ورځ نه يوه ورځ ټول مرو ، زه پوه شوم چې دې حاشيه روپې كوي او غواړي چې ددې لارې بالاخره آره خبره چې درويا او احمد واده دې راته وكړي ، نو ځكه هم ما بيا هم تينگار وكړ او قسم مې ياد كړ چې زه هېڅ ډول ناكراري نه كوم ، نوهيله كوم چې خبره ډيره اوږده نكړي او خپله موخه راته ووايي دا ځل يې به تشويش وويل: څه وخت مخكې مې په كور كې ورځپاڼه لوسته چې ناڅاپه مې دا احمد او رويا په نامه ديو هلك او يوې نجلۍ په انځور سترگې ولگيدې خبره ، مې ورته دټوكې په ډول غوڅه كړه او ورته مې وويل : (او ورسره ليكل شوي ول چې دواړو واده كړى دى !).

(نه ليكلې يې وچې ، په ډيره ناكرارى يې بيا هم مكس وكړ !)

ومې ويل : (څه يې ليكلې ول ؟)

(ليكلې يې و هغوى دواړه په يوه ترافيكې پېښه كې مړه شوي دي !!)

ما يوسانه او په نه باورئ مې وويل :

(مړه شوي دي ؟ !)

(يانې رويا مړه شوې ده ؟)

(له بده مرغه هوکې هغه مړه شوه او په ډېر وياړ هم مړه شوه)
 ددې ناخاپي خبرله اورېدو څخه ډېر ناراحته شوم ، يو ډول اذيت اولړزې مې ټول بدن
 محاصره کړ ، غاښونه مې سره جنګېدل ، غوښتل مې چې په خپل ټول توان سره چيغې
 ووهم او وژاړم خو اوښکې مې هم وچې شوې وې .
 په ډېرې ستونزې مې خپلې شونډې خلاصې کړې اوله حميد څخه مې پوښتنه وکړه
 (آخر څنگه مړه شوه ؟)

وروسته له دې چې ځواب ته په تمه شم خپلو خبرو ته مې ادامه ورکړه او ورته مې وويل : نه
 ، هېڅ کله نه ، زه باور نشم کولای ، هغه وخت مې نولاسونه مخ ته ونيول او په چيغو چيغو
 مې وژړل او حميد ته مې په ژړا ژړا کې وويل : عجيبه بد بخته انسان يم ، عجيبه مسکين
 او بې وزلی انسان يم او ... !

حميد چې زما اکروليد نوزما په ډاډه گيرنې يې پيل وکړ او کونښن يې وکړ چې ما غلی
 کړي او يا مې پام بلې خواته راواړوي خونه کېده ، که هر څومره مې کونښن وکړ چې زړه
 تسکين کړم نه کرار کېده ، آخر حميد اړ شو اوراته يې وويل غلی شه بهمنه ، کونښن وکړه
 چې ځان کنټرول کړي او درستتورانت نظم وساتي .

ما هم ددې لپاره چې حميد سره مې ژمنه کړې وه او قسم مې هم ياد کړی و نو سره ددې
 دومره ډېرو ستونزو او غمونو مې کونښن وکړ چې ځان کنټرول کړم او ټول بوج په خپل
 زړه واخلم :

وروسته مې له حميد څخه و غوښتل چې ټول بهير راته په بشپړه توگه په تفصيل سره
 ووايي هغه هم چې په تاسف سره سرښوراوه ، پېښه يې راته داسې بيان کړه :
 څه وخت مخکې مې يوه ورځپاڼه لوسته چې ناڅاپه مې د پېښو په مخ کې د احمد اورويا
 انځورونه وليدل چې ورلاندې ليکل شوي ول : دوه ځوان نامزادان چې دخپل واده
 دکارونو د ترسره کولو لپاره ښارته روان ول په يوه ترافيکي پېښه کې د شپراز په ښار کې
 خپل ژوند له لاسه ورکړ .

په داسې حال کې چې په ورځپاڼو کې خبريالانو د شپراز او اصفهان دلارې خبرورکړی ؤ
 رويا دموتېر جلب ته ناسته وه چې په يوه نامعلوم لامل د شپراز او اصفهان دلارې په منځ کې
 موټر يوې کندي ته دلورې مورې څخه لويدي او وروسته يې اور اخیستی دی چې په دې
 اور کې دواړه سوځېدلي او مړه شوي دي .

خپرونکو د پېښې لامل د موټر د سرعت تېزوالی اود ډرېورې احتیاطي بنودلې ده ، د خپرونکو په اند پېښه د موټر تېزوالی اود رویا بې احتیاطي وه چې کندی ته خطا شوی دی اود واړه مړه شوي دي ، خودمرگ څخه یې درې ورځې وروسته یو لیک زما لاس ته راوړسېده ، ډېر تریخ اوزړه دردونکی لیک ؤ خو حقیقت تل بویه و منو ، یانې درویا پېښه د پولیسو او خپرونکو په اند یوه ترافیکی پېښه وه خو آره خبره داده چې دایو تصادف نه بلکې پلان شوی کار ؤ او په قصدي توگه شوی دی ؟

دغه لیک رویا د شپراز له تگ څخه مخکې زما په پته رالیږلی ؤ ، او کله چې مالیک پرانیست نو پوه شوم چې لیک ستالپاره لیکل شوی دی ، خو لکه څنگه چې له تا څخه خبرنه وم اونه دې راته پته معلومه وه نو لیک مې د ځان سره وساته په دې وخت کې حمید یولیک د خپل څنگ کې وړ بکس څخه راوکېښ او ماته یې راکړ په چټکۍ سره مې لیک پرانیست او په لوستلو مې پیل وکړ ، رویات په دې لیک کې د سلام اونېکوهیلو څخه وروسته داسې لیکلې ؤ : زما گرانه بهمنه ، ژوند ژر یا وروسته پای ته رسېږي اوموږ ټول به یوه ورځ مړه شو ، یو شمېر په ما شومتوب کې مړې ، یو شمېر په ځوانۍ کې اویو شمېر هم په زړه بنت او بوډاتوب کې ، خو هر مورو بویه مرگ ته تسلیم شو .

مرگ حتمې دی اوله انکار کولو څخه یې ځان تېروستل نه دي په کار ، موږ بویه په نړۍ کې هرڅیز ته د فنا کېدونکو په توگه وگورو ، حتی مینه هم په دې دومره شور ، زوږ اولرمون خورئ سره یوه ورځ پای ته رسېږي خو ځینې داسې خلک هم شته چې رښتیني مینه کوي خاطرې یې ژوندۍ پاتېږي ، اود خپلې مینې یادگار غواړي د تل لپاره ژوندی او تل پاتې وساتي نوزما هیله داده چې زموږ مینه هم داسې تل پاتې واوسي .

ما په خپل تېر لیک کې چې تاته لیکلې ؤ داسې لیکلې ول چې خپل ژوند ته په عادي توگه دوام ورکړه او دامې هم ویلې ول چې ما د احمد سره کوژدنه کړې ده ، نو اوس ټاکل شوې چې موږ په دې نړد یو کې تهران ته ولاړ شو او هلته دخپلو خو خپلوانو او ملگرو سره ووینو او وروسته له هغې دخپل واده په پار یو بنارته ولاړ شو اوبنه په درز کې واده وکړو .

حتی په دې کچه چې د واده د سپین کمیس سره چې د اسمان د پرنبتو جامه ده سره سره هم دخپل مېړه سره یو ځای واوسم چې دا کار ما زوروي اورنځ ترې وړم .

شاید تاته ترننه پوې داپونبته راولاړه شوې وي چې د احمد سره زما اړیکې دومره ټینګې شوي دي چې زه دې وپرکړی يم ، خو ډاډه اوسه ، هېڅکله به پرې نږدم چې احمد خپلې موخې ته ورسېږي ، ما تصمیم نیولی دی چې یا تا سره ژوند وکړم او یا مړه شم ، خو

اوس چې په دې ونه توانېدم چې ستا سره ژوند وکړم نو مرگ مې غوره وباله ، نه پوهېږم چې څنگه ددغې ستونزمن او کرغېړن ژوند څخه ځان خلاص کړم خو په هر حال دا کار کوم.

ډاډه اوسه داليک به هغه وخت تاته درولېږم چې زما مرگ ته نور ډېر کم وخت پاتې وي او هغه وخت به يې ته ترلاسه کړې چې زه نوره په دې نړۍ کې نه اوسم ، خو لکه څنگه چې مې په مخکينې ليک کې درته ليکلي ول ، حتی راضي نه يم چې زما لپاره يوه اوبسکه هم تويه کړې او تاته زموږ په پاڅې مينې قسم درکوم چې هرکله دې کومې نجلۍ ته زړه ليوالتيا ونبوده هغې سره زما په خاطر دمينې تار وځغلوه اوزموږ دگډ ژوند مړې خاطرې پرې راژوندۍ کړه او په دې هم ډاډه اوسه که چېرې تا دا کار وکړ نو زما روح به ارام اوسي .

بهمنه ، پوهېږم چې ته زما د رضایت لپاره دا کار کوي او هر مړي يې کوي ، خو هيله کوم چې داسې کوم تصميم ونه نيسي چې زما روح په عذاب کړي .

زه غواړم چې ته خپل ژوند ته ادامه ورکړې او ټولوته دا زبات کړې چې سره ددې چې لومړی ما اوبيا زمانې دې وزرې درماتې کړي دي خو ته دا توان لرې چې خپل ژوند ته په سمه او عادي توگه ادامه ورکړې او دپخوا په څېر يې پرمخ بوزې .

رښتيا هم به ټولنه کې ډېری داسې پېښې پېښېږي چې انسان دخپل قانوني حق څخه محروم کوي چې دابې عدالتې دژوند په هره برخه کې ليدل کيږي .

او آر لامل يې هم دادی چې ډېر بې باکه او چروس خلک دمقام ، څوکۍ ، پيسو ، او ترلاسه کولو په موخه دا کار کوي .

خو زما گرانه بهمنه ، ډاډه اوسه چې دخداي ج عدالت تل په دې نورو قوانينو او عدالتونو حاکم وي ، او هغه کسان چې دخپلو کتو لپاره دنورو گټې او ژوند ته زيان رسوي په دې دې پوه شې چې يوه ورځ يې آخر مرگ سرته راځي ، او هغه وخت مجبور دی چې ژوند سره ياپه خوښه اوياپه بې خوښۍ مخه ښه وکړي ، خو په يقينې توگه په دې نړۍ کې دنسو اوبدو کارونو نوم تل ژوندی پاتېږي ، زما کورنۍ هم اړه ده چې زما ترمرگ وروسته په دې ننگ او غيرت سره چې زما په برخه کې يې کړې دي نوم ژوندی پاتې شي .

په واقعيت کې دا همغوی (کورنۍ) ول چې زما ژوند يې را خراب کړ او زه يې دخپلو غوښتنو قرباني کړم ، خو همدا مرگ وچې زه يې له دوی څخه وژغورلم او هېڅ کله ددوی غوښتنوته تسليم نشوم او اوس دادی نږدې دی چې په ډېرې سرلوړې وړ ودانگم اودتل لپاره ځان ددې لانجمنې نړۍ څخه فنا کړم .

زیات له دې درته نور مزاحمت نه کوم اودیوه بڼه ژوند هیله درته کوم اوداهم باید ووايم چې نه پوهېږم په کوم ساعت او په څه ډول خپله طرحه پلې کوم.خوپه هر حال دالیک به زما ترمرگ وروسته تاته درورسېږي !

دا مه هیروه چې ما په تا باندې په خپل مخکیني لیک کې ژمنه کړې وه او قسم مې درباندي کړی ؤ چې ته به زما خبره منې اوزما ترمرگه وروسته به خورا وړوکی غبرگون هم نه ښکاره کوي ، داځکه چې که سبا خدای مه کړه ته کوم عادي کار هم وکړې خلک به زمورپه مینې باندي ملنډې ووهي اوډرامې به پسې جوړوي او ډارېږم لا په دې چې خلک به وايي ما دخپلي بد نامی تاب نه درلود نوځکه مې ځان وژلی دی ، نوجوته ده چې ته دخلکو دا توهين زما په برخه کې نشې زغملای ، زه مطمینه يم .

بڼه گرانه له تاسره خدای ج په امانې کوم ، اوستا څخه هیله کوم چې دتولني دخلکو په اند زه نامزد لرم نوددې لیک ترلوستلو وروسته دالیک وسوزوه .

هغه څوک چې تل تا نه هیروي (رویا)

دلیک ترلوستلو وروسته مې بدن ټول کلک خوږېده اودکرکې اور مې په وجود کې مړ شو ، اوس راته هرڅه څرگند شوي وو .

رویا زمورډپاکې مینې ددرناوي په پار دموتړچلولو په وخت کې په قصدي توگه موتړکندي ته ورمخامخ کړی دی اودخپل ځان په مرگ یی دخپلې مینې ټینگښت اویاښت څرگند کړی دی .

هغې دهغه قسم په اړه چې زمور دمینې په هکله یی راسره کړی ؤ اودخپلې دوستې په هکله چې تردې دمه ما غلطه انگیرله ، ځان قرباني کړی ؤ .

هغې لکه څنگه چې یې په خپل لیک کې لیکلې ول ددې دردونکي اوزړه زورونکي ژوند څخه دابدیت پرلوروردانگلې ول ، خوزه لاتراوسه دهغې په خوښه او هیله ژوندی گرځېدم او په دې کارمحکوم شوی وم یا داسې گومان مې کاوه چې گواکې دهغې اواز مې په ټول بدن اورېده چې چیغې یی وهلې : (زما ښایسته گله ، که سل کاله وروسته مې هم قبر راوسپړې اوزړه مې شته وي ، نووبه گورې چې پرې لیکلې یې دي : یوازي له تاسره مینه کوم)

رښتیا انسان دژوند دپېښو پروړاندې څومره کمزوری دی اورښتینې مینې په هکله هم . انسان هرکله دخپلې رښتیني مینې لمبې په یو ډول نه یو ډول بلوي خود زمانې تارا کونه اوتېره بادونه یی په ډېر نارامه توگه مړه کوي .

رويا هم دميني يوه لمبه وه چې دمرگ په رارسيدوسره يي دتل لپاره مړه شوه اوزه اوس يوازي دژوند ترخواوتيارو ته پاتې شوم اوترهغې به په همدې تياروكې اوسم خوزه هم تياره شم اووجودمې ددې نړۍ څخه پناه شي.

قسم يادوم چې دژوندپه دې تياروشپبوکې مې دمرگ غوښتنه کوله ،غوښتل مې چې مړشم اودژوند ترپايه پورې نور همداسې ستونزې ونه وينم ،خو کله مې چې درويادليک کړنې راپه زړه شوې نو ځان ته به مې ډاډ ورکاوه اوکوښښ مې کاوه چې اوس لپاره دمرگ غوندله (جمله) له خولې څخه وغورځوم اوهيره يي کړم ترخوپه دې توگه وکولای شم دروياغوښتنې اوهيلې ته مې درناوې کړې واوسي.

نه پوهېږم چې روي او لې زما داسې اکرپه هکله اند ونکړاوولې يي زه دخپل مرگ وروسته داسې پريښودم اوپه دې توگه يي وغوښتل چې زه دژوند ترپايه همداسې غمونه وزغم ،په داسې يوه دردېدونکي شېبه کې مې څه کولای شول چې وکړم ما دخپل ژوند يو ډېر ارزښتمن څيز اوکس له لاسه ورکړی ؤ ،ولې بايد زه ژوندی پاتې شوی وای ؟

ځواب مې خپلو پوښتنو ته نه پيدا کاوه ،يوازي داچې لکه څنگه چې هغې ويلې ول چې ژوندی پاتې شم اوغمونه وزغم څويوه ورځ زه هم دهغې په څېر ددې فانې نړۍ څخه دتل لپاره کډه وکړم.

کله چې مې دا اند وکړنوناڅاپه مې په کت کت او چيغوچيغو په ژر اپيل وکړ ،داسې چې هرڅوک زمور مېز سره نږدې ناست ووزمور مېز ته ځير شول ،حميد چې زما دا حال وليد نو زما لاس يي ونيو اودپيسو دورکولو وروسته يې درستورانته څخه بهر راويستم.

هېڅ څيز د پخوا سره توپير نه درلود يوازي ماتوپير کړی ؤ ځکه زه اوس ذليل او مسكين شوی وم اوديو ساعت مخکې خوښۍ اوسوکالۍ نښه راکۍ اوس نه برېښيده ،زړه مې سخت رانکېل شوی ؤ اوسترگومې هم تورکاوه ،شايد که حميد له ما سره نه وای څو ځايونوکې مې چې واک له لاسه ورکړنو وليدلی به وای .مرال مې ديو ساعت مخکې سره ځمکې او اسمان توپير درلودهيله مې کوله چې ای کاش هغه شپه چې دساقې خانې په يو کونج کې بې سده شوی وم اوډاکټرانوروغتون ته بولی وم اوبسترکړی يې وم چې دا کاريې نه وای کړی او هلته ترسهاره مړ وای څومره به ښه ؤ ،خو افسوس چې دا کار ونه شو.

درويا له مرگ نه وروسته به ژوند ماته څه خوند راکړی وای يا څه ارزښت به يي راته درلودای ،دهغې مرگ اوداسې په نره مرگ يو ځل بيا زما په زړه کې حماسي مينه

راژوندي او په ولولو كره او داسې مې وپتيله چې په دې زمانې كې هم داسې خلك شته چې د رنښتینولۍ او مینې لپاره ځان قربانې كوي.

درويا مرگ زما زړه او جرات دواړه ووژل ، اودا احساس چې زه به وروسته هم ژوندي پاتېېم ډېر دردولم او كړولم ، اودتل لپاره به مې ژړل ، خوحمید به راته ډاډ راکاوه ، نه پوهېېم چې په دې ورځ به په دې لار څرنگه دحمید سره تللی وم خو څیروم چې حمید په بشپړه توگه په پوره هونبیاړۍ زما كړووروته ځیردی .

حمید په دې شپه پرېنښودم چې میلمستون ته ولاړشم او خپل كورته یی بوتلم ، شپه مې دحمید په كور كې په ډېر تكلیف او ستونزی سره سبا كړه .

ټوله شپه وینس وم او خپلې تېرې خوږې خاطرې مې راپه یادولې ، اودهغوی په را یادولو به دمره ناكاره شوم چې نږدې ول لیونی شم .

دسهار په وخت كې چې حمید وكتل ډېر په ستونزه كې رانښكېل يم نودوه ډوله گولۍ یی راکړې ، كه څه هم مانه خوږې خو په زوره یی رابانې و خوږې او شېبه وروسته په بنایسته خواږه خوب ویده شوم ، خودې خوب له نورو خوبونو سره ډېر توپیر درلود ، یانې كه خوږهم و یو ډول غم او رنځ په كې پوښل شوی ؤ .

نهم خپرکی

مهال بي له ځنډه پرمخ تللو، زما ناكراره روحيې بدلون نه وموندلې، حتی دورځوپه تېریدوهم ونشو کړای چې زما څخه درويا مرگ وپرکړي، هره ورځ به مې دهغې او قهرمانۍ په هکله يې فکرونه کول او دهغې نېکې خاطرې به مې رايادولې او دا چې له هغې څخه راوړوسته دهغې په غوښتنه او دالله په رضا ژوندی پاتې وم ډېر رنځېدم، خوافسوس چې غير دسوځيد واوزغم څخه مې بله چاره نه درلوده، سر بېره د روياپه مرگ بي کاري اووزگار تيا هم رنځولم، او نورمې ددې مخ نه درلود چې له چا څخه پور واخلم.

ددې لپاره چې هم بوخت اوسم اوهم مې يو څه پيسې لاس ته راوستې وي په چټکۍ مې دکارلټون پسې پيل وکړ او دامې وپتیبيله چې دهر ډول ابرومند او اعزتمند کار وړاندیزکه راته وشې نوهر و مروه بي کوم چې په دې توگه وکولای شم هم دنده پيدا کړم اوهم خپله گانده جوړه کړم.

نو لکه څنگه چې ددولتي اوشخصي کارونو څخه نا هیلې شوم د ډريورئ اسنادو (لیسنس) په فکر کې شوم او دهمدغې اسنادوپرېنست ډريورۍ په لټه کې شوم که گوندې کوم ځای کې ډريوري پيدا کړم خوبيا هم له بده مرغه چې حتی په کوم ځای کې چا دډريور په توگه هم له ځان سره ونه نيولم، هرځای ته به چې ولاړم نويوازي همدا ځواب به مې اورېده، زمور داسخدامي کارلېنتليک (لست) بشرې دی اونويو کسانوته اړتيا نلرو.

کله چې دټولو ځايونو څخه نا هیلې شوم نو ديو کړيا بۍ مدير په وسيله مې خپل تعليمي اسناد سره د ډريورۍ اسنادو دکړيا بۍ وزارت ته واستول.

د وزارت په غولي کې ډېری خلک ولاړوو، زه هم په نوبت د دوی سره یوځای ودرېدم ډېر وخت همدلته ضایع شو ترڅو چې راته وار راورسېد، کله مې چې غوښتل خونې ته دننه ننوږم، چوپړکوونکې (ملازم) له مټه ونيولم اوراته یې وویل: بناغلیه، بڅښنه غواړم لاتراوسه ستاسې وارنه دی رارسېدلې!

وروسته یې یوځوان ته چې د ودانۍ ترڅنګ د پاتخو (زینو) سره جوخت ولاړ و غوږته وکړه، ما داځوان تردې دمه په نمبر کې نه و لیدلی و یې ویل (وارد دغه بناغلي دی نه ستاسې!)

د چوپړکوونکې دې خبرې سخت په غوسه کړم او په نارو او سوړو مې پیل وکړ او په زغرده مې ددې ملازم نه سروټکاوه، زما به چیغواو غالمغال د وزارت یو مامور خبر شو او دخپلې خونې څخه رابهر شو، کله چې ما ته رانږدې شو نو چپ چپ یې راته ولیدل او بیایې وویل: ولې دې چیغې جوړې کړې بناغلیه؟ چوپړکوونکې وروړاندې شو په داسې حال کې چې حق په جانبه څېره یې غوره کړې وه ورته یې وویل چې د دې بناغلي وار لانه و رارسیدلې او غوښتل یې چې په زوره دننه شي او اصلاً وارد هغه بل و خودا چې ما پرېښود نو نوموړي په چیغواو کوکارو پیل وکړ.

د چوپړکوونکې له دې درواغو څخه سخت په غوسه شوم او د ډېرې غوسې نه نږدې و چې لیونی شم، په داسې حال کې چې د غوسې نه ټول لږ زېدم د ولاړو کسانو څخه مې مرسته و غوښته او هیله مې ترې وکړه چې دوزرات مامور ته حقیقت ووايي خو رښتیا او درواغ سره روښانه شي او د ملازم دابې ځایه ادعا جوته شي.

خوله بده مرغه د ولاړو کسانو څخه هېڅ چا گواهي ورنکړه چې حقیقت څه شی دی، ځکه دوی ډار بدل که چېرې گواهي ورکړي نو داسې نشي چې نوموړي مامور یې کار ور خراب کړي او بیایې ورته ونکړي.

کله چې پوه شوم چې دا ټول ډاره څه نه وایې نو په نا کراری او غوسه مې ټول حال ورته ووايه او ورته مې وویل چې دا ډارنان دخپل ډار له کبله دا کار نکوي او ددې په څنګ کې مې داهم ورزیاته کړه چې دا چوپړکوونکې دخلکو څخه بدې اخلې او خلک بې نمرې تاسې ته در لیرې اوزما څخه یې هم رشوت و غوښته خودا چې ما بدې ورنکړه نو داسې جاراو جنجال یې جوړ کړ چې تاسې ته دا زبات کړي چې زه گواکې ددې ځای ارامه فضا خرابوم.

زما خبرې په نوموړي ماموربرعکس غبرگون وکړ او ناڅاپه يې له گربوان څخه ونيولم اوليرې يې غوڅارکړم ، او هغه وخت يې امر وکړ چې سمدستي غونډه جوړه کړي او زما پروړاندې څه وليکي ، غونډه جوړه شوه او زما پروړاندې يې داسې وليکل چې ماد رسمي اتو پرمهال دنوموړي وزارت ديوه پاک اوصادق چوپړکوونکي شخصيت اودندې ته توهين کړی او هغه مې گواښلې دی . اوددې ترڅنگ مې دوزارت خانې نظم اوارامتيا ته هم زيان رسولی دی ، ما چې کله دا خبره واوريده نور مې بله خبره ونکړه او درېدل راته بې ځايه ښکاره شو او دخپل راتگ څخه دې وزارت ته ډېر پښېمانه شوم .

هغوی دجوړې شوې غونډې پرېښتې زه دپوليسوما موريت ته وسپارلم او د پوليسو سرماموربې له دې چې زما خبرې ته غوږ کېږدې ، زما دوسيه يې وليکله او د اجراتو لپاره يې قضايي مقاماتوته ولېږلم .

په څېړنتون (تحقيق خانه) کې مې ټول بهير هوبه هو او ټکې په ټکې څېړونکي ته ووايه ، هغه هم ځيرو او پوه شو چې زه رښتيا وايم ، زما پروړاندې يې چل سازي کړې او هسې خوشې په خوشې يې راته دوسيه جوړه کړې ده ، نوزما پر حال يې ډېر افسوس وکړ او زړه يې راباندې وسوځېد ، نوامريې وکړ چې ما ژر تر ژره خوشې کړي .

کله چې دڅېړنتون څخه بهر راووتم نو بيا هم بې کاره اولالهاند وم يوه شپه خوپه واټونو او پارکونو کې وگرزیدم او وروسته له هغې ميلمستون ته ولاړم ، کوټه مې دځان پسې کلپ کړه او په ژور اند ډوب شوم ، غوښتل مې چې په هر ډول کيږي ځانته کار پيدا کړم .

په همدې فکر کې ډوب وم چې ناڅاپه مې خپل هغه ملگري راپه زړه شو چې گاراج يې درلوده ، مخکې ما دخپل پلار موټر په همدې گاراج کې دراوه اود گاراج څښتن تر حده زيات ماته درناوی درلود ، په کراتو کراتو يې له ما څخه غوښتي ول چې که چېرې کوم کار يا ستونزه راته پيدا شوه نو هغې ته ووايم ، سمدستي دميلمستون څخه راووتم او راساً دکاراج پر لوري ولاړم له نېکه مرغه هغه مې په خپل کاري دفتر کې پيدا کړ دکاراج خاوند زما پر پريشانه او گډوډ اکر ډېر تعجب وکړ .

بې له مقدمې مې ورته ټول هغه څه چې پر ما تېر شوي ول وويل اوله هغه څخه مې وغوښتل چې دشونتيا په صورت کې که کوم کار راته پيدا کولای شي پيدا يې کړي ويې وپوښتل :

«آيا کولای شي چې په ټکسې باندي کار وکړي ؟»

په خوشالی می ورته وویل:

«هوکی، بلی!»

ویې ویل:

«ډېره بڼه ده سبا سهار دوخته راشه او ټکسي دگاراچ څخه بوزه» اوددې ترڅنگ یې څه پیسې هم دپورپه ډول راکړې چې خپل سراو صورت منظم کړم په ډېره خوشالی می دگاراچ خاوند څخه چې کوم کار یې ماته پیدا کړی ؤ، مننه وکړه اورسره می دخدای په امانی هم وکړه او بېرته میلمستون ته راغلم داچې دومره مودې بې کارۍ وروسته می کار پیدا کړی ؤ ډېر خوشاله وم، په دې توگه ما اوس کولای شول چې سر د سبا څخه کار وکړم اودخپل ژوند رکود ی اکرپای ته ورسوم.

بله ورځ می خپل سراو صورت منظم کړ اولږدوخته له خوبه راوینس شوم اوراساً دگاراچ پرلویولم، دگاراچ خاوند یو وړوکی ټکسي زما په واک کې راکړ اوزه هم بې له ځنډه دموتیر په چوپړ بوخت شوم.

سره ددې چې په لومړیو کې می دنبارځینې سیمې نه وې لیدلې اویا نه وم بلد خو وروسته، وروسته چې وگرځېدم بلد شوم او په داسې شرایطو کې می چې کوم کار پیدا کړی ؤ ترې خوښ اوراضی وم.

لسم خپرکی

شپر میاشتی په همدې ډول تېرې شوې ترخویوه شپه مې غوښتل چې چلو کباب وخورم د چلا وکباب هوټل سره نږدې یوه د تورتکري ولاښخه ولاړه وه اولاس یې راکړه څه هم مانه غوښتل چې سورلی بوزم اوډوډی، خوړلوته روان وم خوبیا مې هم ناڅاپې بریک ونيو، که څه هم نه پوهیدم چې ولې مې په بریک پښه کېښوده، خوبیا مې هم بریک ونيو، د تورتکري څښتنه بې له دې چې څه ووايي مو ترته راوخته او دیوه واټ پته یې راکړه، لا به سل متره نه وم تللې چې د تورتکري څښتنې خپل تکرې له سره لرې کړا وپه خپل دستکول کې یې کېښود او هغه وخت یې په کرار او اززه مخاطب کړم اوراته یې وویل:

«سلام بهمن خانه!»

په تعجب مې سروگرځاوه که کسم شهلا ناسته ده او په خدا ماته گوري، دشهلا له لیدلو ډېر خوشاله شوم هغې هیله وکړه چې ټکسې ودروم، همدا کار مې وکړ هغه دشا سیت څخه راکښته شوه او مخکې سیت ته راغله او ما سره څنگ کې کېښناسته، زمورلومرنی خبرې دشهلا گیلې اودنگلې وې چې له ما څخه یې کولې، په همدې گیلو، گیلو کې هدف ته ورسیدو، شهلا را څخه هیله وکړه او که رښتیا ووايم نو بلنه یې راکړه چې دمانام ډوډی سره یو ځای وخورو، ورسره مې ومنله او کورته یې ولاړم، شهلا دمیلنو خونې ته بوتلم او خپله دمړی تیارېدو لپاره پخلنځي ته ولاړه داخونه په خورا سلیقې سره سینگار شوې وه.

دمېز په سر یو ډېر ښایسته دسرو، شنو، ژېړو... مصنوی گلانو گلدانونه ایښودل شوې وو، ددې ترڅنگ ډېر ښایسته او خوندورې تابلوگانې هم په خونه کې راڅرېدلې وې چې

خونې ته يې ځانکړې بنکلا ورکوله اودغه راز د رنگارنگو خراغو نو رنځگانو هم يو ډول سينگار او بنکلا کوټې ته ورکړی وه.

شهلا د ما بنام ډوډۍ تياره کړه او په يوه گرم چاپېريال کې موسره يوځای وخوره، وروسته هغه جگه شوه اودگلدان پرلوري ولاړه اودگلدان څخه يې يوسورگل را وشکاوه اوماته يې راکړ او ويې ويل:

بهمنه زه داسورگل تاته درکوم پوهېږې چې سورگل څه

هغه وخت مې ددې خبره په نيمايي کې غوڅه کړه او هغه مې په خپله غېږ کې را بنکېل کړه ، احساس مې وکړ چې هغې د سره گل په راکولو سره دخپلې مينې څرگندتيا وکړه نو څنگه چې په دې وخت کې بې کوره اوبې اوره وم نو ددې مينې څخه مې په خلاصه غېږه هر کلې وکړ ، داځکه چې په گانده کې دگيلو او دننگلو موقع پاتې نشي .

درويا دژوند ټوله کيسه مې ورته وکړه او ورته مې وويل که زما تېرې شوې سهوې يې بخښلې وي نو هيله کوم چې راسره واده وکړي .

ويي منله او څو ورځې وروسته چې حميد هم راغلي و اودشهلا يوشمېر خپلوان هم شته ول واده موسره وکړ ، په دې توگه زمونږنوي ژوند پيل شو اوزمورډزوی په پيدا کېدو مو خوشالي لاسې زياته شوه ، نولکه څنگه چې مې په ژوند کې ډېرې ماتې ، ناکامۍ او مايوسۍ انگيرلې وې نو نه مې غوښتل چې زما زوی او مېرمن دې هم وزغمي او يا دې پرې داسې يو اکر راشي که څه هم دشهلا پلار خورا بډايه اودشتو خاوند ؤ او په واروار راته شهلا ويلې و چې (کازرون) ته ولاړ شو هلته ددې پلار سره يوځای و اوسېږو خو مانه منله اوداخپل حقير اونا څيزه ژوند راته ددې دپلار په ارام اوسو کاله ژوند په کراتو کراتو خورا بڼه بنکار بڼه .

کومې خوارې او کړاونه چې ما دخپل ژوند دنبه والې په پار پيل کړې ټولو ځای ونيو او په لږ وخت کې مو ژوند خورا ډير بدلون وموند او ما په ډيرې خوشالي او سوکالي سره دخپلې مېرمنې اوزوی په څنگ نېکمرغۍ ورځې تېرولې ، دې لړۍ همداسې غځونې کولې اومور دخپل ژوند څخه لذت وړ ، ترڅو يوه ورځ دکازرون څخه دشهلا دپلار فکس راغی چې په ډېر بډاو کرغيږن اکر کې را بنکېل ؤ ، او غواړي چې شهلا وويني ، ددې تلگراف (فکس) په رارسېدو سره مور شپې د شپې دکازرون په لور روان شو خو لږ وخت ورسېدو ، ځکه دشهلا پلار زمونږله ورته څخه درې ساعته وړاندې مړ شوی و ، سبا دهغه جنازې ته دکازرون ډير خلک راغلي ول چې په دې ډله کې ددې دپلار ملگري اوڅه

خپلوان او گاونډي هم وو موربويه اونې وروسته دټولو مراسمو له ختمېدو سره سم بېرته تهران ته راستانه شوو.

ددې بډايه سړي له مرگ څخه وروسته دده مال شهلا او خورته يې په ميراث پاتې شو، او همدا مال او دولت لامل شو چې شهلا په ناڅاپي ډول بدلون وکړي هغې په دې پلمه چې نه غواړم خپل پخوانی کار پرېږدم او هغه کور چې دايې غواړي لاړ شو، راسره بد چلند شروع کړ او دخپل زړه کارونه يې کول، دپلار ميراث دومره بې خوده او مغروره کړه چې هېڅکله يې نه په چا اونه په کوم څيز پاملرنه کوله، او يايې ددې خيال ساتلې وای حتی اوس يې زما خبروته هم ارزښت نه ورکاوه هغه اوس هره شپه دجواری او شپو غونډوته تلله، هغې به په دې غونډو کې نڅا کوله سندرې به يې ويلې، شراب به يې څښل او هرډول کړنې به يې کولې په پايله کې به په ټيټ سرچې ټولې پيسې به يې بايللې وې اونشه به وه کورته راتله. هغې ددې ټکې څخه چې دنارينه او بنځينه جوارگرو دمحفل شمعو يا رڼاوو خوند اخيسته او ديوډول سرلوړی احساس به يې کاوه او ددغې ډلې له خبروڅخه چې ډير ښايسته او زړه دردونکی او از لري خوند اخيسته اولږه پاملرنه يې هم نه پرما اونه زما پرزوی کوله، په دې ډول زه ساده او مسکين لاهم په دې تمه وم چې يوه ورځ به شهلا ددې ليونتوب څخه لاس واخلي او بېرته په خپل لومړني ساده او عادي ژوند ته مخه وکړي خونه هېڅکله نه داټول زما ساده گې اونېک نيت و.

زه يوازې دخپل زوی دبرخليک او خوشالي ته اندېښمندم وم او دا خوشالي يوازې درويا په لاس کې وه يانې اوس دخداي (ج) څخه وروسته يوازنی کسه رويا وه چې کولای يې شول په خپلې رويا او نېکواخلاقو هغه ښه وروزي.

ماډپرکونښن وکړ چې شهلا ددې کارونو څخه منعه کړم او دخپلواړيکو او زوی په خاطر هغه بېرته خپل عادي اکرته راوگرځوم او نور يې دجوارگری او گډاپه غونډو کې پرې نږدم خودې کارنه يوازې گټه ونه کړه بلکې زما دزوی روزنه او پالنه هم زما پرغاړه شوه، يانې هغه به اوس ډېری شپې ترسهاره دجوارگری او گډاپه غونډو کې ناسته وه او سهارسهار به په داسې حال کې چې نيشه به هم وه کورته راغله.

بيامې هم خوځوځلې ورته وويل چې لاس ددې ناوړه کارونو څخه واخلي او نور خپل عادي ژوند ته دوام ورکړي خو گټه يې ونه کړه او زما خبرو باندې يې غوږ هم ونه گراوه، سره ددې چې پوهيدم شهلا دجوارگری په غونډو کې گډون کوي، گډيږي، سندرې هم وايې، شراب څښي او.....

خوپه دې هم ډاډه وم چې هغه به زما د زوی په خاطر هېڅکله زما سره خیانت ونکړي او هېڅ کله به زما د زوی سرچاته تیت نکړي ، خوی کاش چې په هماغه لومړیو کې مې نه وای پرې بڼې چې دومره آزاده شي او دومره بې باکه وگرځي چې پایله کې مې برخلیک داسې شي .

هغه ورځ به مې هېڅکله هېره نشي چې مایه گاراج کې مو تر جوړاوه او د ساعت ستنه دورځې په درې نیمو خرڅېده چې د سرای څو کیدار راغږ کړ او وویل چې په تیلپفون کې دې څوک غواړي په منډه دفتر ته ولاړم او غوږې مې پورته کړ چې دهغې لوری یو ناپېژندل شوي کس خبرې کولې او داسې څه یې ویل چې ماته هېڅکله د منلو وړ نه وو ، دا کس بې له دې چې خپل نوم ماته وښايي یوه پته یې راکړه او نور بې غوږې کېښود .

دیوډول حیرانتیا او سستوالي سره لاس او گریوان شوم ، غوږې مې له لاسه ولویده ، د سرای څو کیدار رامنډې کړه او غوږې یې پرځای کېښود ، پوښتنه یې راڅخه وکړه ، ښاغلیه حال مو خراب نه دی ، ورته مې وویل ، ولې ښه یم ورسته له هغې هغه مړې خولې چې په مخ او تندي مې پیدا شوې وې پاکې کړې او د گاراج څخه وتم او دهغې پتې پر لور روان شوم کومه چې ناپېژندل شوي سړي راکړې وه .

ما داکورډ پر ښه پېژانده که ناپېژندل شوي کس ما ته سمه پته راکړي وي نو باید خوشې وروسته زما مېرمنه ددې کورڅخه چې د حمید پلار پورې یې اړه درلوده او څو ورځې مخکې یې له خاوند څخه اخیستی ؤ راو وځي .

زما لپاره د منلو وړ نه وه چې زما مېرمن ، زما د زوی مور دې ، زما د صمیمې او نږدې ملگري سره په دې کور کې یوازې واوسې .

نه داغیرې ممکنه وه ، دا هېڅ کله زما لپاره د منلو وړ نه وه او نه مې شول کولای چې دا هرڅه ومنم ، په همدې ترتیب مې د ځان سره وویل چې ای کاش دناپېژندل شوي سړي خبره دروغ وي . او ای کاش دا تیلپفون چاراته د قصد او کینې له مخې کړی وي چې غواړي دخلکو گډژوند او کورنۍ نظام سره خراب کړي .

زړه مې غوښتل چې په خپل وجود کې د گومان او تردید نیلې (رینې) وچې کړم ، دهرشي په اړه مې کولای شول چې اند وکړم ، غیردشهلا او حمید د خیانت په اړه هغه هم زما سره ، آخرڅنگه مې کولای شول باورو کړم چې زما صمیمې او آن دژوند ملگری هغه څوک چې زما دژوند په خوږو او ترخو او ټولو هغو ستونزو کې چې زه به ورسره لاس او گریوان وم لاس راکاوه ، ماسره داسې لوی خیانت وکړي .

که داسې وي نو انسان نور په خپل ژوند کې پرچا اعتماد او باور وکړي، خو نه په واقعیت کې دا خبره دروغ ده او کوم سړي د حسادت او کینې له مخې دا خبره کړې ده، د خدای (ج) د ربارته مې د بې نیازی او تمنا لاسونه اوږده کړل او ترې مې وغوښتل چې زما د وړ زوی او بې گناه زوی له کبله دا هرڅه وژغوري او پرې نږدې چې زما بنايسته او حسینه مېرمن، زما د زوی مور، په یوه ناوړه ناروغۍ اخته شي په داسې ناروغۍ چې د بېرته راستنیدو لاره ترې نشته.

خولازما دعاگانې پای ته نه وې رسېدلې چې دکور ور بېرته شو، سمدستي مې ځان یوڅنگ ته کړ چې بنکاره نشم او څوک مې ونه وینې، په دې وخت کې یوه بنځه چې په تور ټیټې کړې یې ځان په بشپړه توګه رانغاړلې و او هېڅ د پېژندلو شونتیا یې نه وه له هغه کوره راووته او وروسته، د خدای په امانۍ څخه چې حمید ورسره تروره بورې د بدرګۍ لپاره راغلی و په یوه ټیکسي موټر کې سپره شوه، دنوموړي کور ورتل شو او موټر هم حرکت وکړ، ما هم یو بل ټیکسي پسې ونيو او هدايت مې ورکړ چې هماغه ټیکسي وڅاري (تعقيب کړي) هغه چې زما پریشانه اکرولید زما غوښتنه یې ومنله او دهغه بل ټیکسي په تعقيب یې پیل وکړ.

ترڅو چې دې موټر زموږ د کوسره بریک نه و نیولی ماګومان کاوه چې دا ټول درواغ دي او هېڅ حقیقت نلري او دا زما بنځه نه ده خو کله چې موټر زموږ دکور سره بریک ونيو نو شهلامې ولیدله چې خپل ټکری یې قات کړ او په دستګول کې یې کېښود او وروسته له هغې د موټر څخه پلې شوه. حقیقت راته لږڅه روښانه شو، هغه حقیقت چې هېڅکله مې باور پرې نشو کولای او هېڅکله مې هغه نشول منلای.

ژوند راته بد بنکاره شو په هغه شپبه کې مې د ټولوزاویو څخه د حمید او شهلا خیانت وانگیږل، دخپل مرحوم او بې گناه ماشوم پر حال مې ډېر افسوس وکړ، خو وروسته مې بیا هم د همدې ماشوم له کبله چې سبا په ټولنه کې ژوند کوي او یو موقف ته رسېږي ځان کنترول کړ او د ټیکسي چلوونکي نه مې مننه وکړه او زه هم پلې شوم.

رښتیا ستاسو څخه پوښتنه کوم بناغلی قاضي که تاسې په داسې یواکر کې زما پر ځای وای نو څه به دې کړې وای؟

ایا چيغې او کوکاري مو کولې، آیا هغه مو وژله او کنه او که هېڅ موهم نه ویل او غلي کېښناستی چې بنځه مو له تاسې سره خیانت وکړي او تاسې یې ننداره وکړئ.

اوتاسې بناغلي وکیل . که تاسوزماپرځای وای آیا همداسې غلي کښناستی اوننداره موکوله اوپریښودل مو چې عزت او شرافت مویه بازار کې لیلام شي . نه هېڅکله نه د ډېرې غوسې اودرد له لاسه به لیونی شوی وای ، اوپه چیغوچیغوبه موټوله نړۍ خبره کړی وای چې ستاسې مېرمنې ، ستاسې داوادموراوستاسې محبوبې ستاسې سره خیانت کړی دی .

اوتاسې بناغلي وکیل ، آیا نشئ کولای چې په داسې یو اکر کې دیوه رښتیني او صادقه مېړه زړه درک کړئ ، نو که تاسې هم زما پرځای وای نو اوس به موخپله پرېکړه بدله کړی وای اوویل به مو چې تاسې اشتبا کړې ده او هغې له ماسره خیانت کړی دی اوزه هېڅ پرته یم اوکه چېرې داپوښتنه کوئ چې موربویه دهغې دسپیناوي لپاره هم وخت ورکړو ترڅوسم باور وکړو نوستاسې په ځواب کې باید ووايم چې هوکې ، بویه هغې ته وخت ورکړل شي چې خبرې وکړي اودځان سپیناوي وکړي .

خوداباید هم ووايم چې داکاربه دکورني قانون لپاره یو ډېرلوی خیانت وي اوداټول به هغه څه وي چې نه یوازي زما په اند بلکهې د نړۍ پرمخ دټولو انسانانو په اند د منلو او زغملو وړ نه وي او بویه چې داسې وگړو ته حق هم ورنکړل شي ، څو د ټولني غونډال سره وپاشي .

نو په دې اساس بویه عجله او تادي ونه کړئ ، لکه څنگه چې ما ونه کړه او بنايي تاسې اوس دې ته هم به تمه اوسئ چې ما څه وکړل او نور څه پېښ شول .

یانې غبرگون مې څه ډول و ، نو هیله کوم چې ښه راته غوږ کېږدئ او بیا قضاوت وکړئ . د شهلا پسې جوخت زه هم کورته ننوتم او هغې په هغه وخت کې زماله لیدو څخه یو ټکان وخوړ ، ویرې او نارامۍ یې ټول بدن محاصره کړی و او له ډاره ټول بدن یې لړزې نیولی و .

هېڅکله یې فکر نه کاوه چې په دا وخت دې زه کورته ورشم او یا داسې بدشور ما شور وکړم . زه هم په داسې حال کې چې ډېرې غوسې نیولی وم چغې مې کړې او ورته مې وویل: پست فطرتې حد اقل زموږ په معصوم او کوچنی بچی خورحم وکړه ، په هغه زوی چې ته یې مور او زه یې پلاریم ، مگر تا په خپله ماته د واده وړاندیز نه و کړې ، مگر تا راسره ژمنه نه وه کړې چې ته به ماته یوه وفاداره مېرمنه اوسې ، نو اوس ولې غواړې چې زموږ ژوند تباه او برباد کړې .

ولې؟ ځواب راکړه، اخر ولې زما صمیمی ملگری حمید دې د خپل خیانت لپاره وټاکه ، موټر یې درلودځکه ، شیک او بنايسته یې اغوستل ځکه ، د بډایه او مالدارې کورنۍ غړی دی ځکه او که د ښو اخلاقو خاوند او ساعت تېری انسان دی ځکه ، کوم یو ، ها ، کوم یو؟

ولې تاسې ښځې دومره پس فطرته او بې شخصيته هستۍ چې انسان نور په خپل ژوند کې په هېڅ چا حتی په خپل ملگری هم اعتماد او باور نشي کولای.

اخر ولې دې زما له داسې ملگری سره چې له وړکتوبه سره یو ځای راستر شو او تردې دمه مو یوله بل سره مرستې کولې ، مینه مو کوله... خیانت وکړ او هغه دې هم په خپلې ناوړې ناروغۍ کې رانښکېل کړ. اوس نور نو انسان بویه په چا اعتماد وکړي؟

مسلماً پر هېڅ چا نه او دا بې اعتمادی تاسې ښځو زموږ د سړیو په منځ کې راپیدا کړې ده. ولې په دې کارونو زموږ پاک سپېڅلي او بې جوړې ملگری راڅخه بېلوی؟ که دوستي او ملگری همداسې ده نو لعنت دې وي په داسې ملگری او ملگریا ، او که داسې نه وي نو ولې زما لپاره داسې شوه؟ اخر ولې؟

زما د خبرو پروړاندې غلې شوه او یوازې سکوت یې غوره کړ ، سړیې ښکته ځوړند کړ او یوازې اوبښکې یې تویې کړې او ما ټول شرم له پوره ځانگړتیاوو سره د هغې په وجود کې ولیده.

زړه مې غوښتل چې په پښو کې مې ولوېږي او دکړې گناه څخه یې راڅخه بڅښنه وغواړي او راسره ژمنه وکړي چې نور به خپل عادي اکرته راستنېږي.

زما په وجود کې لا اوس هم زموږ د زوی له کبله د بڅښنې عاطفه ژوندۍ وه ، اودې بڅښنې او عاطفې کواي شول چې زموږ د دواړو ژوند وژغوري.

په همدې موخه مې په آرام او شمارلي اواز منځ په ډېر مهربانۍ د هغې پر لور واپراوه او ورته مې د نصیحت به ډول وویل ، وگوره شهلا ، تېر شوي تېرشول راځه اوس دې د خپل زوی د راتلوونکي په اړه لږ سوچ وکړه او خپل مخکیني ژوند ته راوگرځه ، زه مطمین یم چې د خپلو کړو کارونو څخه پښېمانه یې ، همداسې نه ده؟ لکه څوک چې له خوبه راویښ

شوی وي سړیې راجگ کړ او ویې ویل:

(که پښېمانه یم نو څه کار کولای شم؟)

(ژمنه وکړه چې نور به خپل دغه بد او ناوړه افعال نه تکراروي او نور به دغه کارونه چې

تردې دمه دې کول نه کوي.)

(يانې ما بخښې؟)

(که په رښتيني او واقعي توگه راسره ژمنه وکړې او د خپلو کارونو څخه پښېمانه شي نو د خپل او زوی د گاندي لپاره او په ټولني کې د خلکو پروړاندې د خپلې د بدنامې له کبله دې بخښم.)

(ژمنه کوم بهمنه، ژمنه کوم او په خدای قسم يادوم چې پس له دې به تا لپاره يوه وفاداره مېرمنه او د زوی لپاره مهربانه مور و اوسم).

په داسې حال کې چې لږزیده او اوبنکې يې تويولې ځان يې زما په غيږ کې راغوځار کړ او په نيمه ژبه په غوڅو، غوڅو غونډلو او ويينو چې اوبنکې ورسره هم بدرگه کېدې راته وويل، ته څومره ښه يې بهمنه، ته څومره مهربانه يې بهمنه، ته څومره...

دا چې په دې توگه بريالی شوی وم، چې رويا خپلو کړنو ته ځير کړم او توبه پرې وکارم چې خپل ارژوند ته بېرته راوگرځي، ډېر خوشاله ووم او د ارامي احساس مې کاوه او دې ارامي ما او زما د زوی لپاره د يوه ښه راتلونکې درې کسيزه کورنې زيری راکاوه. شهلا يوځل بيا تېر او ساده ژوند ته راوگرځېده او دا هغه څه ول چې ما يې هيله درلوده.

يولسم څپرکی

په دې وخت کې تورن چې ډېر سترې مالومېده د خوشېبو لپاره چوپتيا غوره کړه، سترگې يې په ناپايه غم کې ورکې وې او شونډې يې هم وچې شوې وې، داسې برېښېده چې گواکې نور څه نه لري چې محکمه کې يې بيان کړي او د ټول ژوند برخليک يې همدا و.

يو ډول ځانگړې چوپتيا د محکمې فضا محاصره کړې وه. په محکمه کې ناستو ټولو گډونوالو خپلې ساگانې په خپل ستوني کې زندې کړې وې او غوږ غوږول چې د بهمن د ژوند يا داستان پاتې برخه واورې.

په دې وخت کې قاضي القضاات په ارامۍ سره سرراپورته کړ او تورن ته يې وويل: (لطفاً ادامه ورکړئ...)

تورن اوبه وغوښتې اوبه يې ورته راوړې او په يوه دمه يې وڅښلې، او وروسته له هغې چې ډېر خپه او ناکراره برېښېده پاتې کيسه يې داسې پيل کړه: له هغې ورځې وروسته نږدې پنځه مياشتې زموږ په کرارۍ او خوشالۍ تېرې شوې، شهلا واقعاً په بشپړه توگه بدلون کړی و او حتی اوس له پخوا څخه لاسه د کور سمبالښت ته ځير وه. اوس به چې هره شپه کورته تللم نو هغه به مې ليدله چې زموږ د ماشوم او نازولي زوی سره په لوبو بوخته وه، ددې کار له ليدو څخه به مې خوند اخيست او زما د ټولې ورځې ستړيا به ددې صحنې په ليدلو ختمه شوه. ما يو ځل بيا نېکمرغي لاسته راوړې وه او دې لړۍ تر ډېره غځونې کولې، ترڅو چې يوه ورځ د گاراج خاوند راته وويل، چې د کوم ضروري کار لپاره (آبادان) ته ځي او زه هم بويه ورسره ولاړ شم، لکه څنگه چې له هره پلوه ډاډه او مطمينه وم په پراخه تېنده مې ورسره ومنله او هماغه شپه مې ټوله خبره خپلې مېرمنې شهلا ته وويله.

سهار د وخته د گاراج خاوند سره د آبادان پر لور روان شوم. نږدې دوه اونۍ زه او د گاراج خاوند په آبادان کې وو چې يوه ورځ يې راته خبر راکړ چې سبا سهار دواړه (حرم) شهر ته ځو او حداقل شپږ ورځې هلته (حرم شهر) کې پاتې کېږو.

کله چې بېرته تهران ته راستنېدو ډېر خوشاله وم. په تلگراف (فکس) کې مې خپلې مېرمنې (شهلا) ته خبر ورکړ چې شپږ ورځې وروسته انشاالله کور ته درځم او وروسته له هغې مې خپلې مېرمنې او زوی ته څه ډالۍ واخيستې، خو له نېکه مرغه د گاراج خاوند کار په نوموړي ځای کې په دوه ورځو کې پای ته ورسيد، او زه د تلگراف د پيغام څخه څلور ورځې مخکې خپل کور ته ورسيدم. کله چې مې د گاراج خاوند سره خداي په

اماني وکړه نو په موټر کې د خپل کور پر لور رارهي شوم همدا چې د خو ورځو مساپري وروسته خپل کورته راتلم او خپله مېرمن او زوی مې ليدل ډېر خوشاله وم، خو نه پوهېږم چې ولې هېڅ په هېڅه مې زړه درزیده او داسې گومان مې کاوه، چې گواکې کومه ناوړه پېښه راپېښېږي.

کله چې د کور سره دموتېر څخه پلې شوم نو دموتېر پيسې مې ورکړې او دکور ټالۍ مې ووهله، خو چا ور راته پرانه نيسټ. څو وارې مې دکور ټالۍ ووهله خو هېڅ ځواب مې وانه وربډ.

ډېر خبر شوم چې داڅه پېښه شوی، خو وروسته مې فکر وکړ کيدای شي چې زوی او مېرمن مې دکور سامان او ترکاری اخیستلو لپاره بهر وتي وي.

نو دا مې وپتيلله چې په دېوال کورته ورواړم، خو په دې خت کې سيمه بيز پوليس چې زموږ دکور سره نږدې ولاړ ول او همدلته يې پوښته هم وه پوه شول چې زه دکور خاوند يم، نو راغلل او ماته يې يو ليک چې دهمدغې ځای دپست رسوونکو له خوا چې شهلا ليکلی و او دوی ته يې سپارلی و راکړ. دوی له ما څخه رسيد واخيست او دخدای پامانۍ څخه وروسته لاپل، کله مې چې ليک پرانيست نو ديوه ترڅه حقيقت څخه خبر شوم. زوی مې دکور داوبو په حوز کې دلويدلو له امله مړ شوی و، او څېړونکو زما مېرمن دتحقيق لپاره بولې وه.

ستړی او ستومانه د دېوال خواته ورنږدې شوم او اخیستې ډالۍ مې ددېوال له لارې کورته ورخطا کړې او زه هم ددېوال له ليارې کورته ورواوبستم او خپلې کوټې ته ورغلم. په ټولو ځايونو کې چوپتيا او سکوت خپلې وزرې خورې کړې وې، په الماری کې مې دزوی انځور دخدا په اکر کې ليدل کېده په حيرانۍ او ژرغوني اندازمې انځورته وکتل حتی دژړا توان مې هم نه درلود. دکوټې په يوه کونج کې مې دماشوم او بې گناه زوی وږ کتې پروت و او داسې احساس مې کاوه چې دټولو دېوالونو څخه غم او خپگان وريږي، په همدې سوچونو کې ډوب وم چې نور به هېڅ کله دخپل ماشوم زوی ژړا او خدا وانه ورم او هېڅکله به ددې کوکاري په کوټې کې انگازې جوړې نکړي چې دغې خبرې نږدې سوځولی وم. دکور نور دتل لپاره غلې شوی و او ددې خاموشۍ څخه دمرگ بوي تلو، ما بايد په ناباورۍ داتريخ حقيقت منلی وای، چې زما زوی مړ شوی دی، زما هغه زوی چې ماداومره وخت دهغه لپاره کوبښس او زيار کاوه چې گانده يې روښانه کړم، خو اوس چې هغه نشته څرنگه دهغه مرگ ومنم او څرنگه بې له هغه ژوند وکړم.

دکړکی خواته نږدې شوم ، ساعت ته مې وکتل چې د شپې یولس بجې وې ، خو دشهلا
څخه هېڅ خبرنه و ، یانې هغه تراوسه هم نه وه راغلې ، زما دسترگو لید د حوض هغه اوبو
پر لور ورواوبنت چې زما زوی یې له ما څخه اخیستی و او زه یې دخپل زوی څخه جلا
کړې وم .

د سپوږمۍ رڼا هم داوبو په منځ کې پرقېده ، ددېوال په څنګ کې یوه سپینه پیشو ولاړه
وه او زما دراوړو ډالینو پر لوري یې برګ ، برګ کتل .

ډول ، ډول سوچونو او فکرونو پیسې را اخیستی وم ، ماته یو ځل بیا د تېر عشق او مینې
خاطرې را په یاد شوې او یو ځل بیا درویا کړنې را په یاد شوې ، یو ځل بیا سوچونو پیسې
واخیستم چې درویا سره مې مینه پیل کړه . رویا بستر شوه ، روغه شوه او با الاخره مړه
شوه ، دشهلا سره بلد شوم ، زوی مو وشو ، لږ راغټکی شو او اوس دادی مړ شو ، او بله
دا چې اوس مې مېرمن لا څېړنې او تحقیق ته هم تللی . ای خدایه داڅه حال دی .

ډېره شېبه سوچ وړی وم چې یو وخت کې راپه خود شوم که کس د شپې درې نیمې بجې
وې ، لږ مې حال را بڼه شو ، دکوچ پر لوري ولاړم او کراره په کې کښېناستم ، سګرې مې
ولگاوه او بیا هم په سوچ کې ډوب شوم ، لا په سوچ کې وم چې د وره اواز مې تر غوږو شو
، بڼه ورته څیر شوم گورم چې چاد وره په کلپ کې کلي وراچولې او خلاصوي یې .

یوه شېبه وروسته ور خلاص شو ، هرگوره شهلا کورته راننوته ، لومړی خوماته څیرن شوه
خو کله یې چې څراغ ولگاوه نوماته یې پام راواوبنت ، له وېرې او هیجان څخه په خپل
ځای کې ودرېده .

هغه کوم فکس چې ما ورته رالېږلی و اودې ته مې دراتګ ورځ ویلی وه حیرانه شوه چې
څنګه دخپلې ټاکلې ورځې څخه دمخه راغلې يم ، مخکې راغله اوزما سره نږدې پر ځمکه
کښېناسته او بې اختیاره یې په ژړا پیل وکړ ، خوناڅاپه یې ژړا بس کړه او بې ویل :

((زه نوره ستا په دردنه خورم ، ماته طلاق راکړه ، زه د بل سړي سره مینه لرم پر حمید مینه
شوې يم)) .

لیونی شوی وم ، ځان مې په ډېرې ستونزې کنټرول کړ او ترې مې وپوښتل :

((آیا هغه هم له تاسره مینه کوي)) .

دامهمه نه ده ، دا چې زه ورسره مینه کوم بسیاده ، ته بویه ماته طلاق راکړې ، ځکه زه اوس
نوره ستا په دردنه خورم)) .

نه پوهېږم چې څه حالت به مې درلود ، ځکه زوی مې هم مړشوی و ، اوس زما ټول اند د زوی د مرگ په هکله و اودې خبرې ته اصلاً هېڅ ځیر نه وم .

((که چیرې تاته طلاق درکړم نوزمامینه اود زوی مرگ به مې څنگه شي ؟)).

یوه کریحه اوله ملنډو څخه ډکه موسکایې وکړه اوبې له دې چې زما کرته ځیرشي ویې ویل ((کوم زوی؟ هغه خومړشوی دی)) ناڅاپه برق و نیولم ، اولکه چیتایا پراڼگ له ځایه پاڅېدم ، ځان مې بڼه په درز کې لړزېده ، وینومې دسترکوپردي و نیولې . اود ځان په کنټرولولو نور بریالی نشوم ، لکه ټپې مارمې دهغې پرلور ور ودانگل او برغل مې پرې وکړ ، هېڅ نپوهېدم چې څه کارکوم ، همدومره پوه شوم چې دهغې وینستان مې له لاسونو څخه تاوکړل ، سترگې یې برقې برقې راوتلې وې اوله خولې څخه یې د شرابو ناولې او گنده بوی راتلو په زاریو او غږ یې پیل وکړ ، خوزه په خودنه وم ماداسې اکر نه درلود چې دهغې خبرې واورم یا ونغوږم یو ډول ځانگړی کرکې اونفرت مې پر ذهن برغل کړې و . په هغه شېبه کې راته خپل هرڅه برباد شوي بنکارېدل او پس له دې راته نور ژوند ، خوند اورنگ نه درلود .

همداسې د غوسې او غضب نه لړزېدم ، لاسونه مې دهغې دستونې څخه حلقه کړل اود خپل بدن په ټول توان سره مې دهغې ستونې زورکړ ، رنگ یې شین اوتور واوښت ، سترگويې عجیبه اکر غوره کړ او وجود یې لکه ماته شوی ځانگه له واکه ووت او هماغسې مې خوشې کړه او په داسې حال کې چې ډېر سخت نارامه اوبېرني اکر مې درلود له کوره ووتم او ډېره شېبه په واټونو او پارکونو کې گرځېدم چې له هغې وروسته لارم او پولیسوته مې ځان وسپاره ، پولیسو هم ماموریت ته بوتلم اودادې د ماموریت له لارې لړۍ په لړۍ تردې ځایه راوړسېدم .

نور پاتې شونې خبرو باندي تاسې هم بڼه پوهېږئ .

ما چې تر نه پورې چوپتیا غوره کړې وه او په خوله مې مهر لگولې و ، د همدې لپاره چې دخلکو او ټولني په منځ کې بې آبه اوبې عزته نشم نودادې تاسې اکر کړم هغه څه چې مانه غوښتل په ژبه راوړم راباندي مو وویل اود ټولني او چاپېریال په منځ کې موبې عزته اوبې حیثيته کړم ، زه نن دخپل ژوند د کړ او نوپه څرگندولو سره یو څوک یم بې برخلیکه .

اوس ماته د ژوند بڼه اوبد هېڅ ارزښت نلري ، ژوند ماله ماته راکړې اود ټولني په منځ کې یې نا بوده کړم . نن چې هغه څه ما وویل هېڅ ډول دلیل ورته نلرم او ټینگار هم نه کوم چې

تاسې بناغلي قاضي او قاضيان زما خبری او خرگندونې و منئ ، خو هيله من يم چې زما د چوپتيا او سکون په راز خو حد اقل پوه شوي واوسئ چې همدازما لپاره بس او کافي دي . زه تل د بې آبی نه ډارېدم اونن چې مې دا راز ټولوته خرگند کړ او ټولو گډونوالوپه منځ کې مې هرڅه په ژبه راوړل نو اوس هيله کوم چې مړشم او ددې بې مانا او کړېدونکي ژوند څخه خلاصی ومومم .

زه اوس په يوې وژنې تورن يم او په خپل جرم اعتراف هم کوم ، خو په هر حال زه يو انسان يم ، داسې انسان چې د ټولنې څخه بې زاره وي او په ټولنه کې يوازې وي . حتی زوی يې مړ شوی ، مينه يې مړه شوې ، بسخه يې مړه شوې او خپله به هم يوه ورځ مړ شي .

زړه مې غواړي چې تاسې بناغلي قاضيان چې زه مومحاکمه کړی يم او په حقيقت کې د ټولنې رهبري هم په غاړه لرئ ، په دې پوه شئ چې که چېرې کوم ځوان قرباني کيږي دناسالمې روزنې او غلط چاپېريال له کبله کيږي حتی تاسې هم نشئ کولای دوعوا وکړئ چې خپل اولادونه مودټولنی نن يا سبا لپاره په خورا بڼه توگه روزلي دي ، نوراشئ او هغه ډول چې ټولنه او چاپېريال يې غوښتنه کوي وروزی دميني ، د عشق د ژوند او د ټولوشيانوپه هکله ورسره په بې پروايۍ خبرې وکړئ او هغه پرده چې ستاسې او هغوی ترمنځ فاصله او واټن پيدا کوي ليري کړي .

که چېرې مين شول نو کونښن دې وکړي چې خپلې مينې ته درناوی ولري او که چېرې کومه ستونزه ورته په ټولنه کې پيدا شوه نو کونښن دې وکړي چې په همغه لومړيو کې يې حل کړي ځکه که چېرې اوږده شوه او غځونې يې وکړې نو شونتيا يې شته چې زما په برخليک اخته شي .

زه نن په يوه داسې څانگه ناست يم چې هره شېبه يې د وچېدو شونتيا شته خو دا تاسې هستئ چې د ټولنې د ځوان کول (نسل) او څانگود وچېدو مخنيوی کولای شئ او دهغوی ژوند خوندي ساتلای شئ .

له تاسې ټولو څخه مننه کوم چې زما خبروته موغور کېښود او په پوره اوسيلې مو واورېدې ، تاسې ټول کولای شئ چې په ازادانه توگه زما په حق کې قضاوت وکړئ او رايه صادره کړئ .

په هر حال ماته اعدام اوزندان دواړه يو دي اوله تاسو ټولو څخه هيله هم کوم چې هېڅ ډول رحم او استشناعات زما په برخه کې په پام کې ونه نيسئ او ډاډه اوسئ که چېرې اعدام

حکم هم راته واوروی نو خوشاله به شم ، حکم دیو دردونکی او رنخوونکی ژوند خخه به خلاص شم .

که ربتیا ووايم نودزدان دکړېدلي ژوند اودهرخل ژوندي کېدواومره کېدوخخه به وژغورل شم اودابه موراسره لوی احسان هم کړی وي ، نورنوخه خبرې نه لرم او چمتویم چې دمحکمې حکم واورم چې زما په برخه کې خه حکم صادروی .

ناخپه دگډونوالوهاها اوغوغا دمحکمې ارامه فضا خرابه کړه تورن په داسې حال کې چې اوبنکې یې له سترگوخخېدې اولکه اوبه راروانې وې په خپله ځوکی کښېناست دمحکمې رئیس دتفریح اعلان وکړ اودخپلوقاضیانوسره یوځای دمجلس یا شوراخونې ته دپرېکړې په موخه ننوتل .

څلورساعته دمحکمې قاضیان دشوراپه خونه کې ول ، هغې نه وروسته په داسې حال کې چې دټولوپه بدن کې دستریاننې له ورايه بنکارېدې له خونې راووتل ، د هغې نه وروسته تفریح خلاصه شوه اودمحکمې رسمیات بیا پیل شول ، دمحکمې قاضي دتورن لپاره پنځلس کاله دبامشقت بند اعلان وکړ اومحکمه پای ته ورسېده .

مجرم په داسې حال کې چې په بشپړه توگه غلې ولاړ و دمحکمې دابلاغیې اسناد یې لاسلیک کړل اوبې له دې چې دځان دسپیناوي یا قید دکمېدوپه پا رڅه ووايي په ټیټ سر دموظفوپولیسوسره یوځای دجبل پرلوري روان شو .

دبهمن دمحکومیت خبر دهماغه ورځې په پیل کې ورځپاڼو خپورکړ اودېری خلکو چې دبهمن دژوند کیسه په ورځپاڼو کې ولوسته نو ناخپه په ژړاشول ، اودغه کیسه دیوڅه وخت وروسته بېرته په خاموشۍ بدله شوه اوله هرچا خخه هېره شوه .

په داسې حال کې چې دبهمن دژوند تریخ برخلیک په دې ځای کې پای ته ونه رسېد او هغه یوازې څومیاشتې په زندان کې پاتې شو ، حکم دخومیاشتو وروسته یوه ورځ دزدان پازه والو د اوړي په یوه گرمه ورځ کې دهغه توراوشین شوی جسد دزدان له یوه کونج خخه پیدا کړ دهغه جنازه یې دعدلیې روغتون ته بوتله ترڅو دمرگ لامل یې پیدا کړي چې دڅه شي په وسیله مړ شوی دی .

عجيبه خوداده چې د بهمن له جنازی سره جوخت یو ساعت وروسته دیوه روغتون څخه دیوبل ځوان مړی هم د عدلیې روغتون ته د کتنې (معاینې) لپاره راوستو، چې وروسته معلومه شوه چې دادویمه جنازه د بهمن ملگری (حمید) و.

د حمید د جنازې له خپرې څخه معلومه شوه چې د حمید له واده څخه دوه میاشتې وروسته چې کله هغوی دخپل واده د تفریح (عسل) میاشت لپاره بهرته تللي ول، نو حمید په خپل وروستی مودل موټر کې ناست ودموټر د سرعت د تیزوالي له کبله موټر د کوم څه شي سره ټکر کړی او مېرمن یې په دې پېښه کې مړه شوې ده نو په دې پېښه کې حمید هم ټپي شوی و او څه موده وروسته لیونی شوی دی او بالاخره دا چې څو ورځې وروسته په یوه روغتون کې یې ځان وژلی دی.

نوپه دې توگه پنځ (طبیعت) او ټولنې له حمید څخه د بهمن غچ اخیستی و او هغه یې د مرگ تر پولې رسولی و.

د حمید جنازه خپلوانو یې له روغتون څخه بوتله او د بهمن جنازه هېڅ یو خپل یې بونه تله اونه یې دده پوښتنه وکړه. نو په دې اساس دولت دهغه جنازه پورته کړه او د روغتون په امبولانس کې یې د ښار عمومي هدیرې ته بوتله او هملته یې خاوروته وسپارله، خو کله چې د بهمن د جنازې امبولانس د عدلیې له روغتون څخه وتلونو د آسمان هم سترگې ژرغونې وې او باران په ورېدو پیل وکړ، شاید دا درو یا اوبنکې وې چې د باران په توگه له آسمان څخه رابښکته کېدلې او دخپل محبوب او عاشق په ناوړه او کرغیږن برخلیک یې ژړل.

هغه یې هدیرې ته بوت او څو سپین ږيرو بوډاگانو یې جنازه خاوروته وسپارله خو نوموړي هېڅ څوک نه درلودل چې دهغه پسې وژاړي او غټې غټې اوبنکې پسې تویي کړي او یایې هم په قبر د گلو گېډۍ کېږدي.

هغه په یوازو کې یوازې ؤ.....

شاید دخپلې وینا له مخې یې نوموړی هغه څوک ؤ چې:

زوی یې مړ شوی..... مینه یې مړه شوې..... مېرمن یې مړه شوې..... او بالاخره خپله یې هم مړه شوی ؤ.....

پای